

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/33 • 27 Ağustos 2009 • 1 TL

İÇİNDEKİLER

Düzenin “Kürt açılımı” açmazda!	3
“Demokratik açılım” tartışmaları Kürt halkına saldırılar eşliğinde sürüyor!	4
Emperyalist-kapitalist sistemin haydutları 1-7 Ekim’de Türkiye’ye geliyor.....	5
Haksız savaşların kiri silinmiyor! . . .	6-7
Sosyal yıkım saldırılarına karşı mücadeleyle!	8
Sermayeye hizmette sınır tanımayan sendikal korucular!	9
“İş kazaları”nı önlemek yerine mevcut hakların gaspı!	10
Sermaye düzeninin kolladığı iki katil!	11
Asema’ta eylem, Asil Çelik’te açlık grevi.....	12
Entes direnişinden	13
İşçi ve emekçi hareketinden.....	14-15
Sermaye düzeninin Kürt sorununda tarihi çözümsüzlüğü	16-19
Bir sendikalaşma deneyiminin gösterdikleri.	20-21
3. köprü projesi: Yeni bir talan ve çevre katliamı.	22
Afganistan’da seçim oyunu	23
CIA’ya işkence soruşturması...	24
İlaç tekelleri insan yaşamını hiçe sayıyorlar!	25
“Açılımlar” ve devrimci yurtsever tutum üzerine - M. Can Yüce	26
Din tacirlerinin Ramazan’dan yansıyan görüntüleri	27
Bültenlerdenn.....	28
Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!	29
Sincan Kadın Hapishanesi’nden mektup.....	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/33 ● 28 Ağustos 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

Yaz dönemi sona eriyor. Sonbahara adım adım yaklaşıyoruz. Yakın dönemde yazlar genel olarak mücadelenin tansiyonunun düştüğü, mücadele güçlerinin ise nispeten gevşediği süreçler oluyor. İçinden geçtiğimiz yaz dönemi ise her şeye rağmen son yılların en hareketli yazı oldu.

Krizden sona yoğunlaşan grev ve direnişler bu dönemde de devam etti. Bazıları bitse de yeni grev ve direniş örnekleri ortaya çıktı. Bu, sınıf cephesindeki hareketliliğin ana dinamiği idi. Sınıf hareketi, merkezi eylem ve mücadele süreçleri açısından ise oldukça zayıf bir görünüm sundu. Dönemin başında kamu TİS’leri, sendika bürokrasisine karşı işçilerin öfkeli tepkisine yol açsa da, ihanetin ardından bu alandaki tansiyon da düştü. Sendikal korucular duruma hakim oldular. Dahası bunu “Özel İstihdam Büroları” ve “İşsizlik Sigorta Fonu’nun yağmalanması” gibi ağır saldırılara rağmen gerçekleştirdiler. Göstermelik bir eylem dahi başvurmada tarihsel önemde hakları teslim ettiler. Her şeye rağmen sınıf hareketi içerisinde değerlendirilmesi gereken bir mücadele birikimi var. Bu birikimi değerlendirebilmek ve krizin faturasına karşı genel bir direnişi örgütlemek için 1-7 Ekim tarihlerinde İstanbul’da toplanacak olan İMF-DB zirvesi bir fırsat. Haramilerin İstanbul buluşmasına karşı işçi ve emekçi barikatlarını örmek için harekete geçmek günün en önemli görevleri arasındadır.

Dönemin en hareketli dinamiklerinden biri de öğrenci gençlikti. Yüzde 500’lük harç zammı planı karşısında alanlara çıkan öğrenci gençlik, kısa sürse de son yıllarda görülen en hareketli dönemini yaşadı. Bu gençlik hareketliliğinin en önemli sonucu, kazanmış olmasıydı. Devlet terörü karşısında safları dağıtılan devrimci gençlik güçlerinin bu kısa süreli yoğun mücadeleyi başarıyla tamamlamış olması, hareketin toparlanması açısından önemli bir dayanak olabilir. Okulların açıldığı yeni döneme güçlü bir giriş yapmak bu imkanı değerlendirebilmek açısından büyük önem taşıyor.

Öte yandan “Güler Zere’ye özgürlük!” şiarıyla örülen tecrit karşıtı mücadele süreci de dönemin en önemli hareketlilik odaklarından biriydi. Konunun gündeme gelmesinin ardından devrimci ve ilerici güçler

tarafından başlatılan seferberlik, Güler Zere ve tecrit konusunun gündeme oturmasını sağladı. Böylelikle, ölüm orucundan sonra kırılan tecrit karşıtı mücadelenin toparlanması için önemli maddi ve moral imkanlar da yaratılmış oldu. Bu olanaklar, tecrit karşıtı mücadelenin yeni dönemde önemli bir mücadele alanı haline geleceğini gösteriyor.

Elbette bu “yaz”ı, farklı kılan en önemli gelişmeler, Kürt hareketi cephesinden yaşandı. Düzenin çok yönlü ihtiyaçlarına ve uluslararası planlara bağlı olarak gündeme getirdiği “Kürt açılımı” ve buna bağlı olarak yürüten tartışmalar döneme damgasını vurdu. Kürt sorununun çözüleceği yönünde toplum düzeyinde “iyimser bir hava”nın oluşmasına yol açan bu süreç devam ediyor. Devletin kırmızı çizgilerini çekerek sınırlarını gösterdiği “açılım” düzenin Kürt sorunu konusundaki çözümsüzlüğünün yeni bir kanıtı haline geliyor. Ezilen halkların iradesinin dışlandığı ve esas olarak halkın mücadele birikimlerinin tasfiyesine bağlanmış olan bu “açılım” a bel bağlamak için bir neden bulunmuyor. Bununla birlikte Kürt sorununun kapsamlı tartışmalara konu edildiği bu dönem, Kürt emekçi halkı içerisindeki mücadele dinamiklerini de güçlendiriyor. Önümüzdeki dönemde artacak hayal kırıklıklarıyla birlikte bu yönelimin güçlü bir arayışa dönüşmesi kaçınılmaz olacaktır.

Tüm bunlar bir arada, sonbaharın iklimdeki soğumanın tersine mücadeledeki ısınmanın artacağı bir dönem olacağını gösteriyor. Hazırlıklarımızı buna uygun yapmalı, daha enerjik biçimde görevlerimize sarılmalıyız.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Düzenin “Kürt açılımı” açmazda!

“Kürt açılımı” ile estirilen bahar havası yerini şiddetli bir soğuk hava dalgasına bırakmış görünüyor. Bu havanın yaratılmasında en büyük paylardan biri ırkçı-faşist parti MHP’ye ait. Ona nispeten daha geriden CHP eşlik ediyor. Bu iki partinin merkezine yerleştiği ve “açılım”ı Türkiye’yi bölünmeye götürecek olan bir “ihanet projesi” olarak niteleyen ulusalcı-faşist cephe, gerilimin dozunu arttırarak şovenizmin halk içerisindeki etkilerini devşirmeye oynuyor. Bunun içindir ki, faşist MHP işi MGK’ya ihanetle suçlamaya kadar vardırdı. Temel misyonu kurulu düzenin bekçiliğini yapmak olan ve kirli savaşın kadro rezervini oluşturan MHP’nin bu tutumu, uşağın efendiye meydan okumasından başka bir anlama gelmiyor. Ama, MHP ve onun arkasından titrek adımlarla da olsa giden CHP, toplumun gerici ideolojinin etkisi altındaki kesimlerinin “hassasiyetler”ini kışkırtmayı sürdürüyorlar.

Fakat bahar havasını bozan sadece bu ırkçı-faşist cephe de değil. Bu cephenin MGK’ya da hedef alan çıkışlarının ardından Genelkurmay Başkanı Başbuğ’un açıklamaları geldi. Başbuğ sert bir tonda bir kez daha (daha önce ABD ziyaretinde ifade etmişti) “kırmızı çizgileri” hatırlattı. Devletin üniter yapısına, bölünmezliğine, resmi diline ilişkin herhangi bir tartışma ve girişime izin vermeyeceklerini, ancak “sosyo-kültürel haklar”ın tanınabileceğini, bu hakların kolektif haklar kapsamında ele alınmasına geçit vermeyeceklerini, terörle mücadelelerine kararlılıkla devam edeceklerini söyledi. TSK “her konuyu tartışabilme özgürlüğünün, devletin varlığını riske sokacak, ülkeyi kutuplaşmaya, ayrışmaya ve çatışma ortamına sokacak konuları içermemesi gerektiğine inanır” diyerek, “açılım” süreciyle başlayan ve Türkiye’nin adının değiştirilmesi gibi noktalara da varan tartışmalara kesin bir sınır çizdi.

Başbuğ’un bu çıkışı “açılım”a ve dolayısıyla hükümete karşı yapılmış da değildir. Zira, MGK toplantısıyla da bir kez daha ortaya konulduğu üzere, “açılım” bir devlet politikasıdır. Hükümet ve ordu süreci birlikte örgütlemekte ve yönetmektedir. Gerisinde ABD’nin olduğu koşullarda bu uyum sürdürülmektedir. Hükümet tek başına sürecin siyasal sorumluluğunu alabilecek güçte olmadığı için, MGK üzerinden ordu bu sorumluluğu paylaşmak durumunda kalmıştır. Bu nedenle ordu, MHP merkezli tepkinin hedefi haline gelmiştir. Başbuğ’un açıklamaları, diğer şeylerin yanında, aynı zamanda bu tepkiyi göğüsleme kaygısından da ileri gelmektedir. Başbuğ’un çıkışının hemen ardından Erdoğan da “tek dil, tek bayrak, tek millet, tek devlet” tekerlemesine sarılmış ve genel bir af düşünmediklerini açıklayarak ordudan geri kalmadığını ortaya koymuştur.

MHP’nin ve CHP’nin ne yapmak istediğinden bağımsız olarak ortaya çıkan tablo, “açılım”ı yürütmenin ne kadar çetrefilli bir iş olduğunu ve iyi yönetilemediği takdirde düzeni zorlayacak tehlikelere zemin hazırlayabileceğini göstermiştir. Çünkü, “açılım” ne denli sınırlı ve güdük olursa olsun, Kürt halkının varlığının dahi inkar edildiği bir inkarcı sistemden ileriye doğru atılmış bir adım olma özelliğine sahiptir. Bunun için, tüm kurumları, ideolojisi ve değerleriyle bu sistemden ileriye atılacak her adım sistemin özü ve mantığıyla çelişmektedir. İnkâr üzerine kurulu bir düzeni sistematik bir baskı ve zor yoluyla sürdüren ve buna karşı gelişen isyanı kirli bir savaşla karşılayan ve bu savaşı sürdürmek için toplumu şovenizmle zehirleyen düzen, şimdi bu

sistemin çözülmesi tehlikesiyle yüz yüze kalmıştır. İplerin gevşetilmesiyle birlikte “Kürt sorunu” tartışmalarının bireysel-kültürel sınırları aşarak geniş bir kapsamda sürdürülmesi bunun bir göstergesidir. Diğer taraftan, MHP gibi inkar-imha sisteminin has partisi ile birlikte toplum düzeyinde belli bir karşılığı olan gerici reaksiyon da büyümektedir. MHP gibi, düzenin kirli işlerinin aleti olarak kullandığı bir partinin bugün çıkıp Genelkurmay’a kafa tutması, düzenin yaşadığı açmazın bir başka göstergesidir.

Düzenin açmazını büyüten faktörlerden biri diğeri ise Kürt hareketinin durumuyla ilgilidir. Zira, her ne kadar “açılım” Kürt halkı içerisinde ciddi beklentilere konu olduysa da, bu, temkinliliğin elden bırakıldığı anlamına gelmemektedir. Kürt halkı, yaratılan iyimser havanın her an tersine dönebileceği ve daha yıkıcı bir savaşla yüz yüze kalabileceği ihtimalini aklından çıkarmamaktadır. Yanısıra, “açılım” ile birlikte telafuz edilen hakların kendi mücadelesinin ürünü olduğu bilinci de belirgindir. Zira düzen gericiliği “ez ve çöz” politikasını şimdilik bir yana bırakarak, son derece iğreti de olsa “açılım”ı gündeme getirmek zorunda kalmıştır. Bu da, güdük de olsa yapılacağı söylenen açılımın, Kürt halkını düzene bağlamak ve mücadeleden uzaklaştırmak yerine onun mücadele isteğini büyüten bir işlev görmesi sonucunu vermektedir. ‘99’da “devlete hizmete hazırım” diyerek teslimiyete ardına kadar kapılarını açan Öcalan’ın şimdilerde devletin “kırmızı çizgileri”ni aşan açıklamalar yapması da düzeni bir başka yönden sıkıntıya sokmaktadır.

Bu şartlarda devletin “açılım”ı amacına uygun olarak gerçekleştirmesi ve bir sonuca bağlaması oldukça zor görünmektedir. Zira bir yandan kendi öz çocuğu olan şoven-milliyetçi gericiliği denetim altına alması ve hararetini söndürmesi gerekiyor. Diğer yandan ise bu gerici cereyanı da kullanarak Kürt hareketini terbiye etme ihtiyacı duyuyor. Fakat bunu yaparken, “açılım”ın temel hedefi olan Kürt halkını düzene bağlama yolundan da uzaklaşmaması, Kürt hareketini sınırları “kırmızı çizgiler”le belirlenmiş dar çerçeveye ikna edebilmesi gerekiyor.

Kısacası, bir avuç inciri berbat edecek fazlasıyla neden orta yerde duruyor. Sonuçta, “Kürt açılımı” ile birlikte kurulu düzeni yeniden yapılandırarak Güney Kürdistan’a ve giderek Ortadoğu’ya açılma hayalini

kurarken, mevcut olanı da yitirme tehlikesi sözkonusu. Mevcut sisteme özünü değiştirmeden yeni bir biçim verilmeye çalışılıyor. Fakat biçimsel ve sınırlı müdahaleler sistemin özüyle çeliştiği ölçüde varlığı riske sokuyor.

Bu açmazın düzen tarafından nasıl aşılabacağı ve sürecin nasıl bir seyir izleyeceği konusunda kesin şeyler söylemek mümkün değildir. Açmazı yaratan dinamikleri kontrol edecek müdahaleler belli bir başarıyla örgütlenip “açılım” kırmızı çizgiler içerisinde bir sonuca vardırılabilir elbette. Ancak diğer taraftan bir etnik savaş ile birlikte askeri rejim ihtimali de az değildir. Gerici-milliyetçi reaksiyonun gün geçtikçe artması ve diğer taraftan Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinden yana daha belirgin bir tercih koyması halinde, devletin tepkisi faşist baskı ve terörü dizginlerinden boşaltmak olabilir.

Bu tablo daha şimdiden düzenin “Kürt açılımı”nın Kürt sorununa köklü ve kalıcı bir çözüm getirmeyeceğinin kanıtıdır. “Açılım” için bir durak haline getirilmeye çalışılan 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle de belirtelim ki, bu koşullarda gerçek bir barış asla sözkonusu olamaz. Çünkü, sınıfsal baskı ve köleliğin bir parçası olarak ortaya çıkan ulusal baskı ve köleliğin kaynağı olan bu düzen ayakta kaldığı müddetçe, kalıcı bir barıştan söz edilemez. Düzen “açılım” adı altında Kürt halkını iğreti bir çözüme razı etmeye çalışırken, mevcut ulusal baskı ve eşitsizliği sürdürmenin peşindedir. Dahası, atılacak adımlar esas olarak sınırları aşacak bir egemenlik arayışına (ki bu başka halklar üzerinde baskı ve kölelik demektir) hizmet etmektedir. Bu da yeni iç ve dış savaşların kaynağı demektir.

Gerçek bir barış ve Kürt sorununda kalıcı ve köklü bir çözüm ancak kurulu düzene ve sermaye devletine karşı yürütülecek bir devrimci mücadelenin ürünü olacaktır. Ancak böyle bir mücadele içerisinde yıllarca birbirlerine düşman hale getirilmiş halklar arasındaki soğukluklar giderilebilir ve kardeşlik bağları güçlendirilebilir. Bugün olduğu gibi, onyılları bulan kirli savaşın hesabı verilmeden ve her türlü baskı ve eşitsizliğin kaynağı olan bu düzen yıkılmadan hiçbir sorun çözülmez, kalıcı bir barış hayata geçirilemez. Bu gerçekleri ortaya koymaksızın ve mücadeleyi bu doğrultuda büyütmeksizin yapılacak barış çağrılarının hiçbir değeri ve somut karşılığı yoktur.

“Demokratik açılım” tartışmaları Kürt halkına saldırılar eşliğinde sürüyor!..

“Kürt açılımı” tabirini kullanmaktan imtina eden düzen cephesi onun yerine demagojik bir biçimde “demokratik açılım” tabirini kullanmaya özen gösteriyor. Kürt sözcüğünü bile telaffuz etmekten korkan “açılımcılar”, “demokratik açılım” ifadesini kullanmaya başladılar.

Sermaye uşakları “demokratik açılım” ifadesi ile kendilerini daha da sıkıntılı bir konuma düşürdüler. Zira sermaye devletinin ve onun parçası olan AKP hükümetinin demokrasi karnesi kara lekelerle doludur. Dünden bugüne anti-demokratik uygulamalar sürmektedir. Her gün yeni infazlar, işkenceler, anti-demokratik uygulamalar yazılı ve görsel basına yansıyor. *Günlük* gazetesine ve *Yürüyüş* dergisine yayın yasağı getirilmesi, şu son günlerde bu durumun en açık kanıtıdır. Tüm bu anti-demokratik saldırılar, AKP’nin kendine demokrat ve müslüman olma konumuna da ayrıca ışık tutuyor.

Düzenin “Kürt açılımı” ifadesinden duyduğu kaygı

Türkiye’de yaşayan milyonlarca Kürt yok sayıldı, sayılıyor. Düzen güçlerinin “Kürt açılımı” söyleminden duydukları kaygının arkasında, Kürt halkına ve diline yönelik asimilasyon politikalarının iflası var. Onyıllardan beridir sürdürdükleri Kürtler’i yok sayan politikaların Kürt halkında yarattığı öfkenin kendilerine yönelmesi korkusu var.

Kürt düşmanlığı, Kürt halkının devrimci dinamizminden duyulan korkudan kaynaklanıyor. “Kürt açılımı” söyleminden korkuyorlar. Tıpkı Kürt dilinin kullanımından, Kürt halkının varlığının kabul edilmesinden korktukları gibi. İçinde Kürt geçen her şeyden korkuyorlar; Kürt çocuklarına Kürtçe isimler verilmesinden, Kürt halkının dilini kullanabilmesinden duydukları korku gibi...

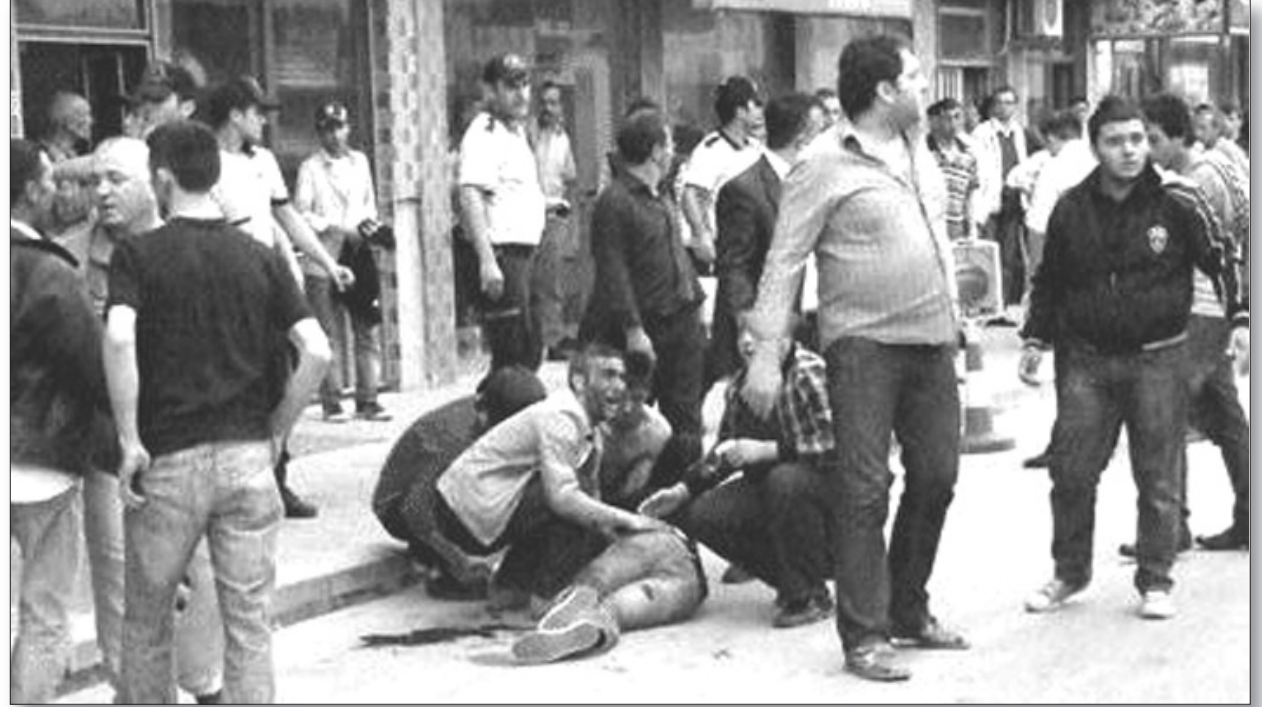
Kürt halkına yönelik saldırılar aralıksız sürüyor!

On yıllar boyu Kürt sözcüğü yasaklandı. Kürt halkına saldırıldı. Binlerce Kürt emekçisi linç edilmeye çalışıldı. Kürt halkına bu uygulamaları reva görenler ise ne tutuklandı, ne de yargılandı.

Kürt sözcüğünü taşıyan kurumların üzerindeki baskılar da hiç bitmedi. Varlıklarını tamamen Kürt halkına düşmanlık üzerinden sürdüren siyasi partiler, dernekler, vakıflar kuruldu. Bu kurumlar hiçbir yasal kovuşturmayla uğramadan Kürt düşmanlığını büyük bir rahatlıkla sürdürdü. Bugün “demokratik açılım”dan bahseden Tayyip Erdoğan; “Kürt’ten tanık olmaz”, “çocuk da olsa, kadın da olsa polis gereğini yapar”, “bu rejimi beğenmeyen çeker gider” türünden Kürt halkını hedef alan ırkçı söylemleri kamuoyu önünde dile getirebildi.

Halkların kardeşliğini savunan Musa Anter vb. aydınlar, ilerici ve devrimciler devlet tarafından sorgulandı. Faşist çetelerin, kontrgerillanın saldırılarına uğradı. Hunharca katledildi.

Meşru hakları için eylem yapan Kürt halkı, biber gazı, cop, tekme, tokata maruz kaldı. Uyduruk gerekçelerle gözaltına alınıp işkencelerden geçirilen Kürt çocukları, gerici-faşist hükümlerle yüklü ceza yasalarında bile bulunmayan uydurma gerekçelerle

tutuklandı. Haklarında onlarca yıl hapis cezası istendi. Bir parti il başkanı sadece Kürtçe konuştuğu için, bir belediye başkanı yine bir konuşmasında geçen bir sözcük yüzünden düzenin hışmına uğradı.

KESK üyeleri, yöneticileri, halkların kardeşliğini savundukları, DTP il yöneticileri Kürt sorununu dile getirdikleri için tutuklama terörüne maruz kaldılar. Bu çerçevede DTP’nin Diyarbakır, Mardin, Siirt, Batman, Van, Şırnak/Cizre, İstanbul/Esenyurt, İzmir, Dersim binalarına baskınlar düzenlendi. DTP yönetici ve üyeleri, Barış Anneleri beşer-onar gözaltına alındı, işkence gördü, tutuklandı.

Faşistler, Kürtlere ya da ilericiilere yönelik onlarca linç girişimlerini devlet destekli olarak sürdürdüler. Trabzon’da TAYAD üyeleri linç edilmek istendi. Sakarya’da fındık toplayan Kürt işçilere faşistler saldırdı. Ahmet Kaya resimli tişört giyen Diyarbakırlı 2 inşaat işçisi yine Sakarya’da faşistlerin saldırısına uğradı. Her zamanki gibi faşistlere dokunulmazken yaralı işçiler gözaltına alındı. Faşist saldırganlar hakkında hiçbir işlem yapılmadığı gibi dahası bir de saldırıya uğrayanlar hakkında soruşturmalar açıldı. Tüm bu faşist linç saldırıları “vatandaş duyarlılığı” olarak olumlandı, desteklendi.

Devlet destekli “tahrike kapılan duyarlı vatandaşlar” meydanlarda, salonlarda, mahkeme kapılarında linç girişimlerinde bulunmaya devam ediyorlar. Daha önce defalarca gerçekleştirdikleri linç girişimlerine rağmen haklarında en ufak bir işlem dahi yapılmayan bu “duyarlı vatandaşlar”, canları istedikleri zaman ya Kürtlere ya da devrimci güçlere saldırmayı, onları linç ederek öldürmeyi temel görevleri olarak görüyor.

Bu saldırılar sadece Kürtler ile de sınırlı değil. Ülkede ilericiilere, devrimcilere, tüm toplumsal muhalefete yönelik baskı ve terör tırmandırılıyor. Polis Salahiyetleri ve Vazifeleri Kanunu’ndaki değişikliklerin ardından keyfi gözaltılar ve baskılar arttırılıyor, infazlar yaşanıyor. Devrimciler sokak ortasında linç edilmek isteniyor, dernek ve parti binaları polis tarafından basılıyor, talan ediliyor. Ferhat Gerçek örneğinde olduğu gibi, dergi satarken genç devrimciler vuruluyor ve felç ediliyor. Baskılar

Alevi kesimlere yönelik de artarak devam ediyor.

Kirli savaş şeflerini yargılamaktan imtina eden AKP hükümeti, “Kürt açılımı” yaparken 20 bine yakın faili meçhul cinayeti yok sayıyor. Kürt açılımı yapacağını söyleyen dinci parti, kirli savaş dönemini andıran olayları ve gelişmeleri seyretmekle yetiniyor. Hala Kürt halkına yönelik saldırganlık sürerken, belli kırıntılar karşılığında, Kürt halkının özgürlük talebinden vazgeçmesini dayatan rejimin temsilcilerinin “demokratik açılım”dan söz etmeleri, ikiyüzlülüğün ifadesidir.

“Kürt açılımı”nı zorlayan Kürt halkının mücadelesidir!

Düzenin “Kürt açılımı” Kürt halkında var olan çözüme dair beklentileri arttırmaktadır. Ancak kirli savaşın açtığı yaralar, halen devam eden devletin ırkçı-inkarcı politikası Kürt halkının hafızasında tazeliğini korumaktadır. Kürt halkı artık boş vaatler değil, Kürt sorununun çözümüne dair somut adımlar atıldığını görmek istemektedir.

Amerikancı rejim, Washington’daki efendilerinin de isteğine uyarak geline yerde Kürt sorununa iğreti bir çözüm bulmaya çalışıyor. Ne var ki sermaye devletinin Kürt emekçilerinin beklentilerini asgari düzeyde de olsa karşılaması mümkün değildir.

AKP hükümeti, Kürt halkına lütufta bulunuyormuş gibi yaparak bir başka riyakarlığa imza atıyor.

MGK onaylı düzenin demokratik çözümünün demokratikleşme ile hiçbir ilgisi bulunmamaktadır. “Demokratik çözüm”, Kürt halkının özgür/eşit yaşam özleminden vazgeçmesi karşılığında birtakım kırıntılar verilmesinden ibarettir. Kaldı ki bu iğreti çözüm girişimi bile Kürt halkının on yılları bulan direnişinin dolaysız bir sonucudur.

Emperyalistler ile işbirlikçileri ezilen halkların sorunlarına çözüm üretmezler. Kürt emekçileri çok geçmeden bunu kendi deneyimleriyle öğreneceklerdir. Ulusal ve sınıfsal baskıdan kurtulmak için Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle omuz omuza vererek devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmek biricik çıkış yoldur.

Emperyalist-kapitalist sistemin haydutları 1-7 Ekim’de Türkiye’ye geliyor...

Haramilere İstanbul’u dar etmek için işçi ve emekçi barikatlarına!

Dünya Bankası Grubu ve İMF Güvernörler Kurulu’nun her yıl düzenli olarak gerçekleştirdikleri yıllık toplantılar, bu yıl Ekim ayında İstanbul Kongre Merkezi’nde yapılacak. Emperyalist-kapitalist sistemin sözcüleri “krizi fırsata çevirme”nin, işçi ve emekçilerin “ümüğünü sıkma”nın yeni biçimlerini masaya yatıracak. Popüler tabir ile “acı reçeteler” işçi ve emekçilerin önüne konulacak.

Halkların cellatları, kapitalizmin köşetaşları!

Emperyalist-kapitalist sistemin bekası için ABD hamiliğinde görev yapan çeşitli suç örgütleri olduğu bilinir. Bu örgütlerin büyük bir kısmı ikinci emperyalist paylaşım savaşının ardından ABD hegemonyası altında kurulmuş ya da yeniden yapılandırılarak kapitalist-emperyalist sistemin restorasyonu için hazırlanmıştır. “Soğuk savaş” ortamında şekillenen bu örgütler, Doğu Bloku’nun çökmesinin ardından büründükleri yeni misyonlarla işçi sınıfına ve ezilen halklara çok yönlü yıkımlar dayatmıştır.

Bunlardan NATO ve CIA uluslararası sermayenin çıkarları doğrultusunda giriştikleri kirli askeri operasyonlar ile dünya jandarmalığına soyunurlar, tekeli burjuvazinin çıkarlarına ters düşen “pürüzleri” törpülerler. Kabaca tanımlarsak, CIA küçük çaplı alımlarını üstlenirken, büyük kıymıkları temizlemek NATO’ya düşer.

Dünya kapitalist sisteminin çarklarının dönmesi için bu iki askeri kurum ile birlikte başvurulacak temel örgütler ise Uluslararası Para Fonu (İMF) ve Dünya Bankası’dır. 1944 yılında 44 ülke arasında imzalanan *Bretton Woods Antlaşması* ile kurulması planlanan bu iki örgütten İMF, kendine global finansal düzeni takip etmek, borsa, döviz kurları, ödeme planları gibi konularda denetim ve organizasyon yapma görevini biçerken, Dünya Bankası kredi verme ve uluslararası hakemlik görevi üstlenmektedir.

Koordinasyon içerisinde çalışan bu iki suç örgütünün gerçek görevi ise, başta ABD olmak üzere emperyalist tekellerin çıkarları doğrultusunda özellikle az gelişmiş ülkelerin ekonomilerini tahrip etmek, bu ülkelerin işçi ve emekçilerine büyük yıkımlar dayatmak pahasına piyasalaşmanın, neo-liberalizmin yolunu düzlemektir.

Kuruluşundan bu yana İMF’nin eline düşen ülkeler arasında ekonomisini düze çıkarabilen tek bir ülke bile yoktur. Tersine, tüm bu ülkelerde katıksız bir yıkım ve yoksullaşma yaşanmıştır.

Kendi yarattığı krizi fırsata çevirmek!

İstanbul’da Ekim’in ilk haftasında gerçekleşecek toplantının esas gündemini kriz ya da kendi ifadeleriyle “60 yılın en büyük durgunluğu” oluşturuyor. Bu gündem bile sözkonusu kurumların ikiye bölünmüşlüğü ve gerçek misyonlarını teşhir etmek için yeterlidir. Zira İMF ve DB’nin asıl sorunu, “krizi fırsata çevirmek”tir!

İMF-DB toplantısında masaya yatırılacağı söylenen kriz kapitalizmin doğasından kaynaklanmaktadır. 30 yıldır süren durgunluğun krize dönüşmesi kapitalizm

tarafından neoliberal saldırı dalgaları ve finans alanındaki şişkinlik ile engellenmeye çalışılmıştır. İMF-DB de bu çerçevede hayati bir rol oynamıştır, oynamaktadır.

Özellikle ‘82’de ortaya çıkan borç krizinin ardından İMF pek çok ülkeyi ağına düşürmeyi başarmıştı. İMF bu ülkelerde öncelikle tüm kaynakları borçların ödenmesine göre düzenledi. Özelleştirme, eğitim ve sağlık gibi harcamaların sınırlandırılması, tarım desteklerinin ortadan kaldırılması gibi neoliberal politikaları dayattı. El attığı ülkelerin mali politikalarını hakimiyeti altına alan İMF, uluslararası tekelere yeni alanlar açmakta, getirdiği yıkım ile birlikte iç talebin büyük ölçüde ithalat ile karşılanmasına sebep olmaktadır. Yabancı sermayeyi çekmek için aşırı değerli kur ve yüksek reel faiz politikası da İMF’nin dayattığı politikalar.

Bunlar krizin önüne geçmek için kapitalizmin sarıldığı nafiye yöntemlerdir ve yapısal krizi geciktirmek dışında bir amacı yoktur. Nitekim bu uygulamalar krizin tüm şiddeti ile ortaya çıkmasını engellememiş, aksine kriz finansal alandan reel alana da hızla geçerek yıkımını sürdürmüştür.

Haydutların Türkiye’de toplanmaları rastlantı değil

Türkiye İMF ve Dünya Bankası’nın en eski müşterilerinden biridir. İkinci paylaşım savaşının ardından hızla ABD yörüngesine giren ve “kızıl tehdit”e karşı emperyalizmin uç beyliği görevine soyunan Türk sermaye devleti bu kurumlara 1947 yılında üye olmuştur. O tarihten bu yana İMF Türkiye’ye 19 geniş çaplı finansal yaptırımda bulunmuştur. Bu belli başlı yaptırımlar ya da resmi ifade ile “destek”ler, anlık müdahaleler değil uzun yılları kapsayan yaptırımlardır.

Yapılan stand-by anlaşmaları, verilen krediler ile birlikte bir nevi modern *Duyun-u Umumiye* özelliği taşımaktadır. Türkiye’nin ilk stand-by’ı imzaladığı ‘58’den beri geçen 51 yılın yarısından fazlası İMF denetim ve gözetiminde geçmiş, 2000’den bu yana İMF Ankara’da bir temsilcilik açmıştır.

2000 yılının başında İMF ile anlaşması olan 26 ülkenin 24’ü anlaşmalarına son verirken İMF’nin anlaşma içerisinde olduğu iki ülke yalnızca Peru ve Türkiye olmuştur. İMF’nin yağlı müşterisi olan Türkiye aldığı borçlara karşılık milyarlarca dolar faiz ödemiş, yanısıra borçları kapatmak için neoliberal politikalara hız vermiş, işsizlik ve yoksulluk tırmanmıştır.

Kuşkusuz İMF-DB’nin derdi tek başına verilen kredilerin faizi ile tahsili değildir. Kurumun amacı, elini attığı ülkeleri uluslararası sermaye için “dikensiz gül bahçesi”ne çevirmektir. Bir dönem boyunca sosyal yıkım saldırılarının, eğitimde ve sağlıkta ticarileşmenin, özelleştirmelerin motor gücü İMF-DB olmuştur.

İMF-DB kapitalist sistemin hizmetindedir

İMF ve Dünya Bankası sermayenin uluslararası çıkarları doğrultusunda hareket eden, bu amaçla politikalar yürüten ve kapitalizmin yasalarına uygun hareket eden kurumlardır. Bu nedenle, yaşanan sosyal

yıkımı ve neoliberal dönüşümü tek yanlı olarak bu kurumlara bağlamak çarpık bir anti-emperyalizm anlayışına yolaçmaktadır. İMF ve Dünya Bankası eliyle dayatılan yıkım kaynağını emek-sermaye çelişkisinden almaktadır.

Dolayısıyla, zaman zaman burjuva politikacıları tarafından dahi dile getirilen İMF karşıtı söylemlerin kıymet-i harbiyesi bulunmamaktadır. Örneğin Türkiye’de AKP hükümeti döneminde neoliberal dönüşüm İMF’ye gerek duymaksızın sürebilmiş, hatta AKP’nin şovmen başkanı buna sarılarak İMF’ye tutum alıyor pozlarına bile bürünebilmiştir. Bu dönemde işçi ve emekçilerin “ümüğünü sıkma” doğrudan İMF değil, dolaysız olarak tekeli sermayenin çıkar ve ihtiyaçlarına yanıt veren neoliberal saldırılar olmuştur.

Bugün ise AKP hükümetinin İMF-DB toplantısı öncesinde İMF ile anlaşmak için hazırlıklarını sürdürdüğü, 37 maddelik önlem paketi hazırladığı haberleri basından yansımaktadır.

Kapitalist haydutlara geçit vermeyelim!

Ekim’in ilk haftasında Türkiye’ye gelecek olan haydutlar çetesini burada “yoğun” bir gündem bekliyor. Uluslararası örgütlerin, dünya ekonomisini yöneten spekülörlerin, asalak burjuvazinin temsilcilerinin, neoliberal iktisatçıların biraraya geleceği toplantı boyunca İMF ve DB adına çeşitli raporlar yayınlanacak, seminerler verilecek, 6-7 Eylül tarihlerinde ise geniş katılımlı Genel Kurul toplantısı yapılacak.

Sermayenin haydutlar çetesine verilecek seminerlerin konukları da hayli çeşitli. Pekçok rekli “devrim”in ardında imzası bulunan ünlü spekülör George Soros’tan burjuvazinin “kahin” diye tanımladığı Nouriel Roubini’ye, eski Dünya Bankası başekonomisti, şimdi siyonist devletin Merkez Bankası Başkanı Stanley Fischer’dan Bill Clinton’un ekonomi danışmanı Joseph Stiglitz’e kadar pek çok liberal isim toplantılara katılacak, seminerler verecek.

Sermaye devleti bu zirveye hazırlıklarını çok yönlü olarak sürdürüyor. Bu hazırlıklar arasında önemli bir yeri de kuşkusuz yıllardır İMF-DB politikalarından en fazla zararı gören işçi ve emekçilerin etkinliklerin yapılacağı alanlardan uzak tutulması geliyor. Bugüne kadar toplandığı hiçbir ülkede hoş karşılanmayan İMF-DB heyetlerinin Türkiye’de de “gereğince” ağırlanacağını bilen sermaye, daha şimdiden eylem yasaklarını, makul sayı saksatılarını duyurmaya başladı. İMF yetkililerine brifing veren İstanbul Emniyet Müdürlüğü, 14 alan belirlenerek bunların dışında yürüyüş ve eylem yapılmasına izin verilmeyeceğini duyurdu.

Sermayenin hazırlıkları ve tehditleri ilerleyen günlerde katlanarak artacak. Tüm bu tehdit ve yasaklara rağmen İMF-DB haydutlarını İstanbul’a geldiklerine pişman etmek büyük bir önem taşıyor. Yıllardır işçi ve emekçilerin kanını emen asalak patronlar düzeninden hesap sormak, sermayenin fırsata çevirmeye çalıştığı krizin faturasını reddetmek için, haramiler çetesine İstanbul’u dar etmek, kapitalizmin çürümüşlüğü yüzlerine haykırmak için Ekim’in ilk haftasında barikatlar işçi ve emekçileri bekliyor!

Bir katliamın arkasındaki gerçek...

Haksız savaşların kiri silinmiyor!

Meşru bir temele dayanmayan ve karşısındaki insana zarar veren her eylem, ruhsal ve bedensel açıdan normal bir insanda derin izler bırakır. Söz konusu bir savaş hali ise eğer, bu durum kendisini daha da yaygın ve kuvvetli bir şekilde gösterir. Cinnet ve travma, tekil örneklerden ziyade kitlesel bir boyut kazanır. Bu durum tıp literatürüne “Vietnam sendromu” olarak da girmiştir.

Konuya güncelliği çerçevesinde bakacak olursak... Irak ve Afganistan’daki savaşların yoğunluğu ve uzunluğuna bağlı olarak, stres başta olmak üzere çeşitli nedenlerden, 2008’de 143 Amerikan askerinin intihar ettiğini Amerikan Kara Kuvvetleri bildirmektedir. Bu sayı 2007’de 115’tir. Yine Amerikan ordu kaynaklarına göre, 2008’de intihar eden askerlerin %30’u görev sırasında, %35’i ise eve döndükten sonra intihar etmiştir.

Ayrıca, Afganistan veya Irak’ta görev yapıp da ülkesine dönen Amerikalı askerlerin, ülkelerine döndükten sonra da insan öldürmeye devam ettikleri bilinmektedir. Amerika’da yayınlanan *New York Times* gazetesi aynı dönemlerde, Afganistan’da savaştıktan sonra ABD’ye dönen askerlerden 121’inin en az bir defa cinayetle suçlandığını veya cinayet işlediğini ve en çok sevgililerini ve yakın akrabalarını öldürdüğünü açıklamıştır. Aynı gazete Afganistan ve Irak’ta savaşın sürdüğü 6 yılda, askerden yeni emekli olanlar ve halen görevinin başında bulunan askerler arasında 349 intihar olayı yaşandığını da belirtmektedir. İntihar oranı, bir önceki altı yıllık döneme göre yüzde 89 artmış bulunmaktadır. Amerikan ordusunda intihar eden askerlerin dörtte üçü Irak’ta veya Afganistan’da görev yapanlardır. Başka araştırmalar ise, ABD’nin 1975’te sona eren Vietnam savaşından dönen askerlerin yüzde 15’inin post-travmatik stres bozukluğu yaşadığını belirlemiştir.

Amerikan *Journal of Puplic Health* isimli dergi tarafından yapılan bir başka araştırma, Irak ve Afganistan’dan dönen askerlerin üçte birinden fazlasının psikolojik problemler yaşadığını göstermektedir. Dergiye göre, savaş bölgesinden dönen 300 bin askerın psikolojik travma, alkol, uyuşturucu, uyum sorunu ve evlilikleriyle ilgili ciddi sorunlar nedeniyle profesyonel yardıma ihtiyacı bulunmaktadır.

Türk askerleri de “Vietnam sendromu” yaşıyor

Gelelim Türkiye gerçekliğine... Genelkurmay’ın vakti zamanında “düşük yoğunluklu” olarak tanımladığı bu savaşta resmi açıklamalar 30 bine yakın insanın öldüğünü söylemektedir. Bu ölümlerin yaklaşık üçte birini güvenlik güçlerinin oluşturduğu düşünülürse, bölgede bulunmuş olan askerlerin bedensel ve ruhsal durumu daha iyi anlaşılacaktır. Sayısı 1 milyona yaklaşan ordunun önemli bir bölümü savaş bölgesinde bulunmaktadır. Zorunlu askerlik süresinin 18 ay olduğu Türkiye’de, ‘84 yılını başlangıç olarak alırsak, bugüne dek dönüşümlü olarak savaş bölgesinde bulunan muvazzaf ve geçici asker sayısının milyonları bulduğu görülecektir. Bu rakam savaşın yaratacağı travmanın kapsama alanının genişliğini göstermektedir.

Konu ile ilgili Anadolu Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Ana Bilim Dalı’ndan Doç. Dr. Cem

Kaptanoğlu, Türkiye İnsan Hakları Vakfı’nın (TİHV) 1995 Tedavi Merkezleri Raporu’nda yer alan bir yazısında şunları söylemektedir:

“Güneydoğu’da sürmekte olan savaşın sivil halkta ve savaşan taraflarda yol açtığı ruhsal etkilerin boyutlarıyla ilgili hemen hiç bilginiz yok. Travmanın şiddetini yalnızca, ölen ve yaralananların, yanan yıkılan köylerin sayılarıyla değerlendirebiliyoruz. Oysa, Vietnam Savaşı’na katılmış eski askerlerden PTSD (Post Travmatik Stres Bozukluğu) tanısı almış olanların şimdi %35’inin evsiz olduğunu, %50’sinin başta şiddet suçları olmak üzere çeşitli nedenlerle tutuklandığını ve Vietnam’da savaşmış tüm askerlerin yaklaşık %15’inde halen PTSD olduğunu, 1985 yılına kadar 9 binin intihar ederek öldüğünü ve benzeri pek çok bilgiyi, bilimsel tartışmalarımızda bir solukta sayabiliyoruz. Bu bilimsel, toplumsal ve insani açılardan trajikomik durumun en önemli nedeni yalnızca politik nedenlerden ötürü ülkemizde savaş veya işkence kurbanlarının varlığının bile devlet tarafından kabul edilmek istenmemesidir. Ruh sağlığı alanında hizmet veren sivil kurumların, savaşın travmatize ettiği sivillerin ve sivil hayata dönmüş askerlerin ruhsal sorunlarıyla ilgili çalışmalar yapmaları bu duyarsızlığın kırılmasında büyük önem taşımaktadır.”⁽¹⁾

Anlaşılabacağı üzere, bu “düşük yoğunluklu savaşta” rol almış askerlerin yaşayacağı travmayı tespit etmeye yarayacak bağımsız bir inceleme yapma olanağı yoktur. Konu ile ilgili sesi duyulanlar, asker kökenli sözde “bilim insanlarıdır.” Onların sorununun ise bu gerçekleri açığa çıkarmak olmadığı açıktır. Bu sözde bilim çevrelerinin elinde psikiyatri, savaşa sürülen askerlere verilen bir zehre dönüşmektedir. Tıpkı 24-25 Ekim 1993 tarihlerinde *Hürriyet* gazetesinde yayımlanan röportajında “savaşan insanda stres azalır” diyen Gülhane Askeri Tıp Akademisi (GATA) Psikiyatri Ana Bilim Dalı Başkanı ve aynı zamanda yüksek rütbeli bir asker olan Prof. Dr. Salih Battal’ın yaptığı gibi. Askeri psikiyatristler aracılığı ile subay ve askerlere savaş stresi ile başa çıkmayı öğrettiklerini belirten bu “prof”, savaş sendromunun kısa bir rehabilitasyonla üstesinden gelinebileceğini iddia etmektedir.

Gülhane Askeri Tıp Akademisi Komutanlığı
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

Karargahı’na bağlı TSK Rehabilitasyon ve Bakım Servisi Merkezi bünyesindeki Psikolojik ve Sosyal Hizmetler Danışmanlık Bölümü’nde psikolog olarak bir dönem görev yapan H.A.’nın söyledikleri ise, bu iddiaların dayanaksızlığını göstermesi bakımından dikkat çekicidir. H.A., *Özgür Politika*’da yapılan röportajda şunları söylüyor: *“Bölge’deki her on askerden 7’si travma yaşamıştır. 1990-2000 arasında 35 bin asker bunalıma girdiği için çeşitli hastane veya rehabilitasyon merkezlerine başvurdu. Fakat bu durumda olanların 4-5 kat fazlası hiç başvuru yapmamıştır.”*

H.A., sadece 2006 yılında GATA’da iki bin askerın tedavi gördüğünü belirtiyor ve ekliyor: *“Yıllık ortalama üç bin kişi başvuruyor. Ancak 500 ile 700 arasında bir sayı kabul ediliyor. Tabii kabul edilenlerin büyük çoğunluğu psikolojik sorunlar sonucu depresyon yaşayanlardır. Belirttiğim rakamlar içinde fiziksel tedavi görenler de var. Lakin bunlar içinde yine birçoğu psikolojik rehabilitasyonlara tabi tutuluyor. Çünkü fiziksel yetmezlikler, söz konusu kişiler üzerinde derin psikolojik bunalımlara yol açıyor.”*

“Savaş Bölgesinde Görev Yapan Askeri Popülasyonda Görülen Travma Sonrası Stress Bozukluğu Üzerine Bir Çalışma” (TSSB)⁽²⁾ başlıklı araştırmaya göre, 1989-1992 arasında, bölgede görev yapan askerlerde görülen “Travma Sonrası Stress Bozukluğu” (TSSB) diğer bölgelere göre tam üç kat daha fazladır. Yine GATA bünyesinde doktor yüzbaşı Ulvi Reha Yılmaz’ın *“Çatışma bölgesinde görev yapan ve GATA Psikiyatri Anabilim Dalı’na başvuran askeri personelde, silahlı çatışmaya katılacak olmanın stresi ile silahlı çatışmaya katılmış olmanın psikopatolojik etkilerinin araştırılması ve çatışma sonrası psikolojik durumun incelenmesi”* başlıklı bir uzmanlık tezi bulunmaktadır. ⁽³⁾ 1995 yılında yapılan bu çalışmaya göre, Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde görev yapan askerlerde TSSB belirtilerine yüzde 27.8 oranında rastlanmıştır. Ayrıca, savaş ortamından psikolojik açıdan etkilenenler sadece, savaşa doğrudan aktif olarak katılmış olan askerler de değildir.

25 Aralık 1996 tarihinde bir açıklama yapan Genelkurmay Başkanlığı, askerlerin yürütülen savaş

nedeniyle psikolojik sorunlar yaşadığı yönündeki haberleri yalanlamak zorunda kalmıştır.

Diyarbakır Askeri Hastanesi’nin faaliyet raporu ise tersini söylemektedir. Bu rapora göre hastanede 1995, 1996, 1997 yıllarında toplam 16 bin asker yatarak tedavi görmüştür. Bunlardan 2265’i psikiyatri servisinde tedavi görmüştür. Psikiyatri servisine poliklinik başvurusu yapan ve yatarak tedavi görenlerin yıllara göre dökümü şöyledir ⁽⁴⁾:

Yıllar	1995	1996	1997
Poliklinik	7045	6291	6942
Yatarak	721	617	927

2002 yılında ise meclise bir soru önergesi verilmiştir. Bu soru önergesine cevaben dönemin Milli Savunma Bakanı Sabahhatin Çakmakoglu, 1991 ve 2001 yılları arasında TSK içinde 1248 intihar meydana geldiğini, 815’in ölümle sonuçlandığını açıklar. 2001 ve 2009 tarihleri arasında kaç intihar, kaç cinayet ve kaç kişinin kazayla öldüğüne ilişkin ise resmi bir rakam bulunmamaktadır.

Bu konudaki haberleri ancak medyaya yansıdığı kadarıyla öğrenebiliyoruz. İşte bunlardan son zamanlarda basına yansıyan birkaç örnek:

* 16 Temmuz 2009... Tekirdağ’ın Çorlu ilçesi’nde Askerlik Şubesi Başkanlığı’nda nöbet tutan bir asker cinnet getirince kaleşnikof marka tüfekle sağa sola ateş açtı.

* 15.07.2009... Tunceli’de görev yapan bir asker, geçirdiği cinnet sonrası 2 arkadaşını öldürdükten sonra aynı silahla intihar etti.

* 30.08.2008... Şırnak’ın Silopi İlçesindeki Hisar Taburu’nda cinnet geçirdiği belirtilen er Hacı Demir, nöbet tutan jandarma çavuş Zekeriya Demirkaya ile jandarma er Erhan Boz’a ateş ederek öldürdü.

* Son görev yeri olan Diyarbakır’dan geçen yıl Haziran ayında emekli olan hava astsubayı Niyazi İnal memleketi Ödemiş’te eşi İnci İnal’ı, aralarında çıkan tartışma sırasında silahı ile öldürdü. Ardından intihar etti.

* 04.09.2008.. İki eski askerin cinneti: 7 ölü...

Ve Zonguldak’ın Çaycuma ilçesinde eşi dahil 6 kişiyi öldüren Şafak Köksal’ın durumu...

Dane Archer ve Rosemary Gartner isimli Amerikalı iki bilim insanının, savaşı yaşayan ve savaşa katılmamış halkların yaşadığı öldürme oranlarındaki değişimleri inceledikleri bir araştırması bulunmaktadır. Bu araştırma kitabı “Barış Dönemi Kayıpları” adını taşımaktadır. ⁽⁵⁾ Birinci Dünya Savaşı, İkinci Dünya Savaşı, Vietnam Savaşı ve diğer 11 savaştan sonrasını kapsayan bu araştırmanın sonuçları, savaşan ülkelerde görülen öldürme olayları oranının, savaşa katılmayan ülkelere daha fazla olduğunu ortaya çıkarmıştır. Öldürme vakaları savaşan ülkelerin çoğunda en azından %10 artış gösterirken, hiç savaşa girmemiş ülkelere %10’dan fazla düşüş göstermektedir. Archer ve Gartner, Vietnam Savaşı sonrasında ABD’de şiddet suçlarındaki artışın büyük olduğunu belirtmektedirler. Bu artış, 1963-1973 arasında erkeklerde %101, kadınlarda ise %59’dur. Araştırmanın sonuçları göstermektedir ki, savaşın tahribatı ve aldığı canlar savaştan sonra da devam etmektedir. Savaşların yarattığı psikolojik ortam insan öldürmeyi sadece cephede değil, savaş sonrasında da kolaylaştırmaktadır. İşte Şafak Köksal gibilerinin durumu bunu anlatmaktadır.*

Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik için!

Türk ordusunda yaşanmakta olan travmaların sonuçları, örneklerini yaşadığımız bu gibi cinayetlerle karşımıza çıkmaktadır. Sermaye tarafından şimdiye dek bu savaşta feda edilenler sadece emekçi çocukları da değildir. Tırmandırılan şovenizm ve Kürt halkına düşmanlık amaçlananın bir parçasıysa, diğer önemli parçası da insanın insan olan yanının törpülenmesidir. Cinnete ve travmaya açık, her an kan dökmeye

hazır... Bu, “bebekten katil yaratan” bir düzenin arzuladığı insan tipidir. Emekçi çocuklarının eline kardeş kanı bulaştıran, kişiliksizleştirerek bir katile dönüştüren bu kapitalist sistemdir.

Haklı bir temele dayanmayan, Kürt halkını hedef alan bu savaşın kirini elimizden ve ruhumuzdan silmek için tek bir çare vardır. Gerçeklerle yüzleşmek! Savaşın yarattığı travmayla... Kürdistan’da çektilen “hatıra fotoğraflarıyla”, “kulak koleksiyonlarıyla”... 17 bin faili meçhul cinayetle, yakılan, yıkılan, boşaltılan köylerle... İşkencelerle, kayıplarla, tecavüzlerle... Asit kuyularında eriyen insan kemikleriyle yüzleşmek... Kimyasalların kavurduğu bedenlerle yüzleşmek... “Çocuk da olsa, kadın da olsa” kimliği için direnen bir halkın tarifsiz acılarıyla yüzleşmek... Diyarbakır zindanlarındaki vahşetin, yıkılacak duvarlar arasında kaybolmaması için yüzleşmek... Ve yüzleşebilmek için de eşit koşulları yaratmak... Kürt halkının kaderinin kendi elinde olacağı bir birlikteliktir bu. “Eşitlik, özgürlük ve gönüllü birlik” temelinde kardeşçe yan yana gelmektir yani. Bu, sosyalizmdir!

Hiçbir şey olmamış gibi davranmak, yaşananları yok saymak samimiyetsizliğin göstergesidir. Bu ancak burjuvazinin ikiyüzlülüğü olabilir. Sürekli birbirine

kırdırılmak istenen iki kardeş halk geçmişi unutarak değil, bir daha aynı acıları yaşamamak için, geçmiş aklından çıkarmayarak yan yana gelmelidir. Acılarımızı hatırlanmaya değer kılan, bizlere bu acıları yaşatanlardan hesap sorma bilincidir. Çünkü çekilen acılarımızın tek nedeni bu kapitalist sistemdir. Öfkemizin adresi de, bizi yoksulluğa ve geleceksizliğe mahkûm eden, gençlerimizi kendi çıkarları için ölüme yollayan, cinnete ve intihara sürükleyen bu sömürü düzeni olmalıdır.

(1) CEM KAPTANOĞLU, Travma ile ilişkili Ruhsal Tepkiler. Türkiye İnsan Hakları Vakfı Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezleri Raporu, 1995

(2) Mehmet Z. SUNGUR, B. Akın SÜRMEİ, Ahmet ÖZÇUBUKÇUOĞLU, Güneydoğu’da Görev Yapan Askeri Popülasyonda Görülen Travma Sonrası Stres Bozukluğu Üzerine Bir Çalışma, Nöropsikiyatri Arşivi - TİHV, 1996 Türkiye İnsan Hakları Raporu, Ankara, 1998

(3) Akt. TİHV, 1996 Türkiye İnsan Hakları Raporu, Ankara, 1998

(4) Ekgündem, 03.10.1998 tarihli *Ülkede Gündem* gazetesinin eki

(5) Dane ARCHER, Rosemary GARTNER, Barış Dönemi Kayıpları, çev: Aysun Babacan, Yapı Kredi Yayınları
* İstatistik veriler Savaş Karşıtları Derneği sitesinde yeralan 01.01.1998 tarihli “Türkiye’de Ordu ve İnsan Hakları ihlalleri” adlı yazıdan derlenmiştir...

Kızıl Bayrak’tan zorunlu açıklama...

Ne devlet terörü ne de sansürcü zihniyet

“Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi”ni susturabilir!

Gazetemizin yaklaşık 4 yıldır basıldığı Gün Matbaası, *Kızıl Bayrak*’ın 2009/32. sayısının baskıya girmesine iki gün kala gazetenin bundan böyle matbaalarında basılamayacağını bildirdi. Gazetemizin basılmama gerekçesi ise **M. Can Yüce’nin yazılarının gazetemizin sayfalarında yer alması** olarak ifade edildi. Oysa Gün Matbaası 4 yıl kadar önce gazetemizi basmayı bize kendisi teklif etmiş, bizim dile getirdiğimiz benzeri kaygıları ise matbaalarının “profesyonel” davrandığını söyleyerek yanıtlamıştı.

Şimdi ise, tam da sermaye devletinin devrimci-sosyalist basın üzerindeki ablukasının yoğunlaştığı bir süreçte, devrimci eleştiri karşısında tahammülsüz, sansürcü ve yasakçı bir tutum sergilenmektedir. Ortaya konulan bu sansürcü zihniyet belli noktaları hatırlatmayı zorunlu kılmaktadır.

Kızıl Bayrak Kürt sorununu bilimsel sosyalist perspektifle değerlendirmektedir!

Gazetemiz *Kızıl Bayrak* Kürt basınına ve Kürt halkına dönük saldırıları, maruz kaldığı devlet terörünü basınında teşhir etmiş, Kürt halkının talep ve özlemlerini sayfalarına taşımayı komünist kimliğinin ve devrimci sınıf çizgisinin bir gereği olarak görmüştür. Ancak *Kızıl Bayrak*’ın savunduğu devrimci çizgi bugüne kadar Kürt hareketinin içinde bulunduğu tabloyu devrimci bir perspektif ile değerlendirme ve yorumlamayı da görev bilmiştir. Bu eleştiriler Kürt hareketinin yanısıra solun liberal-reformist kesimlerine ve sosyal şoven akımlara da aynı toklukla yöneltilmiştir. Bilimsel sosyalizm ışığında ortaya konan tespitler hiçbir biçimde şu ve bu çevreyi rahatsız edebileceği kaygısıyla sınırlanmamış, “*Gerçekler devrimcidir!*” şiarı yayın politikamıza kılavuz edinilmiştir. Kürt hareketine yakınlığı ile bilinen *Gün Matbaası*’nın gazetemize yönelik giriştiği yasakçı tutumun gerisinde aynı zamanda bu eleştirilerden duyulan rahatsızlık yatmaktadır.

Devrimci basına yönelik saldırıların arttığı ve dayanışmanın yükseltilmesinin büyük bir önem taşıdığı bir süreçte *Kızıl Bayrak* gazetesinin yayın faaliyetini aksatmaya ve sansüre tabi tutmaya yönelik bir girişim ortaya konulmuştur. Gazete çalışanlarımız tutuklanır, kurumlarımız basılırken sergilenen bu tutumun gerisinde “özgür basın geleneğini” savunmak için devlete yıllarca direnmiş, her tür saldırıya, baskıya, katliama karşı mücadele etmiş bir hareketin olması son derece düşündürücüdür. Kürt basını devletin yıllarca kendisine uyguladığı baskı ve sansürü farklı bir düzlemde de olsa bugün komünistlere uygulamaya çalışmaktadır.

Sansür uygulanmaya çalışılan gazetemizin son sayısının kapağında, “*Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalık ortadan kaldırılın!*”, “*Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı!*”, “*Tüm dillerin tam hak eşitliği!*” *Zorunlu devlet dili kaldırılın! Herkese kendi anadilinde eğitim hakkı!*”, “*Tüm azınlık milliyetlere kendi dillerini ve kültürlerini kullanma, koruma ve geliştirme olanağı!*” şeklinde formüle edilen talepler yer almaktadır.

Bugün M. Can Yüce’nin kimliği üzerinden ifade edilen gerilimin geçmişte farklı yazılar bahane edilerek saflarımıza dönük fiziki saldırılara dönüşebildiği bilinmekte, sansür uygulaması bundan ayrı düşünülmemektedir.

Ne devlet terörü, ne de devrimci eleştiriye tahammülsüzlükle karşılayanların dayatmaları *Kızıl Bayrak*’ın işçi ve emekçilere ulaşmasına engel olabilir. Yayın hayatının 15. yılını geride bırakan *Kızıl Bayrak* sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi olmaya, gerçek kurtuluşun devrim ve sosyalizmde olduğunu haykırmaya devam edecektir.

Kızıl Bayrak

Sosyal yıkım saldırılarına karşı mücadeleye!

Sermaye cephesi “Kürt açılımı” tartışmaları ile birlikte kriz gündemini geri plana itti. Sanki son bir yılda bu ülkede bir buçuk milyonu aşkın işçi işten atılmadı, her bir ücretli işçi %40’a varan bir yoksullaşma yaşamadı! Ulaşımdan elektriğe, sudan gıdaya, doğalgazdan eğitime, iğneden ipliğe her şeye yapılan zamlar, hayati bir önemi olan sağlık hakkının tamamen paralı hale getirilmesi sanki bu ülkede yaşanmadı!

“Kürt açılımı” üzerinden demokrasi havarisi kesilen AKP ve sermaye kodamanları, diğer taraftan sosyal yıkım saldırılarına hız veriyorlar. Kısa bir süre öncesine kadar “kriz bizi teğet geçecek”, “İMF’ye ihtiyacımız yok” diyen Erdoğan’ın kapalı kapılar ardında İMF ile anlaşmaya vardığına dair haberler basında yer alıyor. İMF ve Dünya Bankası’nın Ekim ayının ilk haftasında İstanbul’da yapılacak toplantısı öncesi AKP hükümetinin İMF ile bir mutabakata varması bekleniyor.

Geçtiğimiz günlerde İMF Türkiye temsilcisi Hossein Samiei’nin “Türkiye ile IMF arasındaki görüşmelerin devam ettiği ve verimli geçtiği”, İMF’nin fona üye ülkelerin döviz rezervlerini desteklemek amacıyla 250 milyar dolar kaynak aktaracağı, bu kaynaktan 1.4 milyar dolarlık payın Türkiye’ye ayrılacağı yönünde açıklama yapması bu ihtimali güçlendiriyor. Türkiye, bu ek rezervi 28 Ağustos tarihinde alacak. Yapılan açıklamaya göre İMF, Türkiye’ye Eylül ayı içerisinde ayrıca 118 milyon dolarlık kaynak aktaracak.

İşsizlik Sigortası Fonu talan edildi, sıra kıdem tazminatında!

Sermaye temsilcileri yakın zamanda Konya ve Urfa’da topladıkları Ekonomi Koordinasyon Kurulu toplantılarında geniş kapsamlı bir “Reform Programı”nın hazırlığı içerisinde olduklarını belirtmişlerdi. 2001 krizi sonrası hayata geçirilen “Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı”ndan daha kapsamlı, emekçilerin yaşamında daha yıkıcı olacağı kesin olan bu “Reform Programı”nın ilk icraatı İşsizlik Sigortası Fonu’nun talan edilmesi olmuştur.

TBMM’den geçirilen ve Cumhurbaşkanı Gül’ün onayladığı düzenlemeye göre, fonun 2009 ve 2010 yılında nema gelirinin dörtte üçü bütçeye gelir olarak kaydedilecek. 2011 ve 2012 yılında da nema gelirinin dörtte biri bütçe gelir tahmini olarak yazılacak. Yasayla fondan Güneydoğu Anadolu Projesi’ne (GAP) 3 milyar lira kaynak aktarılacak. Yasa, Nisan 2009’dan sonra yeni işçi alan patronların bu işçilerle ilgili ödemesi gereken sigorta primlerinin yine fondan karşılanmasını öngörüyor.

İşsizlik sigortasından yararlanıp yeniden işe alınan işçilerin sigorta ve sağlık primlerindeki işveren payı da fondan karşılanıyor. Ancak burada bir kurnazlık yapılıyor. İşsizlik maaşı alırken işe giren, sonrasında ikinci kez işsiz kalan bir işçi işsizlik maaşı hakkını kaybedecek. Hükümetin krize karşı açıkladığı teşvik paketlerinden yararlanacak patronların işçiler için ödemesi gereken primlerin patron payının tamamı da Hazine tarafından karşılanacak. Bunların bütçeye hangi ödenek başlıkları altında gireceğine Maliye Bakanı karar verecek.

Türkiye’de daha önce de çalışanların maaşlarından kesilen fonlar amaçları dışında kullanılarak talan

edilmişti. Konut Edindirme Yardımı, Tasarrufu Teşvik Fonu, depremzedeler için toplanan vergiler bunlardan bazılarıydı. Söz konusu fonun farklı amaçlarla kullanılması sonrasında harcanan miktarının nasıl geri ödeneceği ise tam bir muamma.

Sermaye saldırıyor, sendikalar suskunluğunu koruyor!

Sermaye devleti yürütme organı AKP aracılığıyla sosyal yıkım saldırılarını hayata geçirirken, sendikalar işçi sınıfını oyalamak ve tüm umutları Cumhurbaşkanı ve yasalara endekslemekle uğraşıyorlar. Tüm beklentileri Anayasa Mahkemesi ve muhalefet partilerinin yasayı engellemeleri üzerine kuruluyor. Hak-İş ve Türk-İş’in fonun gaspedilmesine dair yaptıkları tüm açıklamalar bu yöndedir. DİSK’in konuya dair yaptığı açıklama ise daha ibretliktir.

TİSK “kıdem tazminatı ayağımıza dolanan bir prangadır” yönünde açıklamalar yaparken, DİSK ısrarla TİSK ile birlikte mücadele edebileceklerini söylüyor. DİSK’in süslü laflarından arındırılmış açıklamasından geriye şu sözler kalıyor: “*Bu konuda sosyal tarafların ortak iradesine ihtiyaç var. TİSK’le de bu konuyu görüşmeye hazırız. Biz ortak irademizle TÜRK-İŞ, HAK-İŞ diğer kurumların yanı sıra TİSK’le beraber çözüme ulaştırıncaya kadar mücadele edebiliriz. Bu süreci beraber sayın Cumhurbaşkanı ile görüşmeye hazırız...*”

İşçi ve emekçilerin örgütsüzlüğünden cesaret alan sermaye devletin sosyal yıkım saldırıları artarak devam edecektir. Kıdem tazminatının gaspı ve Özel İstihdam Büroları’nın yasalaşması an meselesidir. “Sınıfa karşı sınıf!” şiarını yükselterek sermayenin saldırılarına dur demek görevi ise işçi ve emekçilerin omuzlarındadır.

Hükümet kamu emekçilerini borçlu çıkardı

Memur konfederasyonları (KESK, Memur-Sen ve Kamu-Sen) ile hükümet kanadı arasında 15 Ağustos 2009 tarihinde gerçekleştirilen ilk oturumla başlayan “toplu görüşme” oyununda “malumun ilanı”na doğru ilerlenirken, görüşmelerin beşinci turunda hükümetin yeni incileri ortalığa saçıldı. Hükümetin 2 milyonu aşkın kamu emekçisine reva gördüğü sefalet zammına onay vermeye hazır olan Kamu-Sen ve Memur-Sen, “2,5 puan alacağımız var” yanıtıyla karşılaştı.

KESK ise, “TİS ve grev hakkı”nın olmadığı bir durumda toplu görüşmelerin meşru olmadığını belirtmiş, TİS ve grev hakkının ilk gündem maddesi olmadığı bir görüşme masasında yer almacaklarını belirterek eylemlerini sürdürmüştü.

Hükümetin işbirlikçi memur konfederasyonlarıyla sürdürdüğü orta oyununun sonraki oturumları da benzer bir tablo içerisinde geçti. Beşinci oturumun gerçekleştirildiği 25 Ağustos günü ise işbirlikçi sendikaları dahi şaşırtan bir gelişme yaşandı. Memur konfederasyonları bu oturumda hükümetin zam teklifini duymayı beklerken borç faturasıyla karşılaştı.

Toplu görüşmeleri hükümet adına yürüten Devlet Bakanı Hayati Yazıcı, yüzde 11 zam isteyen sendikalara “Abartılı zam tekliflerini boşuna getirmeyin. Gelecek yılı konuşuyoruz. Ancak, bizim bu yıldan 2,5 puan zam alacağımız var” diyerek, 2010 yılı için teklif edilecek sefalet zammının altına imza atmaya hazırlanan Kamu-Sen ve Memur-Sen’i şaşırttı.

Yazıcı, sözkonusu zam alacağına ilişkin şunları söyledi: “2002’den bu yana ortalama memur maaşlarına yaptığımız zam yüzde 187 oldu ki, bu enflasyonun çok çok üzerindedir. En yüksek memurla en düşük dereceli memur arasındaki 7 kata varan maaş farkını 3,5’e indirdik. 2009 için memurumuza yüzde 4 artı 4,5 zam vermiştik. Toplam yüzde 8,7 eder.

Enflasyon ne oldu? 7 aylık TÜFE yüzde 2,08, yıllık enflasyon yüzde 5,39. Yıl sonu enflasyon yüzde 6-6,5 arasında kalacağına göre, bizim bu yıldan 2,5 puan zam alacağımız doğuyor. Zammı isterken bunu unutmayın.”

Bakanın açıklamalarına yanıt veren Memur-Sen ve Kamu-Sen, parçası oldukları orta oyununa uygun bir biçimde göstermelik açıklamalar yaptılar.

Hükümetin 2 milyonu aşkın kamu emekçisine reva gördüğü sefalet zammı, “insanca yaşanacak bir ücret” talebinin ancak kamu emekçisinin örgütlü gücüyle ve mücadelesiyle kazanabileceğini gösterdi. Toplu görüşme sürecini göstermelik eylemlerle savuşturan KESK “TİS yoksa grev var!” şiarıyla yürüttüğü mücadelenin altını tabanına güven verecek bir mücadele seferberliğiyle doldurmalı, kamu emekçilerine yönelik kölelik dayatmalarına karşı yanıtı bu yolla vermelidir.

Sermayeye hizmette sınır tanımayan sendikal korucular!

İşçilerle ilgili verilecek her önemli kararda bürokrat sendikacılar, işçilere hitap ederken, işçilikten geldiklerini ve geçmişlerini unutmadıklarını dile getirerek göz boyamaya çalışırlar. Bu tipik bir bürokrat sendikacı tavrıdır. İSDEMİR'in satışından pay alma yoluna giden Çelik-İş Sendikası'nın işçi satıcılarından maden işçilerinin ayağa kalkışını frenleyen Şemsi Denizer'e, Tuzla cehenneminde "amacımız bağcıyı dövmek değil, üzüm yemek" söylemiyle GİSBİR ile beraber yürüyen Dok Gemi-İş Sendikası'nın tepesindeki Necip Nalbantoğlu'dan Bayram Meral'e ve Mustafa Kumlu'ya kadar herkes işçinin gözünü boyamayı iyi bilmiştir. Güya hepsi "işçi", hepsi "emekçi", hepsi "dava arkadaşı"dır!

Oysa, en özlü ifadeyle söylersek, tüm bunlar birer işçi satıcısıdır. Çünkü onlar işçi ve emekçilere yönelik saldırıların merkezinde duranlardır. İşçi ve emekçilerde biriken öfkeyi boşaltarak sermayeye hizmet etmektedirler. Kuşkusuz burada hedefimiz kendi başına tek tek sendika bürokratları değil. Burada yerleşmiş bir bürokratik mekanizmadan bahsediyoruz. Bu mekanizma öylesine yerleşiktir ki, işçilerin sırtında bir kambur gibidir. Sendika bürokratları işçi sınıfının ekonomik haklarını savunmanın yanı sıra "sınıf bilinci"ni ve dolayısıyla sınıf siyasetini emekçilere taşımak yerine, çoğu zaman burjuva partilerle omuz omuza vererek düzene eklemlemek görevini layıkıyla yerine getirmek yönünde çaba sarfetmişlerdir. Bu çerçevede tek bir hain üzerinden sendikaların ihanetinin derinliğini rahat bir şekilde görebiliriz.

"Ergenekon" davasında 3. iddianame açıklandı. Türk Metal Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek'in icraatları 3. iddianamede geniş bir yer kaplıyor. 35 yıldır sendikanın tepesinde bulunan Mustafa Özbek, sendika ve dolayısıyla işçi sömürüsü üzerinden elde ettiği servetiyle çokça konuşuluyor. İşçi sömürüsünün yanı sıra mafyavari tutumuyla önplana çıkan Özbek'in serveti neredeyse TÜSİAD üyeleriyle eşdeğer. Sömürü ve saltanattaki bu sınırsızlık bugün operasyonu yürüten burjuvazi tarafından sınırlandırılrsa da, saçılan pislikler, kapitalist sömürü mekanizmasının Özbek kanadının uçsuz-bucaksız bir özgürlüğe sahip olduğunu kanıtlamaktadır. Bu özgürlük işçi sınıfına ihanetin, sermayeye derinlemesine hizmetin kazanımıdır.

Oysa Mustafa Özbek de "işçilik"ten gelmeydi. 1957 yılında Kırıkkale Makine ve Kimya Endüstrisi Kurumu bölge müdürlüğü Cer atölyesinde "lokomotif ve dizel tamircisi" olarak işe başlamıştı. Alparslan Türkeş'e düşünsel olarak yakın duruyordu. '60'lı ve '70'li yıllarda gelişen ve güçlenen devrimci hareketin karşısında durdu. Devlet terörünün birinci dereceden kuklası oldu. Alparslan Türkeş'in oluşturduğu komando okulunda eğitim gördü. Devrimcilerin ve işçi hareketinin ezilmesi için yoğun çabalar harcadı. TARİŞ direnişine faşist militanları saldırttı. Bir süre sonra Kırıkkale MHP Başkanlığı'na getirildi. 1971 yılında Türk-İş Sendikası'na bağlı Türk Metal Sendikası ile ilişkiye geçti. 4 yıl gibi kısa bir süre sonra sendikanın genel başkanlığına seçildi. Kuşkusuz bu ve bundan sonraki "yükseliş" sermaye devletinden bağımsız değildi. Hükümete her gelenle "sıcak" ilişkiler kurdu. Demirel'den Çiller'den Bahçeli'ye ve Ağar'a kadar herkesle ilişki içerisindeydi. Dolayısıyla bu kişilerin kirli ilişkiler ağının da içerisindeydi. Sınıf mücadelesinde stratejik bir yer tutan metal işçisinin bütün mücadele dinamiklerini yok ederek dalgakıran işlevi gören Özbek'in bu marifetleri sınırları da aştı.

Doğu Bloku'nun çöküşü ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından başta Türki cumhuriyetler olmak üzere 21 Avrasya ülkesiyle sendikal temasa geçti ve Avrasya Metal İşçileri Federasyonu'nu kurdu. 21 milyon üyesi bulunan bu federasyonun başkanlığına seçildi. Sendikanın tepesinde olduğu süre içerisinde kurduğu vakıflarla gericiliği topluma pompalamanın bir aracı oldu. Metal Sosyal Kültür ve Eğitim Vakfı'nı (METVAK) kurarak sözde işçilerin olan bu vakfı kendi saltanatını sağlamlaştırmanın ve gericilik zehiri kusmanın bir aracı haline getirdi. METVAK, şovenizmi doruk noktasına çıkaran "Mehmetçikle elele" mitinglerine ve kampanyalarına öncülük etti.

ART TV, Avrasya Metal İşçileri Federasyonu, Türk Boyları Federasyonu, TUSAM Araştırma Merkezi, MET-VAK Vakfı kurucusu, Atatürk cumhuriyetini koruma kollama akımının merkezinde durdu. Rauf Denktaş'ın Kıbrıs savunucusu, Kuzey Kıbrıs Türk devleti, Kürt sorunu, irtica ve AB muhalefeti Özbek'in öz gündemiydi. "Türkiyem Topluluğu" kurucusu oldu.

İşçinin karşısına çıktığında sermayeyi asıp kesen, "militanca" konuşan bu hainin sermayeye nasıl hizmet ettiği herkesçe aşikar. 12 Kasım 2008 tarihli sendikanın Genişletilmiş Başkanlar kurulu toplantısında işbirlikçi Özbek şunları söylüyordu: *"Vallahi gırtlığınızı sıkarsız. Vallahi sizi ümüğünüzden tutar ciyak ciyak bağırırtır. İşçinin iş güvenliği garanti altına alınmalı. Soframıza kan doğramayın. Aksi halde vallahi de, billahi de biz sizin sofranıza kan doğrarız. TÜSİAD, MESS kim varsa hepsine sesleniyorum. Sigortayı attırmayın. Karanlıkta kalırsınız."*

Toplu görüşmeler öncesi yüzde 20 zam istediklerini söyleyen Özbek, yüzde 4'lük zamlı masadan kalktı. Uzel işçisinin işini kaybetmesine bizzat aracı oldu.

Tuzla'da kurulu bulunan Arçelik Fabrikası'ndan atılan 175 işçi de Özbek haininin eseridir.

Yukarıda çizilen kendi başına bir hainin portresi değildir. Sermaye devletinin işçi sınıfını gerici bir cendereyle nasıl kuşattığının en özlü göstergesidir. 270 bin metal işçisinin nasıl bir girdap içine sokulduğunun göstergesidir. Elbette bu hainin müdahale sınırları sadece 270 bin metal işçisi ile sınırlı değildir. Müdahale tüm işçi ve emekçileredir. Onların ekonomik ve siyasal mücadelesinedir. Fakat metal sektörü burjuvazi için stratejik bir sektördür. Bu sektörü denetim altına almak, bir kafesin içerisinde tutmak her zaman yaşamsaldır. Özbek'in büyümesinin sırrı işte buradadır. Servetinin ölçüsü ihanetinin ölçüsüyle eşdeğerdir. Özbek yeri geliyor JİTEMCI, yeri geliyor MİTÇİ, yeri geliyor 1000 operasyoncu, yeri geliyor Susurlukçu'dur. Yani sermaye devletinin tam merkezindedir. Özbek'e bakanlar, onu sadece TİS masalarındaki satış sözleşmelerinden değil, aynı zamanda Gazi, Maraş, Çorum, Sivas katliamlarından hatırlamalıdır. Devletin açık ya da gizli örgütlenmelerinin içinde olduğuna göre, bu ve buna benzer katliamların da merkezindedir.

Açığa çıkan bu tabloya ilişkin sendikalardan anlamlı bir tepki yükselmedi. Sendikalar Türk Metal çetesine dönük herhangi bir "ses" çıkarmadı. Bu durumun kastlaşmış bir bürokratik sendikacılıktan ileri geldiğinin ve bu suskunluğun ancak ve ancak güçlü bir taban örgütlenmesiyle kırılabileceğinin farkındayız. Tabandan gelen dalga, hem Türk Metal hainlerini hem de kastlaşmış bürokratik mekanizmayı yerle bir edecektir. Komünistler bu bilinç ve sorumlulukla soruna yaklaşmakta ve bürokrasinin tüm engellerine rağmen bu yönlü pratikler sergilemektedir.

DİSK: "İşsizlik Fonu'ndan elinizi çekin!"

DİSK, İşsizlik Sigortası Fonu'nda biriken paranın kullanılmasını protesto etmek için 20 Ağustos günü DİSK Bölge Temsilcilikleri'nin bulunduğu illerde Türkiye İş Kurumu İl Müdürlükleri önlerinde basın açıklaması ve oturma eylemleri gerçekleştirdi.

İstanbul'da oturma eylemi

Türkiye İş Kurumu İstanbul İl Müdürlüğü önünde biraraya gelen 100'ü aşkın DİSK'li basın açıklaması gerçekleştirdi. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi tarafından yapılan açıklamada, TBMM'nin İşsizlik Fonu'nun sermayenin hizmetine sunulmasına ilişkin yasayı "yangından mal kaçırır" gibi meclisin tatilde olduğu bir dönemde çıkardığı ifade edildi.

Açıklama şu sözlerle son buldu: *"DİSK, bu fonun amaç dışı kullanılmasına, AKP'nin siyasi öncelikleri için çarçur edilmesine izin vermeyecektir. DİSK yasanın iptali için hukuk süreci dahil her türlü zeminde mücadelesini sürdürecektir. İşçi sınıfının parasına göz diken kriz fırsatçıları amaçlarına ulaşamayacaktır. Bir kez daha hükümeti uyarıyoruz, İşsizlik Fonu'ndan elinizi çekin!"*

Basın açıklamasının ardından oturma eylemine geçildi. Eyleme DİSK yöneticileri, DİSK'e bağlı sendikalar ve Sinter Metal işçileri katıldı. Eylem boyunca, "Hükümet yasayı al başına çal!", "İşsizlik fonu gasp edilemez!", "Krizin bedeli patronlara!", "Sinter işçisi köle değildir!", "Direne direne kazanacağız!", "Direniş var yıldınlık yok!" sloganları atıldı.

Eskişehir'de DİSK eylemi

Eskişehir'de İş Bulma Kurumu önünde gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından oturma eylemi gerçekleştirildi.

DİSK Bölge Temsilcisi Bayram Kavak tarafından okunan açıklamada İşsizlik Fonu'nun amaç dışı kullanımına izin verilmeyeceği söylendi. Oturma eylemi sırasında yapılan konuşmalarda ise bu yasanın, işsizlik fonunda biriken paranın işçi ve emekçilerin çıkarları doğrultusunda değil, sermayenin ihtiyaçları için harcanmasını kolaylaştıracağına ve bu şekilde hükümetin hangi sınıfın çıkarlarını koruduğunun ortaya çıktığına vurgu yapıldı.

BDSP, DPG, DHF, Genç-Sen, EHP, Halkevleri ve İHD'nin destek verdiği eyleme yaklaşık 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul- Eskişehir

“İş kazaları”nı önlemek yerine mevcut hakların gaspı!

“İş kazaları”nda dünya rekortmeni olan Türkiye kriz koşullarında da hızla yoluna devam ediyor. Kriz nedeniyle artan işsizliğin “iş kazaları”nı düşüreceğini sananlar, “Tuzla’daki sorunu kriz çözdü” manşetiyle bu fikri işleyenler, yanıldıklarını görmek için fazla beklemediler. “Tuzla tabutluğu” yaşanan bir dizi “kaza” ve iş cinayeti, sorunun tüm vahametiyle orta yerde durduğunu gösteriyor.

Bu aynı süreç, sadece Tuzla’da değil ülkenin dört bir yanında yaşanan katliam gibi kazalar, krizin “iş kazalarını” azaltmak şöyle dursun katlayarak arttırdığını göstermiştir. Renault’ta 10 tonluk kalıbın altında kalan bir işçinin feci bir şekilde can vermesi, daha “Davutpaşa”nın izleri ortada dururken benzer bir “kazanın” aynı işkolunda faaliyet gösteren başka bir fabrikada yaşanması, Adana’da bir tarım fabrikasında yaşanan patlamada 6 işçinin ağır yaralanması gibi örnekler bunu göstermektedir. Bunlara, Türkiye’deki vahşi sömürü koşullarının dünyaya “armağan” ettiği yeni bir meslek hastalığı olan silikozise bağlı ölümleri de eklemek gerekiyor.

Krizin faturası işçi ve emekçilere bir yandan işsizlik, diğer yandan ise ağır çalışma koşulları ve azgın sömürü ortamı üzerinden ödetilmektedir. Bunun doğal sonucu olarak “iş kazaları” artarak devam etmektedir.

İşçilerin kanı ve canıyla beslenen bu asalak sermaye düzeninde konuya nasıl yaklaşıldığı ortadadır. Can kayıplarına istatistiki veriler olmaktan öte bir değer atfetmeyen sermaye devleti için sorunun özü, “bozulan imajın” nasıl düzeltileceğidir. Bu yüzden alınacak tedbirlerden belirlenecek kurallara kadar her yerde sermaye sınıfının temel çıkarlarını koruyan bir yaklaşımla hareket edilmektedir. Sorunu kapitalistlerin kâr hırsında değil de işçilerin “eğitimsizliğinde” görenlerin sunacakları çözüm planları da buna göre olacaktır.

Nitekim, başta Türk Tabipler Birliği olmak üzere çeşitli meslek örgütlerince yapılan itirazlara rağmen sermaye hükümetinin bir süredir çalışmalarını yürüttüğü “İşyeri Sağlık ve Güvenlik Birimleri ile Ortak Sağlık ve Güvenlik Birimleri Hakkında Yönetmelik” 15 Ağustos tarihli Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe girdi. Bu yönetmelikle, işçilere sağlıklı çalışma koşulları sunmak bir yana, sermayeye yeni kolaylıklar ve kazanç kapıları açılmaktadır. Dolayısıyla, daha önce “işçi sağlığı ve iş güvenliği” olarak ifade edilen yönetmeliklerin “iş sağlığı ve güvenliği” olarak değiştirilmiş olması nedensiz değildir.

Sermaye hükümeti, İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu’nun yürürlüğe girmesiyle birlikte, 2009-2013 yılları arasında “iş kazası” oranının yüzde 20 azaltılması, beklenen ancak tespit edilememiş meslek hastalığı vaka sayısı tespitinin de %500 arttırılmasının hedeflendiğini açıklamıştı. Ayrıca, 2007 yılında Türkiye’de 80.602 iş kazası ve 1.208 meslek hastalığı vakasının meydana geldiği ve bunların 1.044’ünün ölümle sonuçlandığı açıklanmıştı. 2007 yılında meydana gelen “iş kazaları”nın % 32.4’ünün 1-9 işçi, % 29’unun 10-49 işçi, % 21.3’ünün 50-250 işçi çalıştıran işyerlerinde yaşandığı, yani “iş kazalarının” toplam olarak % 82.7’sinin KOBİ’lerde meydana geldiği belirtilmekteydi.

Oysa yürürlüğe giren *İşyeri Sağlık ve Güvenlik Birimleri ile İşyeri Ortak Sağlık ve Güvenlik Birimleri Hakkında Yönetmelik*’in en dikkat çekici yanlarından

biri, bu yönetmeliğin 50 işçi ve daha fazlasını çalıştıran yerler için geçerli olmasıdır. Yani sermaye devleti, “iş kazaları”nın ağırlıklı olarak gerçekleştiği yerleri yönetmelik dışı bırakarak, gerçek niyetinin “iş kazalarını” önlemek olmadığını açıkça ortaya koymaktadır. Bu yönetmelik, çalışanların yüzde 62’lik bir kesiminin sermaye devleti tarafından “iş sağlığı ve güvenliği” hakkında mahrum bırakıldığının resmen ilan edilmesidir.

Yönetmelikle, daha önce 50 işçi ve daha fazlasını çalıştıran işyerleri için tam süreli işyeri hekimi ve iş güvenliği uzmanı bulundurma zorunluluğu da 500 ile 1000 sınırlarına çekilmekte, böylece bu yükümlülük sadece yüzde 0,5’lik bir kesime daraltılmaktadır.

Bu yönetmelikle birlikte asalak patronlar tam süreli istihdam etmeleri gereken işyeri hekimi ve iş güvenliği uzmanı yükümlülüklerinden kurtularak işçilerin bu hakkını gaspetmektedir. Dahası bu ihtiyaç “dışardan hizmet alma” yoluyla taşeronla devredilmektedir. Taşeronlaştırma uygulamalarının ne anlama geldiği ise yeterince açıktır. Bunun sağlık ve işyeri güvenliği gibi çok daha hassas bir alanda yaşanması ise durumun vahametini ayrıca artırmaktadır.

Hazırlanan yönetmelik sermaye devletinin gerçek amacının ne olduğunu göstermektedir. Amaçlanan, asalak patronların işçi sağlığı ve iş güvenliğine dair en temel yükümlülüklerini ortadan kaldırmak ve “maliyetleri” en aza indirmektir. Yani sıra, sağlık hizmetini tamamen ticarileştirerek, bu alanda faaliyet gösteren sermaye gruplarına yeni rant alanları açmaktır.

Yönetmelikte “Ortak Sağlık ve Güvenlik Birimleri” olarak tanımlanan kurumlar, yönetmelik kapsamındaki hizmetleri işverenlerle yapacakları sözleşmeler doğrultusunda gerçekleştirecek “ticari kuruluşlar”dır. Bu “şirketler” istihdam ettikleri “işyeri hekimi”, “iş güvenliği uzmanı”, “işyeri hemşiresi” vb. personeli firmalara göndereceklerdir.

Dolayısıyla yönetmelik, sadece işyerlerinde çalışan işçileri değil, sağlık işkolunda ve iş güvenliği alanında görev yapanları da doğrudan etkileyecektir. Sağlık hizmetinin “ticari” amaç doğrultusunda gerçekleştirilmesi, bu hizmetleri yerine getirenlerin de bu kaygılarla hareket etmelerine yol açacaktır. Ortak Sağlık ve Güvenlik Birimleri’nde istihdam edilen işyeri hekimi ve diğer personel, hem bu kuruluşlarca hem de işverenler tarafından baskı altında tutulacaktır. “İş güvencesinden” yoksunluk ve ticari bir kuruluşta hizmet etme zorunluluğu, bu personelin işyeri için

istekleri doğrultusunda çalışmalarını zorunluluğunu doğuracaktır.

Yönetmeliğin içeriği baştan sona “işyeri ve güvenlik birimlerinin” asalak patronların hizmetinde oluşturulan kurumlar olduğunu göstermektedir. İşçi sağlığına ve iş güvenliğine ilişkin yaşanan sorunlarda bu kurumların en fazla yapabileceği patronlara “tavsiyelerde” bulunmaktadır. Yürütülecek hizmetlerle ilgili yıllık çalışma planlarının uygulanması dahi (24. madde) işverenlerin onayına tabi tutulmaktadır. İşyeri hekimlerinin ve iş güvenliği uzmanlarının yükümlülükleri ise (madde 34-39) “*işin normal akışını mümkün olduğu kadar aksatmamak ve verimli bir çalışma ortamının sağlanmasına katkıda bulunmak, işverenin ve işyerinin meslek sırları, ekonomik ve ticari durumları ile ilgili bilgileri gizli tutmak*” olarak belirlenmektedir. Tüm bu gerçekler ortadayken, daha şimdiden kâğıt üzerinde kalacağı kesin olan “mesleki bağımsızlık” maddesinin (27. madde), birtakım itirazların önüne geçme ihtiyacıyla eklendiği açıktır.

Yönetmeliğin ruhunu ve amacını görebilmek için işyeri hekimlerinin çalışma sürelerini içeren 31. maddeye de bakmak gerekir. Bu maddeye göre; “İşyeri hekimleri, bu Yönetmelikte belirtilen görevlerini yerine getirmek için aşağıda belirtilen sürelerde görev yaparlar:

a) “Az tehlikeli sınıfta yer alan işyerlerine; sağlık gözetimi için ayda en az 12 saat, buna ilave olarak işe giriş ve periyodik muayeneleri ile eğitim için **on işçi başına yılda en az 30 dakika...**” yeterli bulunmaktadır.

Yani bu yönetmeliğe göre bir işçinin periyodik muayenesi için yılda en az “3 dakika” yeterli görülmektedir. Demek ki bundan sonra, tıpkı Levent Kırca’nın parodilerinde olduğu gibi, işyeri hekimlerinin tek sıra haline dizilmiş 10 işçiyi aynı anda muayene edeceği günler hiç de uzak değil.

Tüm işçi ve emekçilerin önünde yanıtlanması gereken şu sorular duruyor: Yaşadığımız hayatlar mı “mizah”, yoksa Levent Kırca’nın piyesleri mi gerçek? İşçi ve emekçilerin yaşamının bu kadar ucuz olduğu başka bir ülke var mı?

Tüm bu saldırılara karşı, iş güvenliği ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik, sıhhi önlemlerin alınması, bunların işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetlenmesi ve işçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliğinin kurulması talepleri yükseltilmelidir.

Sermaye düzeninin kolladığı iki katil!

İstanbul Etiler’de 3 Mart 2009’da vahşice öldürülen 18 yaşındaki Münevver Karabulut cinayeti davası, burjuva hukukunu ve işleyişini teşhir edercesine sürüyor. Münevver’in ailesi ve yakınlarının çabalarıyla gündeme gelen soruşturma, tüm sümenaltı etme çabalarına rağmen sürdürülüyor. Ailenin yaptığı ciddi suçlamalar içeren açıklamaların ardından soruşturmanın derinleştirilmesi yönlü adımlar atılması, sermaye hukukunun gizlemeye çalıştığı kirli ilişkileri de gösteriyor.

Davaya sözleriyle de taraf olanlardan biri İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah’tı. Münevver’in ailesini kastederek “kızlarına sahip çıksalardı” diyen Cerrah’ın bu sözlerini, basit bir umursamazlık ve rahatlıkla açıklamak saflık olur. Zira, Garipoğlu hanedanının devlet bürokrasisi ve emniyet teşkilatıyla derin ilişkisi hep gündemdedir. Nitekim Tayyip Erdoğan da bu cinayetle ilgili olarak, Cerrah’tan da rahat bir üslupla konuşabilmektedir: “Çocuğumuz öyle nereye giderse gitsin olmaz. Yalnız bırakılan ya davulcuya ya zurnacıya...”

Zalimler için mazlumun ahını almak bir alışkanlıktır. Başka bir alışkanlık da mazlumun, yani yoksulun öldürülse bile suçlu ilan edilmesidir. Tıpkı iş kazalarında ölen işçilerin patronlar tarafından suçlu görülmesi gibi...

Münevver’in babasının bir takım duyumlara da dayanarak açıkça dile getirdiği iddiaları ise sadece bir cesaretle açıklamak gerçekçi değildir. Yaratılan kamuoyu, ki bunda Münevver’in ailesinin büyük bir payı vardır, şimdi devleti ve emniyet teşkilatını sıkıştırmış durumdadır. Ancak 180’li günleri bulan cinayetin failinin hala yakalanamamış olması da bir başka gerçektir. Her gün yeni bir şey bulmuş gibi yaparak, medyayı bu çerçevede etkin kullanarak zaman kazanan yetkililer, Münevver’in ailesiyle ilişkilerini kuvvetlendirerek rahatlamak istemektedirler. Katil ise, burjuva sınıfa mensup olmanın avantajıyla elbette korunaklı bir yerde saklanmaktadır.

Baba Süreyya Karabulut’un, “devletin kurumlarındaki bazı kişilerin Garipoğlu ailesi ile ilişkileri ortaya çıkacaktır. Bu ülkede parası olan var olacak da, olmayan yok mu olacak. Kanun sana bana geçiyor da, Garipoğlu ailesine geçmeyecek mi?” sözleri durumu anlatmaya yetmektedir.

Ancak kırmızı bültenle olsa da aranmakta olan katilin, hatırı sayılır bir burjuva aileden olduğu düşünülürse, Münevver’in ailesinin çabasını arttırması gerekecektir. Bu haliyle bu dava adli bir dava olmanın ötesine geçmiştir. Çünkü baba Karabulut’un sözleriyle aranan şahıs, Garipoğlu ailesinden değil de yoksul bir aileden, örneğin Karabulut ailesinden olsaydı, tablo çok daha farklı olurdu.

Bu haliyle Münevver Karabulut cinayeti Sinem Yalçın’ın öldürülmesine benzemektedir. 29 yaşındaki Sinem Yalçın, 14 Ocak 2008 günü İstanbul Üsküdar’da emniyet şeridine girerek aracından iner ve Faruk Kalkavan’ın kullandığı cipin altında ezilir. Faruk Kalkavan lüks cipiyle Sinem’i ezerek öldürmüştür. Yasalar karşısında suçludur. 24 Nisan 2008 tarihindeki duruşmada üç ay yattıktan sonra tahliye edilir. İlgili mahkemenin sonradan verdiği ceza sadece 5 yıl 4 ay hapidir. Zira Kalkavan’da hatırı sayılı bir burjuva aile mensubudur. Garipoğlu hanedanı gibi Kalkavan hanedanı da kapitalist sınıfa mensuptur. Bu nedenledir ki, Faruk Kalkavan’ın nerede olduğu şu an bilinmemektedir. O da Cem

Garipoğlu gibi kendi sınıfının koruması altındadır.

Benzerlikler sadece bu kadarla sınırlı değildir. Her iki davada da Adli Tıp’ın rezaleti açığa çıkmıştır. Sinem’in annesi mahkeme süreciyle ilgili şöyle konuşmaktadır: “Adalet Bakanlığı’nda sürüklenerek dışarıya atıldım, müsteşar tarafından. Kalkavanlar’dan birisi gözümün önünde bir çanta parayı Adalet Bakanlığı müsteşarının önüne koydu.”

Yalçın ailesi de Cerrah’tan şikâyetçidir. Baba Sinan Yalçın, “Bundan önceki Sayın Emniyet Müdürümüz bu konuyla fazla ilgilenmedi maalesef, katilden yana oldu. Sayın Cerrah kendi avukatını Faruk Kalkavan’ı savunması için gönderdi” demektedir. Ayrıca Kalkavan’da hanedanı gemi işiyle de uğraşmaktadır.

Bu burjuva aileye ait Tuzla’daki Sedef Tersanesi’nde de iş cinayeti yaşanmış ve hayatını kaybeden işçiler olmuştur. Yani Kalkavanlar aynı zamanda işçi katilidirler.

Bu iki cinayet vakasının gösterdiği benzerlikler tesadüfi değildir. Bir tarafta hatırı sayılı iki burjuva aile, diğer tarafta emekçi sınıflara yakın duran başka iki aile. Ortada iki cinayet... Yetkililerin sergilediği aynı ilgisizlik... Kollanan iki katil...

Bu tabloya karşı yürütülecek hak arama mücadelesinde, insanların vicdanlarına seslenirken, “adaletin tecelli etmesi”ni engelleyen katillerin sınıfsal kimlikleriyle doğrudan ilgili olduğu unutulmamalıdır.

Arsız bir kapitalistten “durum tespiti”!

Bundan 10 yıl önce 50 bin kişi kayıp verdiğimiz korkunç bir deprem yaşadık. Korkunçluğu depremin büyüklüğünden ziyade fiziki mekanda yarattığı tahribatla alenen görülebilen 7.5 şiddetindeki Marmara Depremi’nde 150 bine yakın bina çöktü ve enkazların altında 100 bin insanımız sakat kaldı. 600 bin kişi ise depremle gelen yeni güne başını sokabileceği bir damdan yoksun olarak başladı.

Büyük depremin 10. yıldönümüne denk gelen şu günlerde, henüz yaralarımız kapanmamışken, sermaye kesiminden ölülerimizin kemiklerini mezarlarında sızlatacak bir “durum tespiti” yapıldı. Türkiye’de inşaat sektörünün önde gelen şirketlerinden “Ağaoğlu” yönetim kurulu başkanı Ali Ağaoğlu, geçtiğimiz hafta bir gazeteye verdiği röportajda, özellikle 1970 ve 1980’li yıllarda İstanbul’da yapılan binaların %70’inin çok kötü durumda olduğunu, olası bir depremde bu binaların yerle bir olacağını, tahribat sonucu oluşan enkaz yığınının girmeye ordunun bile gücünün yetemeyeceğini ve deprem anında ölen kişinin çok şanslı olduğunu belirtti.

Sermayenin bu riyakar sözcüsü aynı zamanda, ‘70 ve ‘80’li yıllarda İstanbul’daki binaların büyük bir kısmının kendi aile şirketleri tarafından yapıldığını, bununla birlikte inşaat işleri dışında inşaat malzemeleri tedarikçiliği de yaptıklarını, Marmara Denizi’nden çıktıkları kum ve hurdacılardan satın aldıkları demiri müteahhitlere yine bizzat kendilerinin sattıklarını belirtti.

Bu açıklamaların bir itiraftan ziyade bir durum tespiti olduğunu sıklıkla vurgulayan Ağaoğlu; “1970’li yıllar, sanayağ ve benzinin karneyle alındığı zamanlardı. İbrahim Tatlıses’in dediği gibi, Urfa’da Oxford vardı da okumadık mı? Yani o dönemde en iyi malzeme onlardı. Teknoloji yoktu, betonlar kürekle karıştırıldı. Sağdan sola en az beş kere karıştırılması gerekirdi. Beton işleri de Doğulu ekiplerin elindeydi. İşçilere laf da anlatamazdık. Bir kere çevirip bırakırlardı” diyerek, suçu teknolojiye ve “laf anlamayan doğulu işçilere” atarak kendini aklamaya çalıştı. İkiyüzlülükte sınır tanımayan bu sermaye sözcüsü, depremin olası etkilerini en alt seviyeye indirmek için binaların depremi beklemeden yıkılıp yeniden inşa edilmesi gerektiğini salık verdi. Bu noktada “Kentsel Dönüşüm Yasası”nı bir velinimet olarak değerlendiren Ağaoğlu, konuşmasında “Kentsel Dönüşüm Yasası”na methiyeler düzdü.

İnsanlık onurunun bu kadar alçaldığı, sahtekârlık ve arsızlığın bu denli boyutlara ulaştığı “kapitalist sistem” için, 50 bin kişinin ölümü çok bir şey ifade etmiyor olmalı ki, bu sistemin sözcüleri tarafından böylesine densiz açıklamalar yapılabiliyor. “Bu çürük binaları ben yaptım, bu büyük cinayette benim de parmağım var” diye bar bar bağırın bir katil, televizyon kanallarında bir kral gibi ağırlanıyor, saygıda kusur edilmiyor. “Mülkün temeli” adaletin sözcüleri bu itirafa kulak tıkarken, malum şahıs hakkında suç duyurusu bile yapılmıyor. Ancak yıkımlara karşı barınma hakkını savunan emekçiler, harçlara karşı sokağa dökülen öğrenciler ve de işini geri isteyip fabrika önünde direnişe geçen işçiler, her defasında azgın devlet terörünün en katmerlisini yaşıyor, biber gazında boğuluyor, coplarla dövülüyor, gözaltına alınıyor ve hapse tıkılıyor.

Tek amacı daha fazla kâr etmek olan kapitalist sistem için insan hayatı zerre kadar değer teşkil etmez. Mühim olan onların daha fazla, çok daha fazla kazanmaları ve kâr etmeleridir. Bu uğurda kimileri sayısız cinayet işlerken, kimileri de bu cinayeti görmezlikten gelerek ortaklıklarını ve de sermayelerini bu şekilde büyütürler. Tüm bu sorumsuzluğun ve açgözlülüğün cefasını çekmek ve elemiini yüreğinde taşımak yine emekçilere düşer. Bu soyguncu çetesi, bu aç yırtıcılar dünyanın tüm nimetlerini kendi özellerinde tekelleştirirken, biz emekçilerin payına gırtlığa kadar yoksulluk ve sefalet kalır.

Tüm bu yaşananlar yaşanılması gereken bir alın yazısı değil elbette. Dünyayı değiştirmek yine o dünyayı yaratan bu nasırlı, bu hünerli ellerimizde. Başka bir dünya mümkün ve o başka dünyayı kızıl bayrağı göklerde dalgalandıran o yüce ellerimizle kuracağız. Bizi açlığa, sefaletle mahkûm edenlerden, Ahmet Arif’in de söylediği gibi “aşımıza ekmeğimize göz koyan o engerek ve çıyanlardan” hesap soracağız.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

Asema'ta eylem, Asil Çelik'te açlık grevi...

“Direne direne kazanacağız!”

Bursa’da DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlü Asema işçileri 31 Aralık 2008 tarihinde, Asil Çelik işçileri ise 30 Ocak 2009 tarihinde toplu sözleşme sürecinin uyuşmazlıkla sonuçlanması nedeniyle greve çıkmışlardı.

Her iki grevde de bir süredir sessiz bir bekleyiş yaşanırken, gelinen yerde bu sessizlik bozularak eylemlere başlandı.

Grevdeki Asema işçilerinden yürüyüş

Asema grevinde bir süredir sıkıntılar yaşanıyordu. Bunun üzerine grev komitesinin aldığı kararla fabrika önünde eylemler yapılacağı ve üretime devam etmek için içeri girenlerin engelleneceği duyuruldu.

Bu karar çerçevesinde 20 Ağustos günü fabrika önünde bir eylem gerçekleştirildi. Saat 07.00’de OSB içindeki cami önünde toplanılmaya başlandı. İşçilerden ve desteğe gelenlerden oluşan yaklaşık 45 kişi buradan fabrika önüne doğru tek sıra halinde yürüyüşe geçti.

Ellerinde “Sözleşme hakkımız söke söke alırız!”, “Krizin bedelini ödemeyeceğiz!”, “Emekçi işine sahip çık!”, “İşine, aşına, sendikana sahip çık!”, “İşçi kardeşlerimiz, yerimizde değil yanımızda ol!” dövizleriyle yürüyen kitle, “Asema işçisi yalnız değildir!”, “Asema işçisi direnişin simgesi!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “İnadına sendika inadına DİSK!” sloganlarını attı.

Fabrika önüne gelindiğinde üretime devam eden işçilerin içeri girdikleri gözlemlenirken, grevci işçilere Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci seslendi.

Bekleyiş süresince Grammer’den atılan BMİS üyesi işçiler ve Prysmian’dan işçiler desteğe geldiler.

Asil Çelik işçileri açlık grevine başladı

BMİS Genel Merkez yöneticilerinin katılımıyla fabrika önünde toplanan işçiler grev ve direniş iradesini bir kez daha gösterdiler.

Saat 15.00’te fabrika önünde toplanan yaklaşık 100 işçiye seslenen BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroglu Türk Metal’e yüklendi. Asil Çelik’in en büyük handikapının iki sermaye grubunun gelecek planlaması yapamaması olduğunu belirtti ve Asil Çelik’in kamulaştırılması gerektiğini ifade etti.

Bazı işçilerin gönderdiği ve olumsuz ifadeler içeren e-mailler olduğunu belirten Serdaroglu işçilere sendikalarının ve yöneticilerinin kıymetini bilmeleri yönünde salık verdi. “Beni beğenmiyorsanız ilk genel kurulda indirin. Şubenizi ve temsilcilerinizi beğenmiyorsanız ilk seçimlerde değiştirin” diyerek, sendika içi demokrasinin hiçbir yerde BMİS’te olduğu gibi olmadığını iddia etti.

Son olarak, grev bitene kadar “*Asil Çelik kamulaştırılsın, işverenden hesap sorulsun!*” talebiyle fabrika önünde açlık grevine başladığını belirten Serdaroglu işçilere “Yüreğinizi benim yüreğimin yanına koyarak benimle beraber direnmeye var mısınız?” diye sordu. İşçilerin hep bir ağızdan “*Varız*” demesinin ardından, bu saat itibarıyla açlık grevine başladıklarını ve gece gündüz fabrika önünde bekleyeceklerini belirtti. Başka yerlerde çalışan ve

çalışmayan tüm grevci işçilerin fabrika önüne çağırılmasını istedi.

Açıklamanın ardından fabrika önündeki bekleyiş ve açlık grevi başlamış oldu. Bu sırada birçok işçi kafalarındaki soru işaretlerini sorma imkanı buldu. İşçiler Serdaroglu’na, “*Siz dik durun biz sonuna kadar arkamızdayız*” mesajını verdiler.

DİSK’ten Asil Çelik ziyareti

DİSK, Asil Çelik işçilerinin açlık grevine destek vermek amacıyla 21 Ağustos günü fabrika önünde bir eylem gerçekleştirdi.

Asil Çelik işçilerinin aileleriyle birlikte 200 kişinin katıldığı eylemde ilk sözü Selçuk Göktaş aldı. Özelleştirmenin sonuçlarını yaşadıklarını, başlattıkları açlık grevine bu kavgayı kazanana kadar devam edeceklerini belirtti.

Açlık grevinin, taleplerinin duyulması için son çığlıkları olduğunu belirten DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ise, açlık grevindeki işçilerin Türkiye işçi sınıfının hakları için de direndiklerini belirtti.

“Asil Çelik işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın onurlu mücadelemiz!” sloganlarının atıldığı eylem, Çelebi’nin yaptığı açıklamanın ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Açlık grevine destek çağırısı

Asil Çelik işçileri “Asil Çelik kamulaştırılsın!” talebiyle 20 Ağustos günü başlattıkları açlık grevinin 5. gününde kamuoyuna destek çağırısında bulundular.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroglu, Genel Sekreter Selçuk Göktaş, BMİS Bursa Şube yöneticileri ve Asil Çelik işçilerinin sürdürdüğü açlık grevinin 5. gününde yayınlanan ilanla, yürütülen mücadeleye destek çağırısında bulunuldu.

Hükümeti göreve çağıran Asil Çelik işçileri, otomotiv, makine, imalat ve savunma sanayileri için kaliteli çelik üreten tek kuruluş olan Asil Çelik’in özel sektöre devrinin ardından yönetilemez hale geldiğine vurgu yaptılar. Orhangazi halkının geleceğini güvence altına almak için Asil Çelik’in kamulaştırılmasını istediler.

Metal İşçileri Kurultayı’na adım adım...

Ekim ayında gerçekleştirilecek olan Metal İşçileri Kurultayı’nın hazırlıklarını yoğunlaştıran sınıf bilinçli metal işçileri, düzenli olarak çıkardıkları **Metal İşçileri Bülteni**’ni çalışma yürüttükleri alanlarda etkin bir biçimde kullanarak metal işçilerine taşıyorlar.

Ağustos ayında çıkan yeni sayısıyla seslenişini sürdüren Metal İşçileri Bülteni, çeşitli metal fabrikalardan sınıf bilinçli işçilerin kaleme aldığı yazıların yanısıra metal sektörü ve sendikal cephedeki gelişmeleri de ele alıyor.

Kapak sayfasında yer alan “*Krizin bedelini ödememek için Metal İşçileri Kurultayı’na!*” çağırısıyla metal işçilerine seslenen bültenin ilerleyen sayfalarında kurultay hazırlıkları çerçevesinde gerçekleştirilen etkinlikler göze çarpıyor.

DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası’nda yaşanan iç hesaplaşma ve sonuçları üzerine Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi’nin yazılarına da yer verilen bültende metal işçileri yaşanan iç hesaplaşmalardan yana değil mücadeleden yana olmaya çağırılıyor.

Metal İşçileri Bülteni’nde ayrıca çeşitli metal fabrikalarından işçi yazılarına yer veriliyor.

Topkapı, Kartal, Sefaköy ve Gebze’den metal işçilerinin, işyerlerinde ve örgütlü oldukları sendikalarda yaşanan sorun ve gelişmelere ilişkin aktarımlarda bulundukları yazılarla beraber kurultay çalışmalarına katılım çağırısı öne çıkıyor.

Bültenin arka kapağında ise Güney Kore’de Ssangyong fabrikasında krizin faturasına karşı militan bir direniş örneği sergileyen metal işçileri örnek veriliyor. Ayrıca Sinter Metal ve Entes direnişlerindeki son durum aktarılıyor.

Entes direnişi güncesinden...

98. gün...

(...) Entes direnişine farklı bir fabrikanın çalışanının destek olmak için gelmesi üzerine Entes patronu o işçinin çalıştığı fabrikayı arayarak işçiyi patronuna şikâyet etmiş. “Sizin elemanınız Entes direnişine destek veriyor” demiş. Entes patronunun bu yaptığı ilk değil. (...)

99. gün...

(...) Başka bir işçi yanıma gelerek, “Sürekli seni burada görüyorum. Tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun?” dedi. Bunun üzerine ben de neden direndiğimi, sessiz kaldığımız sürece saldırıların daha çok arttığını ve artık bir yerden başlamamız gerektiğini anlattım. (...)

100. gün...

(...) Etkinlik İMES A kapısından sloganlar eşliğinde yürüyüşle başladı. Yürüyüş başladığı sırada polis 4-5 defa direniş yerine gelerek, “Basın açıklaması nerede yapılacak? Kim yapacak? Basın metni var mı? Alabilir miyiz?” gibi sorular sordu. 4 sivil, 4 resmi oto, bir akrep ve bir otobüs dolusu çevik polis bir kez daha ne kadar korktuklarını gösterdiler. (...) Etkinliğin ardından Atv-Sabah işçileri ile Entes fabrikası önüne gittik. Benimle birlikte 2-3 saat direniş yerinde bekleyen Atv-Sabah grevcileri ile güzel sohbetler gerçekleştirdik.

101. gün...

Geçen hafta kararlaştırdığımız gibi Red Kültür Merkezi’nde söyleşi gerçekleştirdik.

(...) Eylemin ardından çoktandır gitmek istediğim fakat vakit bulamadığım Güler Zere’ye özgürlük nöbetine katıldım. (...)

103. gün...

(...) Yoldan geçen ve iş arayan başka bir işçi, “Patronlar çok zengin ve çok kalabalıklar, biz onlarla baş edemeyiz. Sen git bir iş ara bul, çalış daha iyi. Dinci işçiler haklarını aramaz. Sadece seninle olmaz bu iş” diyordu.

Ben de bunun üzerine, “Bizler sessiz kalırsak her geçen gün daha kötüye gideriz, muhakkak ses çıkarmamız gerekir, ayrıca bu işin mezhebi, dini veya memleketi olmaz.” dedim.

104. gün...

Benden iki hafta önce işten çıkarılan bir kadın işçi işe iade davası açmıştı. (...)

Dava görülmeden önce şahit olarak benim adım okunduğunda Entes’in avukatı, “Gülistan’ın Entes ile musibeti var. Onun şahitliğini kabul etmiyoruz” demiş. Ona rağmen hâkim ifademi aldı. (...)

105. gün...

(...) Bugün Entes işçilerinden biri öğle paydosuna çıkarken kameranın görmemesi için başının arka tarafına doğru zafer işareti yaparak gülümsedi. Bir diğer Entes işçisi ise “Nasılsın? Kolay gelsin” dedi. Bir öteki yine gülümseyerek geçti. Üst üste Entes işçilerinin sıcak davranması beni mutlu etti. Bu beni davamda haklı gördüklerinin bir göstergesidir. “Direnmeye devam!” dediklerinin bir işaretidir.

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan

Entes direnişinin 100. gününde etkinlik...

“Direnişe destek ol, mücadeleyi büyüt!”

Entes Elektronik önünde 14 Mayıs günü direnişe başlayan Entes işçisi Gülistan Kobatan, 21 Ağustos günü direnişinin 100. gününü doldurdu.

OSB-İMES İşçileri Derneği (OSİM-DER) Entes direnişinin 100. gününde Entes Elektronik önünde “100. Gün Etkinliği” gerçekleştirdi.

İMES A Kapısı’nda biraraya gelen OSİM-DER üyeleri, BDSP, Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi, Emekçi Kadın Komisyonları ve DHF açtıkları döviz ve pankartlarla direniş yerine kadar yürüdüler.

Yürüyüşte, “Direnişe destek ol, mücadeleyi büyüt! Entes işçisi direnişinin 100. gününde! / OSB-İMES İşçileri Derneği” pankartının yanısıra dövizler açıldı.

Gülistan Kobatan: Direnişim mücadeleye katılma çağrısıdır!

Nazım Hikmet’in “İşçi sınıfına selam” şiiri ile başlayan etkinliğin açılış konuşmasında Entes direnişinden söz edildi. Ardından söz alan Gülistan Kobatan direnişe başlama sebebi ve anlamı üzerine konuştu, 100 gündür işçi sınıfının onuru ve ekmeği için direndiğini belirtti. Kapitalist krizin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki etkilerine değinen Kobatan, krizin faturasını ödemeyi reddettiği için direndiğini söyledi. 100 gündür sürdürdüğü direnişin aynı zamanda bir mücadele çağrısı olduğunu ifade etti.

Kobatan’ın konuşmasının ardından Esenyurt İşçi Platformu şiir topluluğu dinleti sundu. Etkinlik, **Direnış Platformu, Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)** adına yapılan konuşmalarla sürdü. Konuşmalarda, Kobatan’ın bir direniş mevzisi yarattığı belirtilerek, direnişinin bu alanı aştığı ifade edildi. Aynı sömürü düzeninde yaşayan işçi ve emekçilere direnişin bir mesaj verdiği belirtilerek bu mesajın aynı zamanda bizzat patronlara da verildiği vurgulandı.

Etkinlikte **Demokratik Haklar Federasyonu (DHF)** adına da bir konuşma yapıldı. Emperyalizmin krizinin bedelinin işçi ve emekçilere ödeltiği belirtildi. DHF Kurultayı’nda yapılan konuşmada, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları atıldı.

kaynaklı işten atıldığı söylendi.

Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi adına yapılan konuşmada ise kurultayın amaç ve hedeflerinden söz edildi, kurultaya katılım çağrısı yapıldı.

Program, Esenyurt İşçi Kültür Evi Müzik topluluğunun söylediği türkü ve marşlarla devam etti. Hep birlikte söylenen marşlar eşliğinde halaylar çekildi.

Petrol-İş Kadın Dergisi Editörü Necla Akgökçe de etkinliğe katılarak destek verdi. Konuşmasında, kriz dönemlerinde kadın işçilerin öncelikle kapı dışarı edildiklerini, bu nedenle kadınların krizden daha çok etkilendiklerini ifade etti. Petrol-İş olarak her zaman Kobatan’ın yanında olduklarını belirtti.

Etkinliğe **ATV-Sabah işçileri** ve **Sinter işçileri** de katıldılar. Yapılan konuşmaların ardından etkinlik son buldu.

Dudullu OSB önünde basın açıklaması

Etkinliğin ardından, Entes patronunun da yönetim kurulunda olduğu, Dudullu Organize Sanayi Bölge Müdürlüğü önünde basın açıklaması yapıldı.

Sloganlar eşliğinde gerçekleşen yürüyüşün ardından **OSİM-DER** adına yapılan açıklamada, Entes direnişinin ve Entes işçisi Gülistan Kobatan’ın sonuna kadar yanında olunacağı söylendi.

Sinter Metal direnişiyle dayanışma

Basın açıklamasının ardından sloganlarla yürünerek, Sinter işçilerine ziyaret gerçekleştirildi. Direniş yerinde BDSP ve DHF adına konuşmalar yapıldı. Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi adına da bir konuşma yapılarak Sinter işçilerine kurultaya katılım çağrısı yapıldı. Ziyaret boyunca “Sinter işçisi yalnız değildir!”, “Entes işçisi yalnız değildir!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları atıldı.

İşçi ve emekçi hareketinden...

ETİ Gıda grevi sona erdi

Eskişehir’de 13 Ağustos 2009 sabahı grev uygulamasının başlatıldığı ETİ Gıda grevinde anlaşma sağlandı. Tek Gıda-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu işyerinde greve çıkan 2 bin ETİ işçisi 21 Ağustos günü varılan anlaşma sonucunda greve son verdi.

İmzalanan toplu sözleşmeye ilişkin yazılı açıklama yapan Tek Gıda-İş Sendikası, ETİ işçilerinin 2008 yılı itibariyle aldıkları ücretlere toplu sözleşmenin ilk 6 aylık diliminde ortalama yüzde 11,6 oranında zam, sosyal haklarda ise önemli kazanımlar elde edildiğini duyurdu. Sosyal haklarda sağlanan kazanımlarla birlikte ücret zammının yüzde 17’leri aşan bir orana denk geldiği belirtildi.

Şubat ayından beri devam eden TİS görüşmelerinde sendika ücretlere yüzde 22 zam (185 TL) ve kademe dengesizliğinin giderilmesini talep ederken, ETİ patronu ise sendikanın bu teklifine yanaşmamıştı.

Sağlık çalışanlarından eylem

SES Bakırköy Şubesi, Bakırköy Mazhar Osman Ruh ve Sinir Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nin boşaltılmasını, Ayaktan Tedavi Ünitesi-Acil Psikiyatri önünde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile protesto etti.

“Hastanemize, hastalarımıza sahip çıkıyoruz / SES Aksaray Şube” pankartının açıldığı eylemde sağlık emekçileri “Hastalarımıza sahip çıkıyoruz!”, “Hastaneme, hastama, geleceğime sahip çıkıyorum!”, “Bu memleket satılık mı?”, “Bir hasta kaç para eder?”, “Çözüm özel bakımevleri mi?” dövizlerini açarak, Başhekimlik binası önüne yürüdüler.

Yürüyüş boyunca yapılan ajitasyon konuşmalarıyla sağlık hizmetlerindeki olumsuzluklar teşhir edildi. Son uygulamayla, hastanenin kuruluş amacı ve kimliğinin ortadan kaldırılmasına yönelik adımların atıldığı ifade edildi. Başhekimlik binası önünde ise basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yürüyüş ve eylem boyunca, “Hastalar hastaneye yük değildir!”, “Hastaneler halkındır satılamaz!”, “Sağlıkta ticaret ölüm demektir!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Esenyurt Belediyesi’nde direniş

Çeşitli il ve ilçe belediyelerinde sendikal örgütlülüklerin tasfiyesine girişen belediye yönetimlerine İstanbul’da Esenyurt Belediyesi de eklendi. Esenyurt Belediyesi, Belediye-İş Sendikası üyesi 3 işçiyi işten attı. Atılan işçiler belediye önünde direnişe başladı.

Yakuplu Belediyesi’nden gelen Belediye-İş üyesi işçilerin toplu iş sözleşmesi ile kazandıkları ikinci yıl zamlarının 15.06.2009 tarihinden itibaren uygulanması gerekirken bu zam gaspedildi. Yanısıra sendika üyesi işçiler sendikalarından istifa ettirilmek istendi. Çeşitli baskılarla bunu başaramayan belediye yönetimi işçilere disiplin cezaları verdi. 19 Ağustos günü sendika üyesi 3 işçiyi çağıran belediye yönetimi, 4857 sayılı İş Kanunu’nun 25. Maddesi’ni gerekçe göstererek işçilerin kıdem ve ihbar tazminatlarını ödemedi işçilerin iş akitlerini feshettiğini bildirdi.

Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube, işten atma saldırısına karşı 19 Ağustos günü Esenyurt Belediyesi önünde direniş başlattı. Belediye önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında “Sendikal

örgütlenmemizden dolayı işten atmalara karşı mücadele edeceğiz!” pankartı açıldı.

Basın açıklamasında, geçmiş dönemlerde belediye yönetimi tarafından sendikal örgütlülüğün nasıl dağıtılmaya çalışıldığına, baskılara ve bugün yaşananlara vurgu yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ereğli tersanelerinde iş bırakma

Zonguldak Ereğli’de tersaneler bölgesinde, Ustamehmetoğlu Tersanesi bünyesindeki taşeron firmada çalışan işçiler, 5 aydır maaş alamadıkları için 20 Ağustos günü iş bıraktılar.

Şirketin ofis binasında toplanan işçileri, firma yetkilileri eylemi bitirmesi konusunda ikna etmeye çalıştı. Yetkililer ile yapılan görüşmeler neticesinde talepleri karşılanmayan işçiler, tepkilerini oturma eylemi yaparak ortaya koydular. İşyeri güvenlik ekipleri, fotoğraf ve görüntü almak isteyen gazetecileri, “işyeri sahası”nda oldukları gerekçesiyle engellemeye çalıştı.

Güven Elektrik’te TİS imzalandı!

3 yılı aşkın süredir İstanbul Sefaköy’de kurulu bulunan Güven Elektrik’te sendikal örgütlenme mücadelesi yürüten işçiler 19 Ağustos 2009 tarihinde imzalanan ilk toplu sözleşmeyle sendika haklarını elde ettiler.

İşyerinde sendikal örgütlenme faaliyeti yürütüldüğünü duyan Güven Elektrik patronu metal sektörü olan işkoluna itiraz ederek süreci mahkemeye taşımış ancak mahkeme süreci Güven Elektrik işçilerinin lehine sonuçlanmıştı.

İmzalanan sözleşmenin sonuçları şöyle:

- Yüzde 6’lık zam. Geri kalan seneler için ise yıllık enflasyon oranına göre zam yapılacaktır.
- 1. yıl içinde 2 ikramiye, 2. yıl için yarım ikramiye, 3. yıl için yarım ikramiye verilecek
- Kömür yardımı ve bayram harçlığı aylara bölünecek. Her işçi 27 lira ek ücret alacak.
- İmzalanan toplu iş sözleşmesi 3 yıl süreliğine geçerli olacak

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BERİCAP’ta direniş sürüyor

Gebze Çayırova’da kurulu bulunan BERİCAP’ta çalışırken Petrol-İş Sendikası’nda örgütlenen işçilerin işten atma saldırısına karşı başlattıkları direniş devam ediyor.

BERİCAP işçileri vardiya değişimlerinde gerçekleştirdikleri alkışlı protestoyla işten atma saldırısına karşı tepki gösteriyorlar.

Geçtiğimiz günlerde Petrol-İş Sendikası’yla görüşen BERİCAP patronu, işyerinde sendikayı kabul ettiğini ancak işten atılan 6 işçiyi işe geri almayacağını bildirdi.

BERİCAP işçileri ise patronun bu tutumuna “sendikayı direnişimizle kabul ettirdiysek işimize de aynı direnişimizle döneceğiz” diyerek yanıt veriyorlar.

BERİCAP işçilerine destek ziyaretleri devam ediyor. Direnişin 13. günü olan 26 Ağustos günü Petrol-İş Sendikası Gebze Şube’nin örgütlü olduğu Mecaplast, Superlast ve Özay Plastik’ten işçiler direnişçi işçilere destek ziyaretinde bulundular. Bericap işçilerini ayrıca Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Sarkuysan’dan işçiler de ziyaret ederek sınıf dayanışmasının anlamlı bir örneğini sergilediler.

Kızıl Bayrak / Gebze

ATV-Sabah’ta yürüyüş sürüyor

Atv-Sabah grevcilerinin her Cumartesi akşamı Taksim’de yaptıkları yürüyüşlerden biri de 22 Ağustos akşamı gerçekleştirildi.

Yürüyüşte Entes işçisi Gülistan Kobatan, grevlerini sonlandıran Halkalı Kağıt işçileri, Sinter Metal işçileri ile Direniş Platformu katıldı.

Yürüyüş saat 19.00’da Taksim Tramvay

Durağı'nda başladı. Eylemi izleyen birçok kişi alkışlarla desteklerini sunarken en önde tutulan dövizlerle "G-R-E-V S-Ü-R-Ü-Y-O-R" pankartı oluşturuldu.

"Örgütlü işçi yenilmezdir!", "DESA'da kazandık, DESA'larda kazanacağız!", "Halkalı Kağıt işçisi grev silahını kullandı, gücünü gösterdi!" dövizlerinin taşındığı yürüyüşte "Grev, grev, grev!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Sabah okuma suça ortak olma!", "Direne direne kazanacağız!", "Halkalı'da kazandık, Halkalılar'da kazanacağız!", "Entes / Sinter işçisi yalnız değildir!", "Çalık elini sendikamdan çek!" sloganları coşkulu bir şekilde haykırıldı.

Galatasaray Lisesi'ne gelindiğinde, ilk olarak Selüloz-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Aydın Parlakkılıç söz aldı. Grev sürecini anlatarak, "haklarımız için greve çıktık ve kazandık" dedi.

Ardından ATV-Sabah grevçisi Nuh Köklü bir konuşma yaparak, "*Grevimiz Direniş Platformu sayesinde büyüdü ve buralara kadar geldi. Yürüyüşümüz bundan sonra da devam edecek.*" dedi.

Köklü'nün konuşmasının ardından, Direniş Platformu adına yapılan konuşmada Ekim ayında gerçekleştirilecek forumun duyurusu yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçiler yol kapattı

Kahramanmaraş'ın Afşin ilçesinde kurulu bulunan Afşin-Elbistan B Termik Santrali'nde çalışan temizlik işçileri işten atma saldırısına karşı termik santralin yolunu kapattı.

Termik santral bünyesinde faaliyet gösteren firmanın ihalesinin bitmesiyle birlikte işlerini kaybeden yaklaşık 100 işçi aileleriyle birlikte, 25 Ağustos gecesi saat 24.00 sularında, santralin Çoğulhan Beldesi bağlantı yolu üzerinde oturma eylemine başladı.

Eylem alanına gelen Afşin Jandarma Komutanlığına bağlı yaklaşık 400 asker yolu açmaları için işçileri ikna etmeye çalıştı. İhaleyi kaybeden firmanın kendilerine iş sözü verdiğini ifade eden işçiler jandarmayla yaşanan kısa süreli arbedenin ardından eylemlerini sürdürdüler.

Temizlik işçilerinin yolu kapatmaları nedeniyle Afşin-Elbistan B Santrali'nde vardiya değişimi yapılamadı. Gündüz vardiyasında çalışan işçiler fazla mesai yaparak santrali çalıştırmaya devam ettiler. Vardiya değişiminin yapılamaması üzerine eylemlerine son veren işçiler işe alınmaya kadar mücadelelerine devam edeceklerini belirttiler.

Prysmian işçilerinden açlık grevine destek

Prysmian işçileri 208 gündür grevde olan ve 5 gündür de açlık grevi yapan Asil Çelik işçileriyle dayanışmak için 25 Ağustos günü 16.00 vardiyası çıkışında eylem gerçekleştirdi.

Mudanya İskele Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında şu ifadeler yer verildi: "*Asil Çelik işçileri, işlerini ve işyerlerini geri istiyorlar. Kendi gelecekleriyle, hisse paylaşımı nedeniyle oynanmasına daha fazla seyirci kalmamak için yaşamlarını ve bedenlerini riske atarak AÇLIK GREVİ yapıyorlar. Onlar özel sermayenin yönetemediği; yönetememenin ötesinde çalışanlarına, yöre halkına ve ülke ekonomisine büyük zararlar verdiği bu işletmenin acilen kamulaştırılması için hükümete çağrı yapıyorlar. Bizler de onların bu haklı talebini, onurlu mücadelesini sonuna kadar destekliyoruz.*"

Yaklaşık 70 Prysmian işçisinin katıldığı eylemde "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Zafer direnen işçilerin olacak!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

KESK eylemlerinden...

“Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”

Kamu emekçilerini ilgilendiren toplu görüşmelerin dördüncü oturumunun yapıldığı 21 Ağustos günü, KESK'li emekçiler eylemdeydi.

İzmir: Sümerbank önünde toplanan KESK'liler "TİS yoksa grev var!" pankartı açarak Konak İzsu önüne yürüdüler ve burada oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Basın metnini okuyan KESK İzmir Şubeler Platformu dönem Duran Sınacı, 20 Ağustos günü yapılan üçüncü oturumun gündeminin işkollarının talepleri ve kamu emekçilerinin çalışma koşulları olduğunu, fakat bundan bir sonuç çıkmadığını ve işkollarında biriken sorunların kaynağının kamu performans yönetimi zihniyeti olduğunu söyledi. Kamu emekçilerinin sorunlarına çözüm bulunamamasının nedeninin toplu görüşme modeli olduğunun söylendiği açıklamada hükümete çağrı yapılarak TİS masasının hala kurulabileceği belirtildi.

Ankara: KESK'li emekçiler Mithatpaşa Köprüsü'nden "TİS yoksa, grev var!", "Sadaka değil toplu sözleşme!" taleplerinin yazılı olduğu dövizlerle Yüksel Caddesi'ne yürüdüler ve burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek'in gerçekleştirdiği açıklamada, toplu görüşme sürecinde kamu emekçilerinin kamu ve sosyal alandaki talepleri ile ilgili henüz bir gelişme görülmediği belirtildi. KESK'in toplu görüşme değil, emekçilerin hakkı olan toplu sözleşme talebiyle bir süreç ördüğünü, bir dizi eylem gerçekleştirdiğini söyleyen Şimşek, artık görüşme masasında oynanan orta oyununun sürdürülmesinin bir anlamı olmadığını belirtti.

Kayseri: Merkez Postanesi önünde toplanan Kayseri KESK Şubeler Platformu, toplu görüşme ile ilgili olarak basın açıklaması gerçekleştirdi.

KESK Şubeler Platformu dönem sözcüsü U. Sedat Ünsal yaptığı açıklamada, "*Baskılara, sürgünlere, işten çıkarmalara, gözaltı ve tutuklamalara karşı buradayız! Herkese onurlu bir yaşam, insanca ücret için buradayız! Özgürlük, kardeşlik, eşitlik ve barışın egemen olduğu, emeğin ve dayanışmanın temel değer olarak kabul edildiği, halkların kardeşliğinin sağlandığı, aydınlık bir Türkiye için buradayız!*" dedi. Eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

Bursa: Bursa'da Fomara Meydanı'nda toplanan KESK'liler adına basın açıklamasını KESK Bursa Şubeler Platformu ve Eğitim-Sen Bursa Şube Başkanı Cemal Akkurt yaptı. Krizin faturasının emekçilere ödetilmek istendiğini belirterek, yapılan toplu görüşmelerde hükümetin neyi görüştüğünü

sordu. Açıklamanın ardından oturma eylemi gerçekleştirildi. Yaklaşık 50 emekçinin katıldığı eylem alkışlarla sona erdi.

Manisa: 21 Ağustos günü Manolya Meydanı'nda oturma eylemi gerçekleştirildi. Eyleme yaklaşık 40 kamu emekçisi katıldı.

Yarım saati aşkın süren eylemde basın metnini KESK Manisa dönem sözcüsü Eğitim-Sen Şube Sekreteri Hamdullah Müftüoğlu okudu. "Zam zulüm işkence, işte AKP!", "İşte KESK, işte sendika!", "Sokakta kurduk, sokakta kazanacağız!" sloganlarının atıldığı eyleme Manisa İşçi Birliği Derneği de destek verdi.

Eskişehir: KESK Eskişehir Şubeler Platformu 20 Ağustos günü gerçekleştirdiği eylemle toplusözleşme ve grev hakkı talebini dile getirdi. Yapılan açıklamada, "toplular görüşme"lerin kamu emekçilerine yönelik ağır bir ekonomik programın dayatılmasına, ücretlerin düşük ve sabit tutulmasına yönelik bir oyun olduğu söylendi. TİS talebi dile getirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir-Ankara- Kayseri-Bursa- Manisa-Eskişehir

Sağlıkçılar iş bıraktı

Sağlık emekçileri, hükümetle yapılan toplu görüşmelerin beşinci oturumunun yapıldığı 25 Ağustos günü İstanbul'da Çapa Tıp Fakültesi'nde bir saat iş bıraktılar.

Monoblok önünde saat 11.00'de biraraya gelen sağlık emekçileri "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız / SES İstanbul Aksaray Şubesi" pankartı arkasında yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş boyunca, "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Direne direne kazanacağız!", "Sağlıkta ticaret ölüm demektir!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Hükümet zammını al başına çal!" sloganlarını atan emekçiler alkış ve ıslıklarla yapılan zamları protesto ettiler.

Basın açıklamasını okuyan SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli, toplu görüşmelerin 5. oturumunun bugün yapıldığını belirterek, meclis çoğunluğunu elinde bulunduran hükümetin, toplu görüşme ve grev haklarının yasallığını tescil eden AİHM kararına rağmen, altına imza attığı uluslararası sözleşmelerin gereğini yapmadığını belirtti.

Basın açıklamasının ardından, KESK İstanbul Şubeler Platformu da basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada, toplu görüşmelerin şimdiye kadarki oturumlarında hiçbir somut ilerleme sağlanmadığı söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kürt ulusal sorunu üzerine değerlendirmelerden seçmeler/1

Sermaye düzeninin Kürt sorunu

Türkiye toplumu 6 yıllık İmralı teslimiyeti sürecinin ardından bugün Kürt sorununda çok daha geri bir noktaya savrulmuş bulunmaktadır. Kürt hareketinin silahlı savaşı boyunca sermaye düzeni tarafından toplumda güçlü bir şovenizm ruhu yaratılmış olsa bile, bu kendini somutta daha çok PKK düşmanlığı üzerinden gösteriyor, o aşamada halklar arası ilişkileri fazlaca etkilemiyordu. Oysa bugün aynı şovenist ruh hali kaba bir Kürt düşmanlığı boyutlarına genişleme seyri izliyor. Son zamanların bir dizi belirtisinden de hareketle birçok kimse toplumu bekleyen bir Kürt-Türk çatışması tehlikesinden sözdebiliyor. Dahası gerici-şoven çevreler bunu bir tehdit, Kürt halkının haklı istemlerini bloke etmenin, onu sindirmenin bir aracı olarak kullanmaya bile yeltenebiliyor.

Bu sonuç açıkça gösteriyor ki, devletin ve PKK'nin karşılıklı olarak İmralı sonrasında izlediği çizgi, çözüm bir yana Kürt sorununun bir parça olsun yumuşatılmasına bile hizmet etmiş değildir. Bugün Kürt sorunu her zamankinden daha fazla toplumu germektedir ve son haftalarda hükümet cephesinden özel kaygı ve hesaplarla yaratılmaya çalışılan iyimser havaya rağmen gerçekte kısmi bir çözüm için bile ortada henüz herhangi bir olanak ya da yönelim görünmemektedir.

Burjuva düzen ve devlet cephesi, Abdullah Öcalan'ı teslim almakla ve böylece İmralı çizgisi üzerinden PKK'yi teslimiyet çizgisine çekmekle, Kürt sorununun '90'lı yıllarda yarattığı büyük sarsıntıyı neredeyse kayıpsız olarak geride bırakabileceğini sandı. Fakat bugün tüm açıklığı ile ortaya çıktığı gibi bir kez daha fena halde yanılmış oldu. Öte yandan, İmralı teslimiyetinin mimarı Abdullah Öcalan, düzenle barıştırıp bütünleştirmek üzere Kürt hareketinin devrimci düşünce ve değerlerle her türlü bağı kopardı; Kürt halkının temel ulusal istemlerini bir yana bırakarak sorunu alt kültürel kimlik derekesine indirdi; böylece Kürt sorununun sorun olmaktan çıkacağını ve Kürt-Türk ilişkilerinde yeni bir tarihi dönemin önünün açılacağını iddia etti. Oysa aradan geçen altı yılın ardından Kürt sorununun çözümünde hiçbir ilerleme kaydedilmedi, tersine sorun daha da ağırlaşmış biçimiyle gündemin orta yerinde duruyor. Türk ve Kürt halklarının ilişkileri ise bu aynı dönem içinde daha da gelişmek bir yana bugün iki halkın tarihinde görülmemiş türden tehlikelerle yüzyüze bulunuyor.

Bu tablo, İmralı teslimiyetinin sunduğu muazzam olanakların rehabetine kapılan burjuva düzen cephesinin olduğu kadar, teslimiyeti tarihten gelen Türk-Kürt kardeşliğini korumak ve daha da ileriye götürmek türünden pek ulvi amaçlarla mazur göstermeye çalışan İmralı çizgisinin karşılıklı iflasını belgelemekten başka bir anlama gelmiyor.

Bütün bunlara daha yakından bakalım.

Resmi inkarcılığın çöküşü ve “Kürt realitesi”

PKK'nin yürüttüğü silahlı ulusal mücadele '90'lı

yılların başında Kürt halkının ulusal istemlere dayalı kitlesel hareketiyle birleşince, Türk burjuvazisi ve onun adına ülkeyi yönetenler, Türkiye'deki Kürt sorununun kapsam ve derinliğini de nihayet bir ölçüde farketmiş oldular. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik istemine dayalı tarihi çıkışı, bütün bir Cumhuriyet dönemine hakim olmuş inkar ve asimilasyon politikasına vurulmuş büyük bir darbeydi. O güne kadarki resmi kabuller resmi düzeyde hala da sürdürülmeye çalışılsa bile, mücadelenin gücü ve basıncı altında toplumda tüm bunlar kaçınılmaz olarak tartışılır ve sorgulanır hale geldi. Bizzat düzenin kendi içinden birçok kişi ve çevre, anlamını ve önemini bütün ağırlığı ile ortaya koyan Kürt sorunu gerçeğini inkar etmenin artık olanaksız hale geldiğini, bundan böyle inkar ve ulusal eritme politikalarıyla bir yere varılamayacağını düşünmeye ve dile getirmeye başladılar. Bu etkisini giderek resmi kabuller üzerinden de gösterdi; o günün yönetim zirvesinde bulunanlar, bu ülkede bir “Kürt realitesi” olduğunu artık lütfen dile getirmek zorunda kaldılar.

“Kürt realitesi”ni bu kabul edişin o aşamada herhangi bir politik ve pratik sonucu olmadı. Zira bu “realite”yi kabul etmiş görünenler onunla bundan böyle nasıl bir ilişkiye girecekleri, Kürt sorunu çözmek değilse bile bir dönem için hafifletmek ve böylece Kürtleri yatıştırarak yeniden sisteme entegre etmek üzere neler yapabilecekleri konusunda herhangi bir fikir, politika ve pratik tutumdan yoksundular. O gün üzerinden alındığında, 70 yılı bulmuş bir katı inkarcı politikadan “Kürt realitesi”ni kabule dayalı yeni bir politik tutuma yönelmek elbette kolay iş değildi. Eskinin yerine yeni bir şey koymak değilse bile sürdürülemez hale geldiği kesinleşen eskinin nasıl bir revizyondan geçirilebileceği konusunda yönetim katında herhangi bir açıklık yoktu. Bu bir politikasızlık durumuydu ve o gün için olduğu kadarıyla tüm politika, “bölücü terör” olarak kodlanan silahlı direnişin ve ona eşlik eden halk hareketinin ne pahasına olursa olsun ezilmesine yönelikti. Gerici düzen cephesi yeni silahlı Kürt başkaldırısının mutlaka ezilmesi gerektiğini düşünüyor ve önceliğin buna verilmesi konusunda birleşiyordu. Bu öncelik sözünü ettiğimiz politikasızlık durumunu da o gün için büyük ölçüde gizliyordu.

Görünürde Amerikalı akıl hocalarının örgütlü toplumsal muhalefetle yüzyüze bulunan tüm işbirlikçi rejimlere önerdikleri “önce ez sonra çöz” stratejisi izleniyordu. Elbette Kürt sorunu üzerine konuşulacak ve günü geldiğinde “Kürt realitesi”ni hesaba katan bazı düzenlemeler de yapılacaktı; fakat bunun için öncelikle silahlı direnişin ezilmesi gerekiyordu, o günün egemen mantığı buydu. Bu mantığa göre, direnişin gücü karşısında Kürtlere herhangi bir hak verilmemeliydi; zira bu yeni ve daha ileri hak arayışları için politik ve moral bir dayanağa dönüşür, geleceğin yeni başkaldırılarını hazırlardı. Direnme yolunu tutarak bugün bu kadarını alanlar, yarın yeni direnişlere başvurarak daha ilerisini istemeye ve almaya yeltenebilirlerdi. Bu nedenle verilebileceği kadarıyla bir takım kültürel hak kısıntıları ancak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

direniş ezildikten ve dolayısıyla hareket moral olarak çöktürüldükten sonra verilmeli, yani yenilgiye uğratılmış ve teslim alınmış olanlara ihsan edilmeli, böylece daha fazlasını istemeye kalkarlarsa verilenlerin de geri alınacağı tehditi daha en baştan canlı tutulmalı, peşinen zihinlere kazınmalıydı. İlla bir politikadan sözedecekse, burjuva gericiliğinin silahlı direnişin sürdüğü dönemdeki Kürt sorunu politikası işte buydu, bundan ibaretti.

‘90’ların ortasında gözden geçirilen “Milli Güvenlik Siyaset Belgesi”nde “yerel kültürler”in tanınmasına ilişkin ifadeler, günü geldiğinde ihsan edilecek hak kısıntılarına bir ön hazırlık sayılabilirdi. Değişik vesilelerle basına 14 madde halinde yansıyan devletin bu gizli ama gerçek anayasasının 8. maddesi, Kürt sorununa düşünülen sözde çözümün sınırlarını da ortaya koyuyordu ve aynen şöyleydi: “*Kamusal alana kaymamak koşuluyla mahalli ve kültürel özelliklerin geliştirilmesine yönelik düzenlemeler yapılmalıdır.*”

Buradaki “*kamusal alana kaymamak koşulu*”, Kürt sorununu siyasal niteliği ile ele almayı reddetmek, dolayısıyla egemen ulusun tüm siyasal ayrıcalıklarını olduğu gibi korumak, tersinden de Kürtleri tüm siyasal haklardan yoksun bırakmaya devam etmek anlamına geliyordu. Kürt ulusal gerçeği salt bir yerel kültürel kimlikten ibaret görülüyor ve ona ancak kamusal alan dışında kendini ifade etme şansı tanınıyordu. Bu aslında hiçbir şey tanınamamakla, hiçbir hak vermemekle aynı anlama geliyordu. Zira ulusal haklar doğası gereği ancak tümüyle kamusal olan bir zeminde bir anlam taşır. Bu alanı ezilen bir ulusa yasaklamak, ulusal eşitsizliği ve bunun ifadesi ulusal köleliği kurumlaştırmak ve süreklileştirmek demektir. Bundan ötesi insanların gündelik yaşam alanı ve ilişkileriyle ilgilidir ki, bu alana bile yasaklar koymaya kalkmak akıl dışıdır ve bu alana serbestlik tanımayı hak tanımak olarak sunmaya kalkmak örneği az bulunur bir utanmazlıktır.

Buna rağmen burjuva devlet buna siyaset belgesinde yer vermekle ileri bir adım attığını düşünüyor ve böyle düşünmesinin her şeye rağmen bir mantığı da vardı. Sermaye cumhuriyeti Ortadoğu'nun en eski halklarından birinin varlığını bile o güne kadar “kart-kurt” masallarıyla inkar etmek yolunu tutmuştu. Uzun onyıllar boyunca Kürt kimliği inkar edilmiş, “Vatandaş Türkçe konuş!” kampanyalarıyla (öteki azınlık dilleri yanında) Kürt diline (kamusal alan bir yana) gündelik yaşam ilişkileri alanında bile sistemli baskı uygulanmış ve nihayet 12 Eylül döneminde Kürt dili üzerindeki yasak anayasa hükmü düzeyine çıkarılabilmisti. “29. isyan”ın yarattığı büyük sarsıntı ortamında bu utancı sürdürmek olanaksız hale geldiği içindir ki, “Kürt realitesi”nin artık lütfen tanınması, inkarcı rejimin temsilcilerine ciddi ciddi ileriye doğru atılmış büyük bir adım olarak görünebilmiştir ve halen de rejimin en liberal kalemleri bile bunu böyle görebilmekte, Türkiye'nin gerçekte Kürt sorununda nereden nereye geldiğinin bir göstergesi sayabilmektedirler.

Bu gerçeklerin ışığında bakıldığında, “Milli Güvenlik Siyaset Belgesi”nin sözünü ettiğimiz hükmü

ununda tarihi çözümsüzlüğü

H. Fırat

(SY Kızıl Bayrak, 27 Ağustos 2005, Sayı: 2005/34)

Kürtlere tanınacak hakların sınırlarını değil, gerçekte hiçbir hakkın tanınmayacağına ilişkin bir hükmü tanımlıyor. “*Kamusal alana kaymamak koşuluyla mahalli ve kültürel özelliklerin geliştirilmesine yönelik düzenlemeler yapılmalıdır*” hükmü, işin aslında, insanların (tek tek bireylerin!) kendilerini Kürt olarak görmesinin kabullenilmesi, 12 Eylül’ün utanç verici dil yasaklarının kamusal alan dışında sorun olmaktan çıkarılması, ama “kamusal alan” söz konusu olduğunda Kürt kimliğine (ve bu kimlikten doğan tüm haklara) ilişkin yasakların olduğu gibi sürdürülmesi anlamına geliyordu. Bu, Kürt sorununun tüm kapsam ve boyutlarıyla sorun olarak kalmaya devam etmesi demekti. Bu bir arpa boyu ilerlemek bile değildi. İnkarcı rejime karşı silahlı olarak baş kaldırmış ve bunu milyonların desteği ve sempatisi ile yapmış bir halkı kendi adıyla anmak zorunda kalmanın ilerlemeyle ne ilgisi olabilir ki? (Devletin gizli ama gerçek anayasasının “kamusal alana kaymamak” koşulu, örneğin ana dilde eğitim hakkı konusunda gösterilen o büyük gerici direnci, bunu bir istem olarak ifade eden Eğitim-Sen gibi kuruluşlara karşı gösterilen o büyük tahammülsüzlüğü de açıklamaktadır. Tüm karşı dirence ve sözüm ona AB demokrasisine rağmen Eğitim-Sen’in kapatılması kararı, halihazırda bu “millî” politikada ne denli kararlı olduğunun da bir göstergesi sayılmalıdır.)

Halen de yürürlükte olan “Millî Güvenlik Siyaset Belgesi”nin “kamusal alana kaymamak” koşulu, düzenin ve devletin Kürt sorununun çözümü doğrultusunda herhangi bir politik açılım yapmaktan kesin olarak uzak olduğunu ortaya koymaktadır. Bu katı gerici inkarcı tutum, burjuva düzenin ve devletin o gün olduğu gibi bugün de Kürt sorununda

çuvallamasının, İmralı teslimiyeti ile birlikte elde edilen muazzam tarihi fırsata rağmen bugün yeniden ve üstelik daha da büyümüş ve boyutlanmış şekliyle Kürt sorunu kayasına toslamasının da açıklamasını vermektedir bize.

Kürt sorununda reform yapma yeteneksizliği

Burjuva gericiliği Kürt silahlı direnişini cepheden ezemedi, fakat elde etmeyi umduğu koşullara buna rağmen umulmadık bir zamanda ve biçimde kavuştu. Abdullah Öcalan’ın ABD-İsrail tarafından Türkiye’ye teslim edilmesi ve bunun İmralı teslimiyetiyle sonuçlanması, Türk burjuvazisini silahlı direnişi ezmek yoluyla elde edebileceğini umduğundan çok daha elverişli bir politik ve moral durumla yüzyüze bıraktı. İmralı duruşmaları ve kötü ünlü İmralı savunmaları, Kürt hareketini ideolojik planda devrimci düşünce ve politik tutumdan köklü bir biçimde koparmakla kalmadı, Kürt halk hareketinin o güne kadarki politik ve moral değerlerine de büyük bir darbe oldu. Kürt hareketi büyük bir düşünsel kargaşa ve moral yıkımla yüzyüze kaldı. Sürecin yeni seyri konusunda tam bir belirsizlik içinde sonu belirsiz bir bekleyişe girdi. Bu, yılları bulan bir bekleyiş içinde çözülme ve çürüme süreci idi.

Bütün bunlar tersinden burjuva düzen cephesine büyük bir moral üstünlük ve özgüven kazandırdı. Kürtlerin “29. isyanı” da herhangi bir pazarlık durumu yaratılmadan ve dolayısıyla bu yolla bir taviz vermek zorunda kalınmaksızın yenilgiye uğratılmıştı. Düzen cephesinde 70 yıllık inkarın ‘90’lı ilk yıllara egemen ezikliğinin yerini, ‘90’lı yılların sonunda “terör”ü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

boyun eğmek zorunda bırakan muzaffer bir devlet havası almıştı. Türk ordusu dünyada bir gerilla hareketini yenilgiye uğratan “ilk ve tek ordu” olarak sunuluyor, yenilmez devlet imajına bu yolla taze kan taşınyordu. (Bu moral üstünlük durumu burjuva gericiğinin devrimci muhalefeti tümünden ezme konusunda ayrıca cesaretlendirdi ve F Tipi hücre saldırısı üzerinden kendini gösteren toplu katliam operasyonlarını kolaylaştırdı.)

Fakat işte kısmi başarının diyalektiği denilen durumun ayağa dolanması örneği tam da burada bir kez daha kendini gösterdi. Kürt sorununu “bölücü terör” ideolojik söylemine indirgeyerek bununla uzun yıllar kitleleri aldatanlar, bu ideolojik söylemin tuzağına kendileri de düştüler. PKK’nin İmralı üzerinden teslimiyete zorlanmış olmasını, Kürt sorununu bir kez daha görmezlikten gelmenin, özgürlük ve eşitlik istemine dayalı “29. isyanı”ı siyasal açıdan neredeyse sıfır kayıpla geride bırakmanın bulunmaz olanağı saydılar. Oysa Kürt sorununun varlığını açıklıkla kabul ederek sınırlı bazı reformlarla Kürtlerin direniş döneminde alabildiğine uyarılmış ulusal duyarlılıklarını önemli ölçüde yatıştırabilir, bu arada buna İmralı açılımları üzerinden kendini fazlasıyla hazırlamış Kürt hareketini terbiye edip sisteme entegre edebilirlerdi. Gelgelelim katı bir inkarcılık mayası ile yoğrulmuş gerici burjuva düzeni bunları yapamadığını, bu esneklikten ve yetenekten yoksun olduğunu göstermiş bulunuyor.

70 yıllık bir katı ulusal inkar ve eritme politikasının ardından Kürt sorunu karşılarına tüm kapsamıyla çıkmış, toplumun o güne kadarki tüm dengelerini sarsmış ve kendilerini kirli savaşa sorunun önünü almaya çalışmanın ötesinde içinden

çıkılamaz bir çaresizlik ve şaşkınlıkla yüzyüze bırakmıştı. İmralı teslimiyeti bulunmaz bir tanrı nimeti gibi bunun üzerine geldi. Sermaye devleti ve düzeni hiçbir biçimde hak etmediği bir moral ve politik üstünlük elde etti; böylece de kısmı iyileştirmelerle Kürt sorununu bloke etmek, bu arada Kürt hareketini sisteme entegre ederek sorun olmak çıkarmak potansiyel olanağına kavuştu. Oysa burjuva düzen adına devleti yönetenler hemencecik bu beklenmedik kolay başarının rehabetine kapıldılar ve bir kez daha gerçek siyasal kapsamıyla Kürt sorununu yok sayma hafifliği sergilediler. AB makyajları kapsamında ve bireysel kültürel haklar sınırlarında bu sorunun ağırlığını savuşturabileceklerini sandılar. Üstelik bunca hafifliği Kürt sorununun bölge çapında kendini gündemin ön sırasına çıkardığı ve Güney Kürdistan üzerinden fiili devlet çözümüne ulaştığı bir sırada ortaya koydular. Sonuç, Kürt sorununu büyümüş ve yeni boyutlar kazanmış haliyle karşılarında bulmak oldu. Ve halihazırda, geçmiş dönemin “teröre karşı mücadele” argümanıya kirlı savaşı yeniden tırmandırmak dışında herhangi bir politik çözüm yaklaşımı ve inisiyatifinden yoksun durumdadırlar. Bu burjuva düzeni payına Kürt sorunu üzerinden gerçek bir siyasal iflas durumudur.

Her seferinde ağırlaşarak yeniden gündeme gelen sorun

Türk burjuvazisi ve devleti bu yanılgıyı ilk kez yaşamıyor, onun tarihinde bu türden yanılgılar giderek bir zincir oluşturuyor. Dersim isyanıyla birlikte Cumhuriyeti izleyen ilk Kürt isyanları serisini kanlı operasyonlarla ezerek sona erdiren gerici burjuvazi, böylece Kürt sorununu kendi tarzında çözdüğünü sanmıştı. O güne kadarki isyanların başını çekmiş Kürt burjuva-feodal sınıflarını terbiye ederek kendine entegre etmede gösterdiği kolay başarı ile yenilmiş Kürt toplumuna dayatılan kapsamlı asimilasyon politikasının görünürdeki sonuçları, bunu bir süre için doğrular gibiydi de. Fakat yanıldığını anlaması için kabaca 20-25 yıllık bir zaman dilimi yetti. Türkiye’de ‘60’lı yıllar yeni temeller üzerinde kendini gösteren ve sonuçlarını bugün hala yaşamakta olduğumuz bir Kürt ulusal uyanışına sahne oldu. Ulusal özgürlük ve eşitlik davası bu kez alt sınıflar bünyesinde mayalanıyor, temsilciliğini ise geçmişten farklı ve bu yeni sosyal tabanla uyumlu olarak ilerici-devrimci akımlar yapıyordu. Bu, sosyal açıdan olduğu kadar ideolojik-politik açıdan da modern temellere dayalı yeni türden dinamik bir Kürt hareketi demekti ve geçmiş Kürt hareketleriyle kıyaslandığında büyük bir ilerlemenin ifadesiydi. Tam da aynı nedenle inkarcı burjuva düzeninin yeni boyutlarda ve daha derin köklere sahip bir Kürt sorunu ve hareketi ile karşı karşıya kalması demekti.

Gerici burjuvazi Kürt halkının bu yeni uyanışını daha 12 Mart darbesi öncesinde baskı, terör ve sindirme operasyonlarıyla karşıladı. İnkâr politikasından taviz vermedi ve asimilasyon politikalarına yeni bir hız verdi. Ardından 12 Mart askeri faşist darbesiyle sosyal muhalefeti ve ilerici-devrimci hareketi ezerek, böylece yeni filizlenmekte olan devrimci hareketle birlikte Kürt ulusal uyanışının da üstesinden geldiğini sandı. Yanıldığını görmesi için bu kez birkaç yıldan fazla beklemek gerekmedi. ‘70’li yılların ikinci yarısı devrimci harekette olduğu kadar Kürt hareketinde de o güne dek görülmemiş boyutlarda bir kitlesel patlama oldu. Kürt ulusal bilinci ve bunun ürünü olan hareket, özellikle öğrenciler ile şehir küçük-burjuvazisinin aydınlanmış kesimleri arasında büyük bir güç kazandı. Çok sayıda ilerici-devrimci Kürt akımı bu sosyal zeminde yeşerip boy verdi. Bu, 12 Mart’ta daha filiz halindeyken ezilen hareketin önceki dönemle kıyasalanamaz boyutlarda kendini yeniden göstermesi anlamına geliyordu.

Burjuva gericiliğinin ‘70’li yıllardaki büyük sosyal uyanışa ve devrimci yükselişe yanıtı 12 Eylül askeri faşist darbesi oldu. Darbecilerin daha baştan en önemli tespiti, 12 Mart’ın eksik bir operasyon olarak kaldığı, bu kez ezme ve bastırma hareketinin sorunun kökünü kazımak boyutlarıyla ele alınması gerektiği idi. Devrimci hareketin olduğu kadar Kürt hareketinin de... Fakat birincisinde önemli ölçüde sağlanan başarının ikincisinde sağlanamadığını, tam tersine Kürt hareketinin büyük tarihi patlamasını tam da bu dönemde yaptığını biliyoruz. Kürt sorunu politik planda aydınlanmış öncü kesimlerle sınırlı bir sorun olmaktan çıktı, halkın geniş katmanlarını sarsan, uyandıran ve giderek kucaklayan, böylece de çözümünü dayatan bir sorun haline geldi ve tüm toplumun gündemine oturdu. Kural değişmemiş, sorunun ağırlığı ve etkisi kendini önceleyen dönemi bir kez daha aşmıştı.

Sonrasını önden özetlemiş bulunuyoruz. İmralı teslimiyeti, bunun düzen cephesinde yarattığı rehabet ve sorunu bir kez daha yok sayma hafifliği, ve nihayet, bugün bir kez daha önplana çıkmış ve bu kez ağırlığı bütün dönemleri aşmış bir Kürt sorunu gerçekliği.

Sonuç olarak bugün gelinen yerde, Türk burjuvazisi ve onun adına ülkeyi yönetenler, bir kez daha Kürt sorununu hafife almış olmanın göğüslenmesi zor sonuçlarıyla yüzyüze kalmış durumdalar.

ABD-İsrail ikilisinin Kürt politikası ve Türkiye’ye yansımaları

Sorun gelinen yerde daha da ağırlaşmıştır; zira genelleşerek bölgesel bir sorun haline gelmiştir ve bu arada Güney Kürdistan üzerinden fiili devlet çözümüne ulaşılmıştır. Bu son gelişmenin tüm Kürtlerde büyük bir heyecan ve özgüven yarattığı, onların ulusal özgürlüğe ulaşma ve kendi kaderine egemen olma umutlarını kamçıladiğı bilinmektedir. İmralı teslimiyetine ve bunun Kürt hareketinde yarattığı büyük kan kaybına rağmen sorunun Türkiye’nin gündemine daha da ağırlaşmış haliyle girmesinin gerisinde de temelde bu etken vardır.

Buna Ortadoğu halklarına karşı Türk devleti ile stratejik bir mihver kuran ABD-İsrail ikilisinin Türk burjuvazisinin aleyhine işleyen Kürt politikalarını da eklemek gerek. Bu ikilinin izlediği politika olmasaydı, tüm tarihsel birikimine rağmen Güney Kürtlerinin bugünkü fiili devletleşmeyi başaramayacaklarını söylemeye gerek yok herhalde. Dahası var; bu aynı ikili kendi emperyalist ve siyonist hesapları çerçevesinde İran ve Suriye Kürtlerine de hamilik yapmakta, onları bulundukları ülke rejimlerine karşı sistemli biçimde kışkırtmaktadırlar. Bu tutum, Türk devletinin bu aynı ülke rejimleriyle Kürtlere karşı kurduğu geleneksel ittifakı ve işbirliği politikasını da zora sokmaktadır. Zira ABD emperyalizmi, bu ülkelere yapacağı saldırı ve müdahaleler için Türk devletinden destek ve katılım beklemekte, bunu sorunlu olan ikili ilişkileri yeniden yoluna koymanın sinayıcı koşulu olarak dayatmaktadır.

Bu vesileyle şunu da ekleyelim; bugüne kadar Kürt sorununun bölgesel düzeydeki parçalı yapısı, sorunla yüzyüze komşu devletlerin gerici işbirliğini kolaylaştırdığı için, çözümünün önündeki en temel engellerden biri durumundaydı. Bugün ve hiç değilse şimdilik, aynı etken bu kez tersinden işliyor; Kürt sorununun parçalı yapısı, Kürt hareketinin tüm parçalarda güç kazanmasını kolaylaştırıyor, her bir parçada alınan mesafe ya da elde edilen mevziler tüm öteki parçaları dolaysız olarak etkiliyor ve cesaretlendiriyor.

Gerçekte Türkiye’nin gerici burjuva rejimiyle Kürt sorunu da dahil esasa ilişkin bir sorunu olmayan ABD-İsrail ikilisi, öteki parçalardaki Kürt sorununu kendi politik hesapları içinde kapsayarak, uluslararası

böylece Türkiye’deki Kürt sorununu da dolaylı biçimde uyarmış, Kürt hareketinin direnme ve manevra alanını güçlendirmiş oluyorlar. Güney Kürdistan’daki gelişmelerin Türkiye’de bu denli sorun edilmesi, bu gelişme üzerinden yarına dönük korkuların dile getirilmesi de bunu göstermektedir. Burada en önemli nokta, Amerikan emperyalizmine göbekten bağlı olan ve ABD ile ilişkilerinde siyonist lobinin desteğine kesin biçimde bağımlı bulunan Türk burjuvazisinin ve devletin, ABD-İsrail ikilisinin öteki üç ülke üzerinden izlediği Kürt politikasına karşı bir şey yapacak durumda olmamasıdır.

Kürt sorunu üzerinden güncel iktidar kapışması

Buradan Kürt sorunu üzerinden alevlenen son tartışmalara geçebiliriz. Görünüşe bakılırsa daha dün kadar Kürt sorununu yok sayan, onu daha birkaç ay önce başbakanın ağzından “sanal” bir sorun olarak niteleyen, aynı başbakanın ağzından “düşünmezseniz böyle bir sorun da olmaz” diyebilen bir hükümet ve onun bu aynı başbakanı, bugün Kürt sorununda kimilerine göre tarihi sayılabilecek adımlar atmaya hazırlanıyor. Daha baştan bunun yalnızca bir görüntü, dolayısıyla ömrü son derece kısa olmaya mahkum bir aldatmaca olduğunu belirtelim. Bu hükümetin Kürt sorununu ne anlayacak kapasitesi ve ne de onu çözecek, çözmek bir yana geçici olarak hafifletecek gücü, iradesi ve yeteneği var.

Bu elbette mevcut tartışmanın yapay olduğu anlamına gelmiyor, tersine bu tartışmayı gündeme getiren önemli siyasal nedenler var. Fakat Kürt sorunu burada, bu tartışmanın kaynağı değil yalnızca malzemesi durumunda. Tartışmanın kaynağında, egemen sınıf bünyesindeki bölünme ve bunun ürünü iktidar çekişmesi var. Burjuvazi içindeki sözkonusu bölünmenin anlamı, sınırları ve şu dönemki yansımaları üzerinde burada ayrıca duramayız, bu konumuzu fazlasıyla dağıtır. **Ekim**’in Ocak 2004 tarihli 233. sayısının **“Güncel Durum ve Devrimci Görevler”** başlıklı başyazısının ara bir bölümü bu konuda derli toplu bir fikir veriyor ve biz onu burada bu değerlendirmeye ek olarak yayınlamakla yetiniyoruz (**“Siyasal cephe ‘istikrar’ mı?”** başlıklı bu ara bölümü, içeriğini daha iyi anlattığı için biz burada **“Burjuvazi İçindeki Bölünmenin Anlamı ve Sınırları”** başlığı ile sunuyoruz).

Konuya geçiyoruz. Kürt sorununun bu çapta yeniden tartışma gündemine gelmesinin ve düzen içindeki görüş ayrılıklarını ortaya sermesinin gerisinde PKK’nin yeniden başlattığı silahlı eylemler bulunduğunu iddia etmek, görüntüyü kullanarak gerçek durumu perdelemekten başka bir anlama gelmez. Bu eylemler 2004 Haziranı’nda başladı ve o günden bugüne aralıksız olarak sürüyor. Bütün bu dönem boyunca hükümet bugünkü türden bir çıkışa ihtiyaç duymak bir yana, daha birkaç ay önce bizzat başbakanın ağzından Kürt sorununun sanal bir sorun olduğu açıklandı. Demek ki üç ayda bu denli keskin bir dönüş yapıp Türkiye’de bir “Kürt sorunu” bulunduğunu açıklamak için ciddi daha başka nedenler olmalı.

Demirel bir süre önce basına verdiği bir demeçte, Türkiye’yi yakın günlerde bekleyen üç önemli gelişme bulunduğunu ve bunlardan birinin de ordunun “terörü gerekçe göstererek” yetki isteminde bulunması olacağını söylemişti. Gerçekten de bu sözlerden kısa bir süre sonra bu türden bir istem gündeme geldi. Genelkurmay başkanının Afganistan’dan dönen birlikleri karşılama töreninde yaptığı konuşma, medya tarafından “ordudan yetki istemi” başlıklarıyla manşete çıkarıldı. Bunun ardından ordunun yeni yetki isteminin kapsamı ve buna yönelik somut hazırlıklar, hükümete iletilen talepler vb. geldi. Bunu ise kısa bir bocalamanın ardından başbakanın “demokrasiden

taviz vermeden” “Kürt sorunu”nu çözmeye yönelik sözde tarihi açıklamaları izledi.

Bu tablo olup bitenlerin özünü ve anlamını yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır. Ordu PKK eylemlerindeki tırmanışı yeni yetki isteminin, dolayısıyla siyasal yaşama etkin bir müdahalenin (ki bunun dolaysız anlamı AKP hükümetini gitgide daha fazla geri plana itmek olacaktı) meşru bir adımı olarak değerlendirmek istemiştir. Hükümet ise buna, “Kürt sorunu”nu tanıma, bunu bazı “demokratik açılımlar”la birleştirme ve böylece orduya siyasal yaşamda yeni düzeyde bir etki alanı kazandıracak düzenlemelere gerek kalmaksızın “terördeki tırmanışı” bloke etme çıkışıyla yanıt vermiştir. Sözünü ettiğimiz iktidar çekişmesinin halihazırdaki tablosu budur ve bu alandaki mücadele henüz yeni başlamış bulunmaktadır.

Tabloyu yerli yerine oturtabilmek ve olup biteni tam olarak anlayabilmek için AB ve ABD faktörlerini de hesaba katmak gerekmektedir.

AB faktörü 3 Ekim (2005) üzerinden kendini gösteriyor ve bu alandaki sorunların kritik halkasını Kıbrıs oluşturuyor. Hükümet Kıbrıs konusunda AB’nin istemlerini karşılar ve buna rağmen 3 Ekim’de tam üyelik için tarih alamazsa, bu kendisine dış bileyenler cephesinden “Kıbrıs’ı satan” hükümet olarak suçlanmaya ve şiddetli bir karşı saldırıya neden olacaktır. Öte yandan, “Kıbrıs’ın satışı”na rağmen hükümetin Türkiye için AB’den bir tarih almak şansı yoktur. Türkiye’nin üyeliği sorunu gerçekte AB bünyesinde kapanmış bir konudur, ama buna rağmen Avrupalı emperyalistler buna yönelik vaatler ve umutlar üzerinden Türkiye’yi idare edip durmayı çıkarlarına uygun bulmaktadırlar. Muhtemeldir ki 3 Ekim’de de diplomatik düzenbazlığın incelikleri kullanılarak yeni bir oyalamaca, yani sorunu yeni bir sürece yayarak sürdürme formülü de bulunacaktır. Ne var ki üyeliğin gerektirdiği sonu gelmez tavizlerden dolayı AB’yi zaten kerhen destekleyen düzen kesimleri bu aldatmacaların artık bir son bulması gerektiğini de düşünmekte, bunu Kürt sorunu ve Kıbrıs gibi konuların yanı sıra iç siyasal yaşamda daha rahat hareket edebilmenin de önemli bir olanağı saymaktadırlar. Hükümetin ordunun yetki istemine özellikle şu sıra direnmesinin gerisinde aynı zamanda bu var. Zira bu istemin karşılanması Kopenhag kriterleri kapsamında yapılan makyajın bir yana bırakılması anlamına gelir ve bu AB şeflerinin elinde 3 Ekim’i daha baştan zora sokacak bir bahane olur.

Salt Kürt sorunu üzerinde alındığında daha da önemli olan ABD faktörüne geçiyoruz. ABD Güney Kürdistan’daki fiili devletleşmenin hamisidir ve Irak işgalinde işler gitgide daha çok sarpa sardığı ölçüde Kürt bölgesi ABD için şimdiden düşünülen sığınaktır. ABD bir taraftan tüm Irak’ta kontrol kurmak için var gücüyle çabalamakta, ama öte taraftan Kürt bölgesine zorunlu bir geri çekilişe de bugünden kendini hazırlamaktadır. Bu ihtimalin gerçekleşmesi, Güney Kürdistan’da bağımsız bir Kürt devleti demektir. Amerikalı akıl hocaları ve Türkiye’deki Amerikancılar, bu durumda Türkiye ile yeni Kürt devletinin müttefik olması gerektiğini bir dönemdir işleyip durmaktadırlar. Doğaldır ki böyle bir gelişme, Türkiye’deki Kürt sorununda belli adımlar atılmaksızın düşünülemez.

Başından beri sırtını ABD emperyalizmine dayamış AKP hükümeti, içerde sıkıştıkça ABD desteğine daha çok ihtiyaç duymakta ve aynı nedenle ABD politikalarına da daha çok angaje olmaktadır. Birçok belirti “Kürt sorunu”na ad koymaya yönelik son çıkışın da bu kapsamda olduğunu gösteriyor. Kürt sorunu gibi hükümetler götüren, gerektiğinde cumhurbaşkanı yaşamına bile mal olabilen son derece hassas bir sorunda belirgin bir ABD desteği ve özendirme olmasa, AKP hükümetinin bu konuda belirlenmiş “milli” politikanın dışına çıkması düşünülecek şey değildir. Her şeyleriyle amerikancı olan çevrelerin bu son çıkışa tüm yürekleriyle destek

vermesi, öte yandan gerçekte kendileri de sicilli amerikancılar oldukları halde özellikle Güney’deki Kürt devleti ve Türkiye’deki Kürt sorunu üzerinden ABD ile sorunlu olan geleneksel gerici-şoven çevrelerin ise koro halinde aynı çıkışa cephe alması da bunu doğruluyor. Bu böyleyse eğer, yakın dönemde İncirlik Üssü’nün kullanımı ve bununla bağlantılı çok daha kapsamlı (ama bugün için gizli) adımlar üzerinden ABD ile ilişkilerde inisiyatifli generallere kaptıran hükümetin, son Kürt çıkışıyla aynı ilişkilerde yeni bir üstünlük alanı elde ettiğini söyleyebiliriz.

Hükümetin yaptığı sözde tarihi çıkışın nereye varacağı, bu çıkışa yolaçan iktidar çekişmesinin nasıl sonuçlanacağı soruları üzerinde genişçe durulabilir. Fakat bizi burada konunun Kürt sorunuyla bağı ilgilendirmektedir ve kısa yanıtımızı bu sınırlar içinde tutacağız.

Son tartışmaların ışığında burjuva düzeni ve Kürt sorunu

Üç yıllık hükümeti döneminde Kürt sorununun varlığını kategorik olarak reddeden ve daha üç ay önce bir dış gezide onu “sanal” bir sorun olarak niteleyen başbakan Tayyip Erdoğan, aydınlarla görüşmesinin ardından adeta hidayete erip Türkiye’de bir “Kürt sorunu” bulunduğunu tüm dünyaya bir anda ilan etti. Bunu siyasal çevrelerde ve medyada hala da hız kesmeyen bir “Kürt sorunu” tartışması izledi. Bu tartışmanın olması birçok bakımdan aydınlatıcı ve yararlı olmuştur. Tüm kanatlarıyla burjuva düzeninin gerçekte Kürt sorununda herhangi bir çözüm perspektifinden yoksun olduğunu açığa çıkması, bu yararların başında gelmektedir.

“Kürt sorunu”nun varlığına ilişkin başbakan açıklaması tüm düzen cephesini, özellikle de medyadaki düzen kalemlerini böyle bir sorunun olup olmadığı temelinde ikiye bölmüş durumda. Bu gerçekten de içi boş bir varlık-yokluk tartışmasıdır. Yok diyenler için sorun kolay; “Kürt sorunu” yok terör sorunu var, o halde her yola başvurularak ve her türlü tedbir alınarak terörün başı ezilmeli, diyor bu kategoride yer alanlar. Oysa “Kürt sorunu” var diyenlerin işi bu kadar kolay değil; zira bunlar terörün tavizsiz bir tutumla ezilmesi gerektiği konusunda ötekilerle aynı fikirde oldukları halde, güya varlığını kabul ettikleri sorun konusunda dişe dokunur herhangi bir şey söyleyebilecek durumda değiller. Kürt sorununu siyasal içeriği ile tanımlamak ve çözümüne de bu çerçevede yaklaşmak tutumuna kenarından köşesinden bile dokunacak güç ve cesareti gösteremiyorlar. Yalnızca sorunun bir terör sorun olmadığını, salt teröre karşı mücadele ile bir yere gidilemeyeceğini, soruna demokratik açılımlarla çözüm bulunması gerektiğini, en soyut ve kuru biçimde geveleyip duruyorlar. Ama bu türden bir geveleme gerçekte bu soruna ilişkin hiçbir şey söylememek, söyleyememekle aynı anlama gelmektedir. Son tartışmaların tabak gibi ortaya serdiği bu açık olgu, tüm kanatlarıyla burjuva düzeninin Kürt sorununu tam kapsamıyla algılama, ortaya koyma ve çözüm önerme tutumundan ne denli uzak olduğunu göstermektedir.

Daha da dikkate değer olanı, hükümet partisi dışındaki tüm öteki düzen partileri ile etkili siyasal odakların “Kürt sorunu”nun varlığına ilişkin kuru bir söylemi bile ihanet saymalarındır. Bu çevreler elbette bu ülkede koca bir Kürt sorunu bulunduğu gerçeğinin herkes kadar bilincindedirler. Sorun buradan değil, fakat bu gerçeğin siyasal düzlemde açıkça kabul edilmesinden, dolayısıyla bu kabulün getireceği taşınması güç sorumluluklardan çıkıyor. Bu çevreler haklı olarak bir sorunun varlığından söz etmenin onun bir çözüm gerektirdiğini de kabul etmek anlamına geldiğini söylemekte, böyle bir yükümlülüğün kurtuluşu da bu bağlamda kapsıyor.

politikasının aynen sürdürülmesi gerektiğini savunmaktadırlar. Ortadoğu’nun gündemine oturmuş ve tayin edici bölümü Türkiye’de bulunan bir soruna büyük bir bölümüyle burjuva gericiliğinin yaklaşımı işte bu. Bu, çözümsüzlüğün “milli” politika olarak benimsenip sürdürülmesinden başka bir şey değildir.

Hükümetin sorunun kabulüne yönelik çıkışı da hiçbir biçimde bu çizgiden bir kopuş olarak görülmemelidir. Hükümet bununla kendine geçici bir manevra alanı yaratmaya yönelmiştir, o kadar. Aynı çıkışın aynı anda “tek devlet, tek millet, tek bayrak” söylemiyle birleştirilmesi ve bölücü teröre karşı mücadelenin aynı kararlılıkla sürdürüleceğinin vurgulanması da bunu göstermektedir. Daha en baştan o güne kadarki “milli” söylemlerle çerçevelenmiş bir “sorun”un kabulünden hiçbir şey çıkmayacağını söylemek için kahin olmak gerekmez. Kaldı ki arkasında Amerikan desteği olsa bile, hükümet bu konuda istese de devletin resmi politikasını aşamaz. Türkiye’nin amerikancı rejiminin ABD’ye karşı direnç gösterebileceği sorunların başında Kürt sorunu gelmektedir. Ve onun bu alandaki direnç kapasitesini, hiçbir biçimde Güney Kürdistan’la ilgili “kırmızı çizgiler”inin kolay yıkılışı ile karıştırmamak gerekir.

Bu konuda bir başka önemli nokta daha var. Türkiye gericiliği Kürtleri yatıştırarak bir takım tavizleri vereceği en uygun tarihi fırsatı İmralı sürecinde kaybettikten sonra, kalkıp PKK’nin yeniden silahlı mücadeleye başvurduğu bir dönemde böyle tavizler istese de veremez. Verirse eğer, bunun güçlendirip cesaretlendireceği yeni istemlerin önünü alamaz (zira bunlar sonuçta nasıl sunulursa sunulsunlar, direnişin gücüyle koparıp alınmış haklar olarak görünecektir herkese).

Hükümetle birlikte “Kürt sorunu”nun varlığını kabul edenler de dahil tüm düzen çevrelerinin “PKK’nin muhatap alınması”na kesin bir biçimde karşı çıkmaları olgusu da sözünü ettiğimiz bu handikapın gücünü gösteriyor. Ne de olsa böyle bir muhatap alışı, direnişle hak alma gerçeğinin de kabulü anlamına gelir. Şoven ya da sözde liberal kanatlarıyla tüm düzen cephesi bu konuda gerçekte aynı hassasiyeti paylaşmaktadır. Bundan dolayıdır ki Kürt sorununda en liberal yaklaşımın temsilcileri gibi görünenler dahi PKK şahsında terörün mutlak biçimde kınanması gerektiğini savunmaktadırlar ve bunu legal Kürt çevrelerine dayatmaktadırlar. PKK’nin bugün düştüğü durum ne olursa olsun bu türden bir kınama Kürt halkının ‘90’lı yıllara damgasını vuran ulusal özgürlük mücadelesinin kınanması ile aynı anlama gelmektedir ve bu kınamayı isteyenler de tümüyle bunun bilincindedirler.

(Devam edecek...)

Bir sendikalaşma deneyiminin gösterdikleri...

İşçi sınıfı örgütlüyse her şey, örgütsüzse hiçbir şeydir!

Güven Elektrik işçileri fabrikada yoğun çalışma saatleri, sağlıksız koşullar, sefalet ücreti, aşağılanmalar eşliğinde yıllar boyu çalıştılar. Sendikal örgütlenme çalışmaları başladığı sırada fabrikada 10 senenin üzerinde çalışan işçiler neredeyse asgari ücret alıyorlardı. Bu olumsuz koşullara karşı örgütlenme ihtiyacı duyularak Türk Metal Sendikası'na gidildi. İşçiler sendika ile görüşmeden döndüklerinde, o gün sendikaya üye olan işçilerin hepsi Türk Metal'den gönderilen liste sonucunda işten atılmışlardı bile.

Süreç bir süre daha bu şekilde devam etti. Ağır çalışma koşulları büyük bir yük olmaya başlamış, bu da yeni arayışları dayatmıştı. Aynı dönemde Güven Elektrik fabrikasının yanı başında bulunan Okaş Oluklu Mukavva Fabrikası'nda işçiler işlevli bir fabrika komitesiyle sendikal örgütlenmeyi tamamlamıştı. Güçlü iç örgütlülükleri sayesinde patron istemeyerek de olsa TİS masasına oturmak zorunda kalmıştı. Güven Elektrik fabrikasının örgütlenme çalışmaları tam bu sürece tekabül etmektedir. İşbirlikçi sendikadan ağızlarının paylarını alan işçiler bu sefer DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na başvurdular ve sendikal mücadele süreci başlamış oldu.

Yaklaşık 400 işçinin çalıştığı fabrikada vardiyalı çalışma sistemi mevcut. Ağır çalışma koşulları altında bunalan işçilerin sendikal örgütlenme çalışmalarına başlamalarıyla birlikte süreç çok hızlı gelişti. Kısa sürede işçilerin üyeliklerinin büyük bir bölümü tamamlanarak toplu sözleşme yetkisini almak için bakanlığa yazı gönderildi.

Patronun saldırıları ve işçi tepkisi

Yetki tespiti için bakanlığa gönderilen yazının patrona ulaşmasıyla birlikte işçilerin örgütlenme mücadelesini ve kararlılığını sınavacak olan süreç başladı. İlk olarak 15 günlük ücretsiz izin saldırısıyla karşı karşıya kalındı. İşçiler bu saldırıya sendikalarına ve emeklerine sahip çıkarak cevap verdiler. Sınıf devrimcilerinin etkisiyle işçiler bu süreçte bir ilki gerçekleştirdiler ve fabrikanın önünden Sefaköy merkezde bulunan sendika binasına kadar alkış ve sloganlarla yürüyüş düzenleyerek sendikal örgütlenme konusundaki kararlılıklarını gösterdiler. Bir süre sonra patron öncü işçileri işten atarak içerideki örgütlülüğü kırmaya, işçileri parçalamaya çalıştı. Üç öncü işçi işten atıldıktan sonra fabrika önünde direniş geçildi. Kışın olumsuz koşullarına, fabrika önünde direniş gerçekleştirmenin bütün zorluklarına rağmen direniş üç işçi şahsında kararlı bir şekilde sürdü. İçeride ise öğle yemeklerinde kortej oluşturulup sloganlar atılarak dışarıdaki direniş sahiplenildi. Bu süreçte iş yavaşlatma, yemek boykotu yapan işçiler, vardiyalar iş başı yaparken alkışlı-sloganlı protestolarla, sendikal örgütlülüklerine sahip çıkacakları mesajını veren geniş katılımlı bir dizi eylemi hayata geçirdiler. Patron içerideki eylemi dışarıdaki direnişten yalıtma amacıyla yüksek bir demir kapı yaptırarak, önüne de "Türk öğün, çalış, güven" yazısını yazdırttı. Ülke genelinde yükselen şoven dalgayı arkasına alarak direnişçi işçilerle

içerideki işçileri yalıtmaya çalıştı ancak bir sonuç alamadı. Aksine eylemler daha da güçlendi. Direniş süreci yeni işten atmalarla devam etti. İşten atılan işçiler de direnişe katıldı.

Hukuki olarak da sendikal örgütlenme mücadelesini boğmak için boş durmayan patron ilk olarak çoğunluk tespiti istedi. Bu manevradan bir sonuç alamayınca, bu kez işkoluna itiraz ederek dava açtı. Bu şekilde süreci uzatarak mücadelenin soğumasını hedefleyen patron, bu noktada belli bir başarı da elde etti. Mahkeme işyerini plastik işkolu olarak kararlaştırdı. Sendika itiraz ederek temyize başvurdu. Süreci yaklaşık bir yıl uzatmayı başardı patron. Mahkeme son olarak işyerinin metal işkolunda olduğuna karar verdi.

Mahkeme süreci devam ederken Cankurtaran Holding patronu Emin Cankurtaran ve onun sadık uşağı müdür Recep Kaba boş durmadı. Holdingin sözcüsü Recep Kaba binbir türlü oyunla direnişi bölüp parçalamak için bir toplantı yaptı. Toplantıda, patronun eylemlerin bitirilmesi durumunda atılan işçileri geri alacağını ancak ilk atılan öncü üç işçiyi işe geri almayacağını, bunu daha sonrasına bırakacağını belirtti. İşçilerin net bir tutum alamamaları sonucu bir anlaşmaya varıldı ve direniş sona erdirildi.

Sürecin geri bir anlaşmayla bitirilmesinde sendikanın kararlı durmamasının önemli bir etkisi vardı. Her şeye rağmen TİS masasına oturulacaktı ki, bu sefer de BMİS'e sirayet etmiş anlayışın bir sonucu olan sendika içi çekişmeler işçilerin karşısına çıktı.

İç çekişmeler sendikayı tasfiyeye çalışmanın önünü açtı!

Üç işçinin işe alınmamasıyla biten süreç işçilerde bir irade kırılmasına yol açtı. Bu geri adımla başlayan sürecin arkasından BMİS, kökleri işçilerin

mücadelesine dayanan bir sendika olsa da, güncel tablonun hiç de böyle olmadığını, lafta sınıf sendikacılığı yapsalar da icraatta uzlaşmacı sendikal anlayışa sahip oldukları, bunun sonucu olarak BMİS yönetiminin yozlaştığı bir dizi örnekte olduğu gibi burada da gördük. Patronla yapılan ve hala neler konuşulduğunu tam olarak bilmediğimiz gizli toplantılar sonucu TİS'in imzalanmasının önüne geçildi. Bununla da yetinilmeyip kendi gerici çıkarlarına işçiler de alet edilerek, "genel merkezci" ve "şubeci" denilerek taraflaştırılmaya çalışıldı. İstifa etmeyen işçilerin söylemi, bu süreçte ilk istifa edenlerin genel merkez tarafında yer alan işçiler olduğudur! Yaşananlar o kadar içinden çıkılmaz bir hale geldi ki, sendikanın kapısına kilit vurmaya kadar ilerledi. Bu örnek bile görece ileri dediğimiz sendikanın içine düşmüş olduğu durumu gözler önüne sermektedir.

Bu çekişmeyi patron tam bir fırsata dönüştürdü. "Bak sizin üye olduğunuz sendika kendi içinde birbirleriyle anlaşmıyor, yarın kalkıp nasıl sizlerin hakkını savunur" gibi argümanlar kullanarak ve işçilerin bir kısmına ise rüşvet vererek toplu istifa sürecinin önünü açtı. İstifa sürecinin başlamasıyla birlikte işçiler kendi aralarında istifa edenler ve etmeyenler olarak parçalandı. İç örgütlülük zayıfladı, örgütlenme komitesi dağıldı. Süreç, mahkeme sonuçlarını beklemenin dışında hiçbir çalışma yapılmadan yaklaşık bir yıl sürdü. Sınıf devrimcileri olarak, yeniden üyeliklerin sağlanması, örgütlenme komitesinin daha işlevsel hale gelmesi ve işçilerde sınıf bilinci oluşturma yönündeki müdahalelerimiz bu süreçte de devam etti.

Öncü işçiler mücadelelerine sahip çıktı!

Sendikal örgütlenmeye her koşulda sahip çıkan

işçiler, istifa eden işçilere kırgın olsalar da süreci bırakmadılar. Yavaş yavaş da olsa üyelik çalışmaları devam etti. İşçilerin kararlı duruşları karşısında masaya oturmaktan başka yapabilecek şeyi kalmayan patron açtığı davayı geri çekip TİS görüşmelerine başladı. İlk görüşmeler sonucunda patrona bir TİS taslağı verildi. 2 No'lu Şube'nin iradesini yok sayarak fabrikalarla görüşmeyi sürdüren genel merkez, bu süreçte ipe sapa gelmez nedenlerle, yeniden üyeliklerin başladığı süreçte sendikanın kapısına bir ay boyunca kilit vurdu. Yeniden üyeliklerin hızlandığı bu süreçte böylesi bir tablo patronun çıkarlarına hizmet etti. İmzalanan TİS'in görece zayıf olmasının temel nedenlerinden biri de budur. Burada işçi iradesi hiçe sayılmıştır. Her türlü zorluğa ve bürokratik engele rağmen işçiler sürecin peşini bırakmadılar ve gizli kapaklı görüşmelerle süreci bitirmeye çalışanlara karşı gerekli yanıt verdiler. Sendikanın anahtarını almadılar ve üyelik çalışmalarına devam ettiler.

Şube yönetimi her ne kadar "mağdur" durumda gözükse de, bu sürecin bu şekilde yaşanmasında onun da önemli bir payı vardır. Genel Merkez'in en büyük sorun olarak gösterdiği Ziya Yılmaz'la genel kurul sürecinde beraber hareket etmiş olması ve işçileri genel merkeze karşı kışkırtması başlıca nedenler olarak gösterilmektedir. Fakat bu gerekçeleri kamuoyuna açıklamaktan çekinmiştir. Ayrıca bu süreçte tabana dayanarak sendika içindeki hukuksuzluğu teşhir etme yolunu tutmamıştır. Sonuç olarak sınıf sendikacılığına uygun bir hat izlememiştir.

İşçilerin kararlı tutumu sonucunda TİS masasına oturuldu

İşbirliği, ihanet ve baskılara rağmen üç yıl geride bırakılmış, Güven Elektrik işçisi öncüsünü çıkartarak süreci kazanmıştır. Sınıf bölüklerinin örnek alacağı deneyimlerle dolu bir süreç yaşanmıştır. Hem sermaye sınıfına hem de sendikal bürokrasiye karşı verilmiş bir mücadeledir bu.

Denilebilir ki Güven Elektrik işçileri toplu sözleşme hakkını söke söke almıştır. Burada TİS maddeleri önemli olmakla birlikte, asıl üzerinde durulması gereken sendikanın fabrikaya girmesidir. İmzalanan sözleşme içerideki zayıflığın sürdüğü koşullarda yapılan bir sözleşmedir. Bugün bu zayıflığı hızla geride bırakacak bir şekilde hareket edilmelidir.

Sınıf devrimcileri olarak sürece müdahalemiz

İşçi sınıfı devrimcileri olarak üç yıl boyunca kesintisiz ilgi ve müdahalemiz sürmüştür. Sendikal mücadelenin başlamasından bu yana Güven Elektrik işçilerinin yanında yer aldık. Eylemliliklerine öncülük etme çabası içinde olduk. İşçilerle düzenli görüşerek sınıf bilincini geliştirmeye çalıştık. Fabrikaya dönük özel sayılarla sürece müdahale ettik. Ozalitlerle bölgedeki işçilere seslendik. Somut sorunlar üzerinden politika üretmeye ve müdahalemizi anında yapmaya çalıştık.

Yaklaşık bir ay süren direniş ve eylemli süreçte sınıf devrimciler büyük çaba gösterdiler. Kışın tüm zorluklarına karşın bu süreçte sabah 07.00'den akşam 17.00'ye kadar direnişçi işçilerin yanındaydık. Direnişi bölgedeki işçilere mal edebilmek için yazılamalardan ozalitlere, yerel yayınlardan merkezi yayınlara kaar bir dizi aracı etkin bir şekilde kullanmaya çalıştık. Sınıf dayanışmasının bir dizi örneğini bu direniş şahsında yerine getirmiş olduk.

Sürecin başından bu yana mücadelenin aktif bir tarafı ve öncüsü olduğumuz işçiler tarafından da kabul edilmektedir. Bugün eğer Küçükçekmece İşçi Platformu, Güven Elektrik işçilerinin bir irade olarak gördüğü bir platform ise, bunda üç yıllık kesintisiz

çalışmanın önemli bir payı var. Süreç boyunca sınıfın eylemli gücünü açığa çıkarma ve işçileri mücadele içinde eğitme bakış açısıyla hareket ettik. Fabrikada yaşanan tüm gelişmelere (istifalar, baskılar, sınıf dayanışması, iç örgütlülüğü sağlamlaştırma vb.) müdahale ettik. Bildirilerimiz fabrika içerisinde elden ele dolaştı, panolara asıldı. Yerel yayınlamamız *Emekçinin Gündemi* vasıtasıyla bu sürecin deneyimlerini diğer sınıf bölüklerine taşıdık. Bu deneyimi ortak bir bilince çevirme çabası içinde olduk.

Süreç içerisinde öne çıkan öncü işçilere "sınıfa karşı sınıf" bakış açısıyla bilinç taşımaya çalıştık. Düzenlediğimiz işçi toplantılarına bu fabrikadan işçileri kattık.

Sonuç yerine

Güven Elektrik'te sendika işçiler tarafından söke söke alınmıştır. Artık patronun karşısında olumsuz koşullara boyun eğen, sessiz kalan işçiler yok. Safını bilen, öncüsünü oluşturmuş bir işçi kitlesi var. Ancak, sendikayı kazanmak işin sadece bir yönüdür. Asıl sürecin yeni başladığını görmek gerekiyor. Çünkü Cankurtaran Holding sendikal örgütlülüğü dağıtmak

için her şeyi yapacaktır. Aymanan'da olduğu gibi fabrikayı kapatarak veya taşınarak fabrikadaki örgütlülüğü bitirmeye çalışacaktır.

Dolayısıyla, Güven Elektrik işçilerinin önünde daha zorlu bir süreç durmaktadır. Sermayenin tüm oyunlarına ve baskılarına karşı durabilmek için birliğini ve örgütlülüğünü daha da güçlendirme, tek silahı olan bu güce dayanarak saldırıları göğüsleme sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Küçükçekmece'de devrimci faaliyet...

Küçükçekmece'de faaliyet yürüten sınıf devrimcileri olarak yoğun bir süreçten geçiyoruz. Halkalı Kağıt grevinden üç yıllık bir sendikalaşma mücadelesi sonucu sendika hakkını elde eden Güven Elektrik deneyimine kadar bu dönemki gelişmelere müdahale etme çabası içindeyiz.

Yürüttüğümüz faaliyeti çeşitli araç ve materyallerle güçlendiriyoruz. Ozalitin yanısıra ilgili fabrika ve çevre işletmelere yönelik özel sayılar kullanıyoruz.

Halkalı Kağıt'taki grev kapsamında çevredeki fabrikalara bildiriler dağıttık. İşçi ve emekçilere greve karşı duyarlı olma çağrısını yaptık. Yanısıra, Güven Elektrik'te de sürece müdahale ettik..

Bölgedeki fabrikalarda yaşanan gelişmelerin yanısıra, Ekim ayı içerisinde yapılması planlanan Metal İşçileri Kurultayı kapsamında elimizde bulunan afişleri Sefaköy, Halkalı Fabrikalar yolu ve Çınar yolu güzergahlarında yaygınca kullandık. *Metal İşçileri Bülteni*'nin dağıtımını da bazı fabrikalarda gerçekleştirdik.

Her hafta gerçekleştirdiğimiz *Kızıl Bayrak* satışına devam ettik. Bu hafta da Şirinevler'de gazete satışı yaptık.

Küçükçekmece/BDSP

3. köprü projesi: Yeni bir talan ve çevre katliamı

Tayyip Erdoğan 1997’de İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olduğu dönemde “3. köprü İstanbul için cinayettir” diyordu. “Yeni köprü beraberinde çarpık yapılaşma ve yeşil katliamını getirecektir” diyen Erdoğan, nemalanma sırası kendilerine gelince kolayca fikir değiştirdi.

Dün bu açıklamayı yapanlar, bugün Beykoz ve Tarabya arasında yapılacağı açıklanan 3. köprü ile İstanbul’da yaşanan trafik sorununa çözüm bulunacağı, bunu yaparken de çevreye zarar verilmeyeceğini ifade ediyorlar. Bu sözlerin hiçbir inandırıcılığı olmadığı ortadadır. Erdoğan’ın İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı Kadir Topbaş ile birlikte helikopter turu atarak güzergâhın uygun olduğuna karar vermeleri ise ne tür “bilimsel” yöntemler kullandıklarını gösteriyor!

3. köprü, sermaye çevrelerinin çıkarına göre hazırlanan bir projedir. Köprünün yapılması planlanan güzergâh ve çevresindeki arsa ve arazilerin rantını elde etmek için hazırlıklar önceden yapılmıştır. Öyle ki, *Hürriyet* emlak dergisinin Mayıs 2008 tarihli sayısına bakıldığında, güzergâhın daha o zamandan “tahmin” edildiği anlaşılmaktadır. Ne tesadüftür ki, 3. Köprü güzergâhı üzerinde arazi toplayan şirketlerin Erdoğan’la yakın ilişkileri sözkonusudur. Örneğin, bu güzergâhtaki arazileri alan firmalar arasında ÜLKER ve FİBA gibi büyük isimler bulunmaktadır. FİBA adlı firma, Tayyip Erdoğan’ın damadı Berat Albayrak’ın genel müdürü olduğu Çalık Holding’in satın aldığı Sabah-ATV’nin ihalesi öncesinde Tayyip Erdoğan ile görüştüğü ortaya çıkan Hüsnü Özyeğin’e ait bir firmadır. Ülker ise, Erdoğan’ın geçmişte bayiliğini yapmış olduğu bir firmadır. Bölgedeki arazilerin büyük kısmı çoktan el değiştirmiş bulunmaktadır.

Sermaye devleti sözcülerinin talanlarına kılıf olarak kullandıkları trafik sorunu ise kapitalizmin bir sonucudur. “*Kapitalistler ve onların idarecileri için trafik sorunu çözümlenemez. Çünkü, herkese otomobil ve otomobile dayalı parça ve ürünü satmak varken bundan vazgeçilemez. Çünkü yollar otomobillerle doldurulamaz ve sürekli olarak yeni bir otomobil talebi uyandırılmazsa sadece otomobil tekelleri değil petrol tekelleri de bundan zarar görür. İşte bundan dolayı, yerel idareciler bile bile yeni yollar yapmakta, yeni yollar son model arabalarla doldurulmakta, yollar kilitlenmekte ve idareciler de yeni yollar yapmak üzere kolları sıvamaktadırlar. Petrol ve otomobil tekellerinin, dünyayı yöneten tekelleri güçleri içerisinde oldukça özel bir konuma sahip olduğu düşünülürse, kapitalist sistem altında ve yerel yöneticilerden akılcı davranmalarını bekleyerek soruna çözüm bulmanın mümkün olmadığı görülür. Bu koşullarda, trafik sorunu, tüm azameti ve vahametiyle artmaya, insanlığın belası olmaya devam edecektir. Çünkü, diğer tüm toplumsal sorunlar gibi bu sorun da esasta bir düzen sorunudur. Kapitalistlerin çıkarları bu sorunun büyümesi dışında başka bir yol tanımamaktadır.*”*

3. köprünün İstanbul’un trafik sorununu hiçbir şekilde çözmeyeceği ve dahası yeni sorunları beraberinde getireceği konunun uzmanlarınca da dile getiriliyor. İTÜ Ulaştırma Anabilim Dalı öğretim üyesi Prof. Dr. Haluk Gerçek projeye karşı çıkarak, şu görüşleri savunuyor: “*Bu projenin kendi yaratacağı trafik dışında, mevcut köprülerdeki trafik tıkanıklığına fazla bir faydası olmayacak. Bu köprü de bir süre*

sonra mevcut iki köprü gibi tıkanacak. 2-3 yıl içinde maksimum kapasitesine gelecek. Çünkü bu köprüler ve çevre yolları bir süre sonra kendi trafiklerini yaratıyorlar. Etrafında yapılaşmalar oluşuyor.

Ayrıca kuzeydeki bir köprü, yeni yapılaşmalarla İstanbul’un elindeki son orman alanlarının ve su havzalarının da tahribatına yol açacak. Yani İstanbul akciğerleri de yakında elden gidecek. Transit trafiğe hizmet edecek deniliyordu; transit trafiğin toplam trafik içindeki payı yüzde 3’ün bile altında. Dolayısıyla bu tamamen bir rant köprüsü olacak kanaatindeyim.”

Şehir Plancıları Odası İstanbul Şube Başkanı Erhan Demirdizen de şunları söylemektedir: “*İstanbul Boğazı’na yapılması planlanan üçüncü köprünün bir ulaşım projesi değil, emlak ve rant projesi olduğu düşüncesindeyiz*”, “*Üçüncü köprüye tamamen karşıyız. İstanbul’un ulaşım ihtiyacı açısından üçüncü köprü nereye yapılırsa yapılsın ihtiyaca cevap vermiyor. Şu anda iki köprüyü ve deniz yollarını kullanarak iki yaka arasında günde 1,1 milyon yolculuk yapılıyor. Yeni köprü olursa bu en fazla 1.5 milyona çıkar. Şehir genelindeki yolculuk sayısı ise 21 milyon. Bu kadar fark için bu kadar pahalı yatırım yapılmamalı. Boğaz’ı raylı sistemle, tünelle geçmeliyiz. Üçüncü köprü hormonlu büyümeye, kuzey ormanları ve su havzalarının yapılaşmasına yol açar.”*

İstanbul Mimarlar Odası Başkanı Eyüp Muhçu ise şunları söylemektedir: “*Boğaz’ın köprüyle geçilmesi düşüncesinin İstanbul’a bağlı tarım, içme suyu ve çevreye zarar vereceği bilimsel raporlarla ortaya*

konulmuştur. Çubuklu ve havzası, Beykoz ormanları, Ömerli Barajı’nın içme suyu havzası yok olabilir.”

Kapitalizm gölgesinden faydalanamadığı ağacı keser!

Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım 3. köprünün çevre katliamına neden olacağı uyarıları karşısında bu rant projesini şu şekilde savunuyor: “*Ormandan yol geçmez deniyor, yok böyle şey. Ormanda hep yol var. Çevre hassasiyeti ile ülkenin ihtiyaçlarını, refahını, insanın ihtiyaçlarını birbirinden ayırmamız lazım. Çevreye bir şey yapmayalım diye elimizi hiçbir şeye dokundurmayalım mı?*”

Kuşkusuz onların dilinde ülkenin “refah” ya da “ihtiyaçları” demek sermayenin ihtiyaçları ve refahı demektir. Bu nedenle çevre ve insan sağlığı açısından yapılan tüm uyarılara kulaklarını kapatarak, Eylül ayında bu konuyu meclis gündemine getirecekler. Konuya yönelik gelişen tepkilere rağmen sermayenin ihtiyaçları için ellerini çabuk tutmak istiyorlar.

Sermaye ve devleti orman alanlarına, içme su havzalarına, yerleşim alanlarına zarar geleceğini bile bile, çıkarları uğruna 3. Köprüde ısrar ediyor. Onların bu kadar küstahça insan ve çevre yaşamını hiçe saymalarını durduracak tek güç ise işçi ve emekçilerin örgütlü gücüdür. Yaşam alanlarımıza ve temiz bir çevrede sağlıklı yaşam hakkımıza pervasızca saldıran sermayeyi ancak bu güç sayesinde durdurabiliriz.

* www.kizilbayrak.net (16.06.2006) “*Trafik sorununu kapitalizm yaratıyor, sosyalizm çözecek!*

Arızlı’da depremzedelere baskın!

17 Ağustos Depremi’nin 10. yıldönümünde devlet terörüyle tanışan Kocaeli Arızlı’daki depremzedelere 20 Ağustos günü sabah erken saatlerde bir kez daha polis saldırdı.

Depremzedeler için yapılan deprem konutlarına bürokratların yerleştirilmesini engellemeye çalışan depremzedelere, sabaha karşı 05:30 sıralarında polis tarafından müdahale edildi.

Gece 02.00 sularında bir bürokratin eşyalarının eve taşınmasıyla başlayan gerginlik 7.5 saat sürdü. Polis saldırısı sırasında birçok kadın sinir krizi geçirirken bir kişi şeker komasına girdi, bir kişi de kalp spazmı geçirerek hastaneye kaldırıldı. Çıkan arbede sırasında 6 kişi yaralandı.

Irak hükümetinin yardımıyla sadece depremzedelerin kullanması amacıyla Arızlı’da inşa edilen deprem konutlarında toplam 237 daire bulunuyor. Bu dairelere, ailelerinden birden fazla kişiyi kaybetmiş depremzedeler yerleştirildi. Ancak ilerleyen süreçte Kocaeli Valiliği tarafından, depremzedelere burada ikamet etme sürelerinin 5 yıl olduğu ve sürelerinin dolduğu uyarısı yapılarak evlerin boşaltılması istendi. Geçen yıldan itibaren başlayan bu saldırılar sonucunda 80 daire boşaltıldı. Boşaltılan dairelere birçok bürokrat yerleştirildi.

Çıkan olaylardan sonra açıklama yapan Kocaeli Valisi Gökhan Sözer, depremzedelerin konutlarından zorla çıkarılmadığı ancak “bazı marjinal grupların depremzedeleri kışkırttığı” yalanına sarıldı. “*Bunlar kabul edilir şeyler değil. Hak talep etmek, mağduriyet, demokratik olarak düşüncesini ifade etmek ayrı bir şeydir. İnsanlara tecavüz etmek, saldırmak, onlara karşı suç işlemek ayrı bir şeydir. Bunlara izin verilmeyecektir. Herkes bilsin*” diyerek kitleye gözdağı vermeye çalıştı.

Afganistan'da namluların gölgesinde seçim oyunu

Afganistan'da, işgal ordularının namluları gölgesinde gerçekleşen seçimler, medya tekellerinin gayreti ile büyük bir olaymış gibi yansıtıldı. Savaş aygıtı NATO komutasında devam eden emperyalist işgalin Afganistan'da yarattığı derin yıkımın sözünü etmeyen savaş baronlarının hizmetindeki medya tekelleri, gerçekleşen seçimlerin Afganistan açısından önemli bir gelişme olduğu palavrasını dünyaya yutturmaya çalışıyor.

Oysa Afganistan'daki sarsıcı tablo, ne seçim oyunu ne medya tekellerinin marifeti ile üstü örtülebilecek cinstendir. Zira sekizinci yılını tamamlamak üzere olan emperyalist işgal Afganistan'ı tam bir enkaza çevirdi. Savaş tüm yıkıcılığıyla devam ederken, toplum Ortaçağ karanlığına itilmiş bulunmaktadır. "Yeniden inşa" adına aktarıldığı söylenen kaynaklara ise, CIA fideğinde yetiştirilen "devlet başkanı" türünün simgesi olan Hamid Karzai ile yardakçıları tarafından el konulmaktadır. 100 bini aşkın işgalci askere rağmen, başkent Kabil'i bile denetlemekte zorlanan NATO orduları, hava bombardımanları ile hergün yeni katliamlar gerçekleştiriyor. Üretici güçleri tahrip edilen ülkede haşhaş ekimi neredeyse tek gelir kaynağı olurken, milyonlarca yoksul Afganlı açlıkla boğuşarak yaşam mücadelesi veriyor.

İşgal karşıtı direnişi kırma noktasında başarısızlığa uğrayan emperyalist orduların savaşta yayma politikası yıkımlara yenilerini eklerken, seçim sandıklarının kurulması bu ülke halklarıyla alay etmekten başka bir anlam taşımıyor. Oy verme oranının düşüklüğü (% 40-50 arası), Afganistan halklarının da seçim oyununu ciddiye almadıklarını göstermiştir. İşgalciler ile yardakçıları katılım oranındaki düşüklüğü Taliban güçlerinin tehditlerine bağlasa da, tablo, seçim oyununun emperyalist işgali meşrulaştırma işlevi göremediğini ortaya koyuyor.

100 bini işgalci ordulara mensup toplam 300 bin asker tarafından "güvenliği" sağlandığı halde, seçimlerde yolsuzluk da diz boyu. Bir yanda

seçimleri reddeden Taliban güçlerinin tehditleri, öte yanda ikisi ABD yetiştirmesi olan Hamid Karzai ile 2006'ya kadar dışişleri bakanı olan Abdullah Abdullah taraftarlarının tehdit ve sindirme taktikleri...

Seçimleri gözlemleyen "Özgür ve Adil Seçim Vakfı" tarafından hazırlanan ön rapora göre, seçim sandıkları sahte oylarla dolduruldu, okuması yazması olmayanlara kime oy verecekleri gösterildi, yaşı tutmayanlar oy kullandı, bazı kişiler birden fazla oy verdi, sandık başındaki yetkililer taraflı davrandı, yalnızca Taliban değil diğer taraflar da sindirme taktikleri uyguladı...

Düşük katılımın, patlayan bombaların, yaygın yolsuzluğun yanı sıra, daha sonuçlar açıklanmadan, hem kukla devlet başkanı Hamid Karzai'nin hem diğer iddialı aday Abdullah Abdullah'ın yardakçıları zafer ilan ettiler. Bu tablo, seçimler vesilesiyle "Afganistan'ı demokratikleştirdik" propagandasına hazırlanan Washington ve Londra'daki savaş baronlarının heveslerini de kursaklarında bıraktı. Zira ABD'nin Afganistan-Pakistan özel temsilcisi Richard Holbrooke bile "sonuçları tartışmalı bir seçim olacak. Zafer ve hile iddia eden adaylar görürsem şaşmam" diyerek, seçim oyununun tutması konusunda umutsuz olduğunu itiraf etmek durumunda kaldı.

Seçimler emperyalist ülkelerde bile bir sirk gösterisi halini almışken, işgal ordularının bomba yağdırdığı Afganistan'da yapılan seçimlerde bu ülke halklarının iradesinin sandığa yansımaları söz konusu bile olamaz. Hal böyleyken halkın iradesinden söz etmek, riyakarlığın kaba bir tezahüründen başka bir anlam taşımamaktadır. Dahası bu iddia, hergün NATO ordularının bombalarıyla katledilen Afganistan halklarıyla alay etmektir.

Emperyalist orduların işgali altındaki Afganistan'da halkların iradesi seçim oyunlarıyla değil, ancak işgalciler ile işbirlikçileri kovulabildiği zaman ülkenin kaderinde belirleyici olacaktır. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Afganistan'da seçim oyunu gölgesinde kalan kadınlar

Afganistan'da yapılan seçimler, mevcut şartlar altında Afgan halkına ne demokrasi ne de özgürlük getirebilir. 100 bin işgalci askerin bulunduğu Afganistan'da seçimlerin ne kadar demokratik olacağı bir yana seçimler birçok hile iddiasıyla birlikte anıldı. Örneğin Kuzey ve merkez eyaletlerde Karzai'nin en büyük destekçisi, aynı zamanda bir savaş ağası ve uyuşturucu taciri olan kardeşi Ahmet Vali Karzai'nin tanesi 20 dolardan seçim kartı satın aldığı belirtiliyor. Afganistan'ın Özgür, Adil Seçim Kuruluşu (FEFA) raporlarına göre ise, seçimler için adını yazdıranların yüzde 20'si yaşları 12'ye kadar düşen reşit olmayan çocuklar. Bu da 17 milyon seçmenin yaklaşık 3,5 milyonunun oy verme ehliyeti olmadığını ortaya koyuyor. FEFA bu usulsüzlüğün seçim merkezlerinin yüzde 85'inde gerçekleştiğini duyurdu.

Hal böyleyken ABD'nin Afganistan ve Pakistan özel temsilcisi Richard Holbrooke, oy verme işleminin açık ve adil bir şekilde yapıldığını söylemektedir. NATO Genel Sekreteri Anders Fogh Rasmussen de seçimlerin güvenlik açısından başarılı olduğunu bildirmekte, "bu Afgan halkının demokrasi isteğinin net göstergesidir" demektedir.

Emperyalistler medya aracılığıyla seçimlerde kadınların iradesini yansıtmakla övünmeyi de ihmal etmediler. Dünya kamuoyunu bir kez daha kadınları kullanarak aldatma çabasına girdiler. Oysa geleneksel baskılar ve Taliban tarafından saldırıya uğrama riski kadınların seçimlere katılmalarına engel oldu. Ayrıca birçok erkeğin seçim kartlarını eve götürerek kadınlara parmak bastırdığı da basına yansıyan haberler arasındaydı. Emperyalistlerin gölgesinde ve Taliban gericiğinin kısılacı altında kadınların seçimlere katılmasının zaten hiçbir anlamı yok. Seçimlerin yapılıyor olması özgürlük ve demokrasinin göstergesi olmadığı gibi, bu seçimlerin Afganistan halkına ve özellikle kadınlara iyi hiçbir şey getirmeyeceği de ortadadır.

2001 yılında ABD, Afganistan işgalini "özgürlük ve demokrasi" yalanlarıyla süslemiş, bu demagojisini de özellikle Afganlı kadınları kullanarak yapmıştı. Afgan kadını burkalarından çıkarıp sokağa çıkması üzerinden bahsedilen "özgürlük" gazete sütunlarına ve fotoğraf karelerine yansıtılmıştı. Vitrinin gerçek yüzünde ise, Afganlı kadınların burkalı yaşamı ve intihar nedeni olan zorla evlendirilme, tecavüz, cinsel taciz, mahalle baskısı devam ediyor.

2004 yılında kabul edilen anayasada getirilen "Afgan vatandaşlarının -kadın ya da erkek- yasalar önünde eşit hakları ve yükümlülükleri vardır" maddesi ise hiçbir anlam ifade etmiyor. Çünkü bütün yasalarda şeriata uygunluk arandığı için, Taliban dönemiyle şimdiki arasında değişen bir şey yok. Özellikle kadınların yaşadıkları sorunlar devam ediyor. Afganlı kadınların büyük çoğunluğu hala okula gönderilmiyor, çalışmaları engelleniyor. Hiçbir kadın yanında erkek olmadan evden çıkamıyor. Tüm kadınlar, başlarından ayak uçlarına kadar bedenlerini bütünüyle örten burka giymek ve gözlerini de kapamak zorunda. Uygun giyinmediklerinde ise ya kitleler tarafından taşlanıyorlar ya dayak yiyorlar. Ve tüm bunlara işgalci güçlerin baskılarını ve cinsel saldırılarını da eklemek gerekiyor.

Afganistan'da kadınların ne gibi "özgürlükleri" olduğuna dair son ibretlik örnek ise, ABD desteğiyle iktidara gelen ve bu seçimleri de kazandığı açıklanan Devlet Başkanı Hamid Karzai'nin azınlıktaki Şii'lerin oyunu alabilmek için onay verdiği yasadır. Geçtiğimiz Nisan ayında Afgan meclisinin gündeme gelen bu aile kanunu ile erkeklerin eşlerine tecavüz etmesine göz yumuluyor ve kadınların hangi şartlarda ve ne zaman evden kendi başlarına çıkabileceği de bu yasa ile belirleniyor. Bu kadarı bile emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin özgürlük ve demokrasi anlayışını özetliyor.

Afganlı kadınları emperyalistler ve onların işbirlikçilerinin seçim oyunu değil, onlara karşı yürütecekleri mücadele özgürleştirebilir. Ancak bu mücadele sayesinde işgalcilerden hesap sorulabilir, sömürüye, baskıya, eşitsizliğe ve her türden gericiğe karşı durulabilir.

CIA’ya işkence soruşturması...

İşkenceden arınmış bir dünya için sosyalizm!

Afganistan işgalini derinleştirmesine, Filistin halkına karşı küstah siyonistlerle aynı safta durmasına rağmen Barack Obama yönetimi, emperyalist ABD rejiminin ezilen halklar nezdinde yerlerde sürünen imajını düzeltme girişimlerini sürdürüyor. CIA’nın işkence dosyalarının kamuoyuna açıklanması, ardından Amerikan Adalet Bakanı Eric Holder’in, üst düzey federal savcılardan John Durham’ı konuyla ilgili soruşturma açmakla görevlendirmesi, Obama yönetiminin imaj düzeltme yönünde attığı yeni bir hamle kabul ediliyor.

CIA’daki sorgularla ilgili geçen günlerde yayınlanan bir rapor, dünyaya demokrasi ve özgürlük dağıttığını vaaz eden Beyaz Saray’daki şeflerin çirkin yalanlarını bir kez daha gözler önüne serdi. Zaten Afganistan veya Irak’a şöyle bir göz atanlar, bu ülkelere neler ihraç edildiğini görmekte herhangi bir güçlük çekmemektedirler. CIA’nın işkenceli sorguları ise, adı geçen ülkelerdeki vahşi yıkım ve katliamları tamamlamaktadır.

Bu bir sır değildi elbet. Ancak bu defa CIA içinde bu konuda 2004 yılında hazırlanan ve federal bir yargıcın talimatıyla yayımlanan raporda, CIA yetkililerinin şüphelileri tehdit ettiği ve işkence uyguladığı belirtiliyor. Yani failler suçlarını bizzat itiraf ediyor.

CIA’nın icraatlarının bir kısmını içeren rapor, CIA sorgucularının “terör suçu şüphelileri” diye yaftaladıkları esirlere uyguladıkları işkencelerin yanısıra annelerine tecavüz etmekle, çocuklarını öldürmekle, arkadaşlarını infaz etmekle de tehdit ettiklerini belirtiyor. Ayrıca direnen tutsakların konuşmasını sağlamak amacıyla çalışan bir matkapla öldürme tehditlerinin de uygulanan bir yöntem olduğu belirtiliyor.

CIA icraatlarının kısmen de olsa ifşa edilmesine göz yuman Obama yönetimi, işkencecilerin sorgulanacağını ilan ederek, ABD’de önemli değişimler olduğu yolundaki safsatalara inandırıcılık kazandırmaya çalışıyor. Oysa işkenceciler hakkında soruşturma açılması, suçluların mahkum olacağı anlamına gelmediği gibi, işkencenin ortadan kaldırılmasıyla da bir ilgisi yoktur. Tersine, bu tür soruşturmalar çoğu zaman işkenceci şeflerin “aklanması” ile sonuçlanıyor. Diğer bir ifade ile soruşturmalar, işkenceci katilleri “aklamak” amacıyla açılıyor; bu ise işkencecilere “işinize devam edin, arkanızdayız” mesajı vermek anlamına geliyor. Zira bir zor aygıtı olan kapitalist devlet varolduğu sürece işkenceci katillerden vazgeçemez.

Raporların açıklanması, bu gerçeğin resmi itirafı sayılmalıdır. Zira, CIA’nın sadece istihbaratla uğraşmadığını, aynı zamanda sistematik işkence uygulayan bir devlet kurumu olduğunu devlet belgeleriyle kanıtlıyor. İşkence için tahsis edilen uçak filoları, gizli tutulan zindanlar, işkence için gerici devletlere taşeronluk yaptırmak gibi uygulamalar da CIA’nın iğrenç icraatları arasında yer alıyor. Bilindiği üzere CIA sistematik işkence uygulamanın yanısıra, işkenceci katiller yetiştiren bir kurumdur aynı zamanda.

İşkence kâğıt üzerine yazılı yasalarda yasak olduğu halde, işkenceci katiller bütün kapitalist devletler için vazgeçilmezdir. Zira sömürü ve kölelik temeli üzerine kurulu bulunan burjuvazinin siyasal sınıf egemenliği, ancak işçi sınıfı ile emekçiler üzerinde şiddetin her türünü uygulayarak varlığını sürdürebilmektedir. Dolayısıyla işkence şu veya bu sadistin sapkınlığından değil, bir sistem olarak bizzat

kapitalizmden kaynaklanmaktadır.

İşkence vahşeti ortadan kaldırılmadığı sürece, insanın insanlaşma mücadelesi başarıya ulaşmış olmayacaktır. Bu ise işkenceye, işkencecilere karşı mücadelenin önemini gözden kaçırmadan, her tür zorbalığın kaynağı olan kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmeyi şart koşuyor.

Düşük ücretlere öfke

Meksika’da Puebla’da bulunan Volkswagen fabrikası işçileri, ücret görüşmelerinin sonuçsuz kalması nedeniyle 18 Ağustos günü iş bıraktılar. Sendika temsilcisi yaptığı açıklamada, işverenin Şubat ayında %1 ücret zammı ve 5500 Peso (300 Euro) tutarında yıllık ikramiye teklifinin sendika tarafından reddedildiğini söyledi. Günde ortalama 370 Peso (20 Euro) kazanan işçiler, %8.25 oranında ücret artışı talep ediyorlar.

Sendika temsilcisinin bildirdiğine göre grev, günlük ortalama 1500 otomobilin üretimini engelliyor. Meksika’daki fabrika, Volkswagen’in modern New Beetle modelini üreten tek fabrikası. Volkswagen Meksika’da 14.700 işçi çalıştırıyor. Ülkenin en önemli sektörü olan otomotiv sektörü ekonomik krizden oldukça ağır etkilendi. Yılın ilk yarısında Volkswagen’in üretimi geçen yıla oranla % 37 azaldı.

Hamburg’ta faşist saldırı

Almanya’da ırkçı-faşist saldırılar devam ediyor. Son saldırı 24 Ağustos günü Hamburg’ta gerçekleştirildi. Bildiri dağıtan neo-nazi NPD’lilerin bildirisini almayan bir göçmen, faşist saldırının hedefi oldu. İngiltereli göçmene dönük saldırının tek nedeni derisinin siyah olmasıydı. Cam kırığı ve gazlı tabancayla saldıran neo-naziler, 46 yaşındaki İngiltereli göçmeni ağır yaralayarak hastanelik ettiler.

Seçim süreciyle birlikte emekçi göçmenler ırkçı-faşist söylemlerin hedefinde daha çok yer almaya başladılar. Düzen güçleri hedef şaşırtarak kapitalizme yönelebilecek tepkinin önünü alma, yerli emekçileri ırkçı-milliyetçi söylemlerle etkileme çabasıydılar. Federal hükümetin bilinçli politikalarının sonucu olarak örgütlenmelerini yaygınlaştıran neo-nazi güçler de bu zehirli ortamı saldırgan amaçları için kullanmaya çalışıyorlar.

Hamburg’ta MLPD mitingi

Almanya’da 27 Eylül seçimleri öncesinde çalışmalarını hızlandıran MLPD, 22 Ağustos günü Hamburg’ta miting düzenledi. Miting hazırlıkları çerçevesinde çeşitli semtlerde emperyalist-kapitalist sistemi teşhir eden bildiriler dağıtıldı. Sosyalizm propagandası içeren afişler şehrin işlek yerlerine asıldı.

Mitingte kürsüye çıkan MLPD Başkanı Stefan Engel, hep birlikte söylenen Enternasyonal marşının ardından konuşmasına başladı. SPD/CDU koalisyon hükümetinin çalışmalarını eleştiren Engel, kapitalist krizin sonuçlarına dikkat çekti, sermayenin saldırılarını sıraladı. Sendikaların bu saldırılara karşı duyarsızlıklarını dile getirdi. 27 Eylül’de gerçekleştirilecek seçimlere değinerek, MLPD’nin asıl amacının kitlelere devrimi ve sosyalizmi anlatmak olduğunu söyledi. MLPD’ye verilecek her oyun devrime ve sosyalizme verileceğini sözlerine ekledi. Konuşmaların ardından başlayan yürüyüşte kortejin en önünde önünde MLPD ile gençlik örgütü Rebell’in pankartı taşındı.

Yürüyüş sırasında emperyalist-kapitalist sistemi teşhir eden sloganlar atıldı.

Üç km’lik yürüyüşün ardından MLPD tarafından düzenlenen Enternasyonal Kültür Festivali alanına gelindi. Mitinge yaklaşık 3 bin kişi katıldı.

Mitinge BİR-KAR olarak biz de katıldık. Miting alanında *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışını gerçekleştirdik ve bildirilerimizi dağıttık.

BİR-KAR / Hamburg

İlaç tekelleri insan yaşamını hiçe sayıyor!

Kapitalist sömürü düzeninde insan yaşamına ve sağlığına zerre kadar önem verilmediğini biliyoruz. Acımasızca sömürüye, açlığa, sağlıksız ortamlarda yaşamaya mahkum edilen işçi ve emekçilerin karşılaştığı sağlık sorunları ve erken ölümleri sermaye sınıfının umurunda değil. Yine, emperyalistler tarafından sömürülen ülkelerin yoksul halklarının açlık, salgın hastalıklar vb. nedeniyle kitlesel ölümleri de ne emperyalistlerin ne de sömürülen ülkelerin işbirlikçilerinin umurunda.

Dünyada yılda ortalama iki milyon kişi, yıllar önce aşısı ve tedavisi bulunmuş olan verem hastalığından ölüyor. Temiz içme suyu, yeterli beslenme, sağlıklı barınma ortamı ve çevre sağlandığında önlenilecek olan, erken tıbbi müdahale gerçekleştirildiğinde kısa sürede tedavi edilebilecek olan ishal hastalığı ise yılda ortalama birbuçuk milyon çocuğun ölümüne sebep oluyor. Yeryüzünde yaşayan 1 milyar 100 milyon insanın temiz içme suyuna ulaşamadığı düşünüldüğünde, bu rakam hiç de şaşırtıcı değil.

Bugün dünyada bilinen 42 milyon AIDS hastasının 39 milyonunu, emperyalistlerin “gelişmekte olan ülkeler” diye adlandırdıkları ve sınırsızca sömürdükleri ülkelerde yaşayan insanlar oluşturuyor. 25 milyon AIDS hastasının bulunduğu Afrika’da ise insanlar sadece AIDS belası ile değil, açlık, susuzluk ve sağlık hizmetine ulaşamamakla da karşı karşıya olduklarından hastalık kıtada hızla yayılıyor ve çoğunlukla ölümler sonuçlanıyor. 2005 tarihli BM raporu, Afrika’da AIDS virüsü taşıyan insanların tedavisi ile birlikte 43 milyon insanın da hastalığa yakalanmasını önlemek için 200 milyar dolar harcanması gerektiğini açıkladı. Her yıl savaş endüstrisine 1.2 trilyon dolar ayıran emperyalist devletler, Afrika’da AIDS ile mücadele için gerekli bütçeyi elbette ayırmadılar ve ayırmayacaklar.

Öte yandan, soluduğumuz havadan soframızdaki yiyeceğe, çocuklarımızın oyuncaklarından giydiğimiz giysilere kadar neredeyse yeryüzündeki her şey kanserojen madde içerir hale getirildiği için, günümüzde milyonlarca insan kansere yakalanıyor. Tüm dünyada insanlara sürekli olarak, hiçbir işe yaramayacak olduğu halde, kanserden korunmak için “bireysel olarak” alabilecekları önlemler anlatılırken, kapitalist devletler toplum sağlığını ve çevreyi korumak için hiçbir şey yapmıyor. Sürekli kanserde erken teşhis ve tedavinin öneminden söz ediliyor ama, çok pahalı olan kanser tarama ve tedavisini sadece parası olanlar “satın alabiliyor”.

Yukarıda saydıklarımız durumun vahametini anlatabilmek için seçilmiş örnekler. Bu örnekler kapitalizmin “sağlık” tablosunun tamamını değil, bir kesitini sunuyor. Açlıktan, susuzluktan, sağlıksız ortamlarda yaşamak zorunda bırakılmaktan, çevre kirliliğinin soluduğumuz hava, içtiğimiz su, yediğimiz yiyecek ile bedenimize etkilerinden dolayı, sürekli en ağır şartlarda çalıştırılmaktan, çalıştığımız işlerde doğrudan sağlığımızı tehdit eden maddelere sürekli maruz kalmaktan, sürekli stres altında yaşamaya mahkum edilmekten, gelecek kaygısı ve geçim sıkıntısı ile sürekli ruh sağlığımızı bozacak şartlar altında yaşatılmaktan dolayı kolayca hastalanıyor ve ölüyoruz. Kapitalist düzen içinde sağlık, bizler için bir hak değil, paramız varsa satın alabileceğimiz bir meta olduğundan, doktora gidemediğimiz, ilaç alamadığımız, teşhis ve tedavi şansımız olmadığı için önlenmesi ve tedavisi mümkün olan hastalıklardan ölüyoruz. Verem, tifo, tifüs, kolera, tetanoz, hepatit gibi, aşısı ve tedavisi geçtiğimiz yüzyılda bulunmuş hastalıklar yüzünden hala ölüyoruz. Grip, ishal gibi, günümüz tıbbının çok kolay tedavi edebildiği hastalıklardan, tedaviye ulaşamadığımız için ölüyoruz.

Tansiyon, şeker, kalp-damar hastalıkları vb. sürekli tıbbi takip ve tedavi gerektiren hastalıkların pahalı tedavilerini satın alamadığımız için ölüyoruz. Karnımızı zor doyururken, pahalı sağlık taramaları yaptırarak paramız olmadığından bizler genellikle “tedavi için geç kalmış” oluyoruz. Gebelikte, doğum sırasında, hastaneye gidecek paramız olmadığı için ölüyoruz. İş kazalarıyla, trafik kazalarıyla öldürülüyoruz. Ve o kadar kolay, o kadar çok öldürülüyoruz ki, kapitalist düzenin bize reva gördüğü öldürme biçimleri saymakla bitmiyor...

Kapitalist sömürü düzeni insan sağlığını hiçe saymakla yetinmiyor. Sağlık sektöründe insanların “ölüsünden de dirisinden de” kâr elde ediyor. İlaç sektörü bugün, tüm dünyayı pazar haline getiren uluslararası büyük sermaye gruplarının tekelinde, kapitalizmin can damarlarından birini oluşturuyor. Kapitalizmin ilaç tekelleri, insan sağlığı için değil, kâr elde etmek için ilaç üretiyorlar. Üretecekleri ilaç, büyük kârlar getirecekse üretimine karar veriyorlar. Pazarı olmayan ilaç üretilmediği için kaç kişinin öleceği ya da sağlıksız yaşayacağı ilaç tekellerinin patronlarını hiç mi hiç ilgilendirmiyor. İlaç tekelleri, kendileri dışında ilaç üretilmesini ve satılmasını da uluslararası patent yasalarıyla engelliyorlar. Örneğin, Brezilya, Güney Afrika, Tayland, AIDS tedavisinde kullanılan antiviral ilaçları, ilaç tekellerinin kendilerine dayattıkları fiyatların çok altında maliyetlerle üretebiliyorlar. Fakat, bu ülkelerin kendi ihtiyaçları için ilaç üretimi, uluslararası patent yasalarıyla ve Dünya Ticaret Örgütü’nün yaptırımlarıyla engelleniyor. Yoksul halkların ihtiyaç duyduğu ilaçları kâr getirmeyeceği için üretmekten kaçınabilen ilaç tekelleri, zenginlere bol bol ilaç satabilmek içinse yeni yeni hastalıklar icat edebiliyorlar. İlaç pazarını mümkün olduğunca genişletebilmek için, eskiden normal ve sağlıklı sayılan pek çok durumu hastalık ya da anormal ilan ediyorlar. Medyayı, reklam ve pazarlama sektörünü kullanarak da geniş kitleleri bu icat edilen hastalıklar konusunda ikna ediyor, ilaç kullanmaya sevk ediyorlar. Örneğin; insan yaşamının ergenlik, menapoz, yaşlılık gibi doğal dönemleri, ilaç tekellerinin çabalarıyla artık, sorunlarla dolu, ilaç kullanılmadan yaşanması neredeyse imkansız dönemler olarak kabul ediliyor. İnsan yaşamının bu doğal evreleri artık ilaçla tedavi ediliyor. Sivilcelerden saç dökülmesine, yorgunluktan unutkanlığa kadar pek çok basit sorun sayesinde pahalı ilaçlar için geniş pazarlar yaratılıyor. Maalesef çocuklar da ilaç firmaları için en önemli müşteri gruplarından birini oluşturuyorlar. Sinirli, dikkatsiz, aşırı hareketli, yavaş gelişen, ağır öğrenen, çekingen vb. şekilde tanımlanan çocuklar, pek çok yan etkisi olan ilaçla “tedavi ediliyor”.

Sömürülen yoksul halkların karşılaştığı salgın hastalıklara karşı ilgisiz kalan, kar getirmeyen bir pazar için yeni ilaç üretmeye gerek görmeyen ilaç tekelleri, eğer söz konusu salgın hastalık ABD ya da Avrupa’da

ortaya çıkmışsa, mükemmel bir pazar yakalamanın hevesiyle yeni ve pahalı ilaçlar üretmek için kolları sıvıyor. İlaç alabilecek parası olan ve salgın hastalığa yakalanmaktan korkan yığınlar için gerekli ilacı hiç vakit kaybetmeden üretiyor ve pazara sürüyor.

Bugünlerde ilaç tekelleri yine, pazara yeni ilaç yetiştirmek için böyle hummalı bir çalışmanın içindeler. Geçtiğimiz Mayıs ayında Dünya Sağlık Örgütü’nün, domuz gribinin çok sayıda ölüme sebep olabilecek bir salgına dönüşme olasılığı olduğunu açıklaması, ilaç tekellerini biran evvel domuz gribi aşısı üretmek ve pazara sunmak için harekete geçirdi. Söz konusu aşı iki ay içinde üretildi ve pazara sokulmak üzere. Fakat bu arada, farklı ülkelerden uzmanlar gerek domuz gribi salgını gerekse üretilen aşı hakkında tereddüt ve sorularını ifade ettiler. Bu soru ve tereddütleri şöyle özetlemek mümkün:

- İlk olarak Şubat ayında Meksika’da ortaya çıkan domuz gribi, her yıl yaşanan “normal” grip salgınlarına kıyasla çok yavaş yayılıyor. Hastalığa yakalanan pek çok kişi de hastalığı hafif geçiriyor. Bu tablo, domuz gribinin dünyayı tehdit edecek boyutta bir salgına dönüşmeyeceğini düşündürüyor. Bu durum, acaba Dünya Sağlık Örgütü’nün “salgın” alarmı, ilaç tekellerine para kazandırmak için hazırlanan senaryonun bir parçası mı, sorusunu akla getiriyor.

- Domuz gribi aşısında hayvansal kanserli hücreler kullanılıyor. Pek çok uzman aşıda bulunan kanserli hücrelerin aşısı olan insanların kansere yakalanmasına sebep olabileceğini düşünüyor. Domuz gribi aşısı, bu şüpheyi ortadan kaldıracak yeterli araştırma yapılmadan pazara giriyor.

- Uzmanlar, domuz gribi virüsünün diğer grip virüsleri gibi hızla antijenik yapısını değiştirebileceğini, önümüzdeki aylarda beklenen yeni domuz gribi salgının antijenik yapısı çok farklı bir virüsle meydana gelebileceğini söylüyorlar. Brezilya Bakteriyoloji Enstitüsü, Sao Paulo’da bir hastadan izole edilen H1N1 virüsünün genetik yapısının Kaliforniya’da salgına sebep olan H1N1’den farklı olduğunu belirledi. Virüsün antijenik yapısı değiştiğinde, bugün pazara sunulan ve yığınlar uygulanan aşı da hastalığa karşı önleyici olmayacak.

- Üretilen herhangi bir ilacın yan etkilerinin belirlenebilmesi için uzun zamana yayılan deneme ve araştırma süreci şart. Domuz gribi aşısını bir an önce üretmek “zorunluluğu” ise, aşının sınırlı sayıda denek üzerinde denenerek güvenli kabul edilmesine sebep oldu. Aşı yapıldıktan kısa süre sonra ortaya çıkabilecek yan etkiler yetersiz sayıda deneme ile belirlendi, fakat orta vadede ortaya çıkabilecek yan etkiler henüz bilinmiyor. Yan etkileri hakkında yetersiz araştırmaya rağmen aşı güvenli kabul edildi.

Kapitalist sömürü düzeninde insan sağlığına en ufak bir önem verilmediği tüm açıklığıyla ortadadır. İlaç tekellerinin insanlığı tehdit eden hastalıkları kendilerine kâr sağlayacak olanaklar olarak gördükleri de defalarca kanıtlanmıştır. Böyle bir düzen içinde, domuz gribi salgınına yönelik ilginin ve alelacele üretilen domuz gribi aşısının bir istisna oluşturacağını düşünmek için bir neden yoktur.

“Açılımlar” ve devrimci yurtsever tutum üzerine

M. Can Yüce

Daha önce “Kürt Açılımı” dediler. Sonra adını değiştirdiler ve bu kez “Demokrasi Açılımı” adında karar kıldılar. Burada bu “adlandırma evrimini” tartışacak değiliz. Ancak bu değişikliğin, inkârcı sömürgeci sistemi restore etme konusundaki derin kaygıları, korkuları ve kararsızlıkları yansıtan önemli bir nokta olduğunu vurgulayarak geçelim...

Bir iki haftadır süren tartışmalar, İçişleri Bakanı’nın koordinatörlüğünde sürdürülen “temaslar”, “büyük” burjuvaların gösterdiği ilgi ve verdiği destek, son olarak MGK’nın bu sürecin devamını isteyen bildirisi, devletin bu kez bu “açılımı” önceki paketlere göre daha ciddiye aldığını gösteriyor. Ancak öyle de olsa bu konuda sayısız soru işareti de yok değil. En başta hazırlanan açılım hakkında henüz açıklanmış tek bir ayrıntı yok. İkincisi, MHP ve CHP, bu sürece cepheden tavır almış bulunuyorlar ve geçen her gün tutum ve üsluplarını sertleştirmektedirler. Bugün Genelkurmay Başkanı’nın “Zafer Bayramı” vesilesiyle yayınladığı bildiri, açılımın “ölü doğma” veya çok sıradan kırıntıların ötesinde bir içeriğe sahip olmama olasılığını güçlendiriyor. Öyle de olsa, bir “devlet politikası” olduğu belirtilen “açılım süreci” devam ediyor...

Buna karşılık, 15 Ağustos’ta açıklanacağı bildirilen “yol haritası” bugüne dek açıklanmadı, açıklanamadı. Yol Haritası’nın içeriği çok net olmamakla birlikte 10 yıldır açıklanan çizginin özünden ve genel çerçevesinden öte bir anlam taşıdığını söylemek, en “iyi” yorumla, kendi kendini aldatmak demek olur. Bu cephede başta esen “iyimser hava” yerini daha “karamsar” bir havaya terketme eğilimine bırakmış gibidir. Bu sürece “tarihsel anlamlar” yükleyenlerin önümüzdeki birkaç gün içinde neler söyleyeceği, konuyla yakından ilgilenenler açısından merak konusudur!

Bu kısa ve çok genel özetten sonra devrimci yurtsever tutumun ne olması gerektiği konusuna geçebiliriz. Bu cephenin dışında kalan Kürt politik ve aydın çevreleri ise süreçle ilgili açıklamalar ve değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu tutumları bir bakıma anlaşılırdır. Bu konuda takınılması gereken doğru devrimci yurtsever tutum nedir?

Talepleri içeren bildiriler ve diğer araçlarla bu “açılımlar” sürecinin bir parçası, bir sürükleneni haline gelmek mi; yoksa bu sürecin ne olduğunu tanımlamak, gerekli duruşu sergilemek mi doğrudur?

Şunu peşinen kabul etmek zorundayız ki, hükümet veya devletin bugünkü yaklaşımının daha önceki benzer tutumlara göre belli bir “ciddiyeti” olsa da, yine henüz resmi olarak açıklanmış bir politik çerçeve olmamasına rağmen, resmi çizgi ve “kırmızı çizgileri” delecik bir eğilim, bir yaklaşım yok ufukta... Yani resmi çizgi ve TC’nin bilinen devlet-ulus yapısını zorlayacak, yeniden tanımlayıp restore edecek bir eğilim, bir niyet ve bu doğrultuda herhangi bir işaret yok... Bu çok açık...

Açık olan bir diğer nokta da şu: Ortada eşit iki tarafın müzakere süreci ve tartışma zemini yok... Bir tarafta egemen konumundan, özünde aşağılayan ve üstenci duruşundan ödün vermeyen bir devlet var. Öte yandan kendini eşit, özgür iradeye sahip, kendi kaderini ve geleceğini belirleme iddiasında, inancında ve iradesinde olan bir taraf değil, işin başında kendi parya-

Sömürge-sömürgeci, efendi-parya, egemen-ezilen ilişkisinin ve hiyerarşisinin “çözüm” platformu olarak ortaya konulduğu bir sürece dolaylı ve dolaysız dahil olmak, her şeyden önce bağımsız bir duruşa, kendine ait bir zemine ve çizgiye sahip olmamak, anılan egemen platforma su taşımak anlamına gelir!

sömürge konumuna dokunmayan, bazı hak kırıntıları dileyen, bu devlet tarafından kabul edilmeyi siyasetinin mihenk taşına oturtan, başka bir deyişle “Cumhuriyet Kürdü” olmak için her şeyi altın tepside sunan ve sunmaya devam eden bir taraf var...

Kürt halkı politik olarak çok zayıf olabilir, bu güç dengelerinde temel hak ve özgürlüklerinden hiçbirini gerçekleştiremeyebilir. Bunca mücadele ve ödenen bedele rağmen hiçbir şey elde edemeyebilir. Ama burada önemli olan ve geleceği kazanacak olan şudur:

Kendini düşünsel ve ruhsal olarak eşit görme, eşit haklara sahip olduğunu politik bir duruş ve davranış tarzı olarak her fırsatta ve zeminde gösterme, bunu kendisi için olmazsa olmaz bir hat olarak algılama duruşu ve gücüdür! Kürt halkı ve politik temsilcileri, okur yazarları, 10 yıl öncesinde bu bilinci ve ruhu kazanmıştı, bunu onuru olarak biliyordu. Ancak son 10 yılda tasfiye edilen budur ve onun yerine “dilencilik” bilinci ve ruhu ikame edildi. Acı ve tehlikeli olan, sürekli kaybettiren ve kaybettirecek olan bu paryalık ruhudur, daha da kötüsü bunun en geniş kesimlerde ve zeminlerde “meşruiyet” kazanmaya başlamasıdır!

Süren tartışmalara, “Kürt sorunu ve çözüm önerileri” diye başlayan “başlıklara” bakın, yukarıdaki tespiti siz de acı ve öfkeyle fark edeceksiniz!

“Çözüm” olarak ortaya konulan bu “açılımlar” sürecinde tarafların konumu en genel hatlarıyla ve özetle budur! Sömürge-sömürgeci, efendi-parya, egemen-ezilen ilişkisinin ve hiyerarşisinin “çözüm” platformu olarak ortaya konulduğu bir sürece dolaylı ve dolaysız dahil olmak, her şeyden önce bağımsız bir duruşa, kendine ait bir zemine ve çizgiye sahip olmamak, anılan egemen platforma su taşımak anlamına gelir!

Öncelikle yapılması gereken şey, yukarıda kısaca vurguladığımız, bize “çözüm süreci” olarak dayatılan platformu reddetmek, ona cepheden tavır almak ve Kürt halkı açısından onursuzluktan başka bir anlamı olmayan bu süreci deşifre etmektir! Bu paryalık duruşunu Kürt halkına yakıştırmak, bunu da “tarih yapmak” olarak yutturmaya çalışmak, Kürt halkına yapılmış en büyük kötülüklerden biridir!

Yine öncelikle Kürtler ve onun gerçek temsilcileri, kendilerini “eşit taraf” konumunun dışında gören her yaklaşımı ve “açılımı” reddetmek durumundadırlar. Şunu demelidirler: Bir Kıbrıs’ta “Türk tarafı” için öngördüğünüz konum ve düzey nedir? Bize bundan aşağısını kabul etmez ve kendimize en büyük hakaret sayarız. Her şeyden önce teorik ve haklar düzleminde

bu olmazsa olmaz koşulumuzdur; bunu kabul etmemek işin başında gerçek çözümü reddetmektir. Bu eşikten geçilerek bir çözümün kapısı aralanabilir. Aralanan kapıdan kimi haklar elde edilebilir, kimi hakların kazanımı yılları alabilir. Ama düşünsel ve ruhsal olarak kendini eşit görmek ve bunu her söz ve davranışına yedirerek yansıtmak yaşamsal önemdedir. Bu yaklaşım ancak “onurlu” sıfatını hak edebilir; onurlu barışın ilk ve temel, olmazsa olmaz koşulu bundan başkası değildir.

Peki, “tarafların” yaklaşımı bu mudur?

TC’nin yaklaşımı belli... Ya, kendisini tek ve mutlak karar mercii haline getiren A. Öcalan’ın, kendi yaşamı ve “yarının ne olacağı” dışında bir derdi var mı? Yürütülen “savaşın”, yapılan politika ve eylemlerin bu hedef dışında, bunu örten ve buna meşruiyet perdesi yapılmaya çalışılan birkaç kırıntının dışında politik ve pratik bir değeri var mı?

“TC’nin atacağı kırıntı düzeyinde bile olsa bazı adımlar, onun yapısında önemli gedikler açılabilir. Bu da Kürtler’in geleceği açısından bir kazanımdır” gibi bir akıl yürütme, kendi içinde bazı doğruları taşıyabilir. Yani TC’nin varoluş ve kuruluş özelliklerinden dolayı atacağı en geri adımlar bile uzun vadede onun aleyhine bir işlev görebilir. Bu anlaşılırdır. Ama öyle de olsa bu tür “nesnel sonuçlar” bahane edilerek anılan sürece katılmak, daha doğru bir ifadeyle ona “eklemlenmek” devrimci yurtseverlik açısından kabul edilemez!

Devrimci yurtsever tutum, kendi özgür, bağımsız zemininde ve çizgisinde durmak, Kürt halkının özgürlük, eşitlik ve bağımsızlık haklarını, en başta düşünce düzeyinde savunmak ve bunun ruhunu her politik ve pratik davranışta sergilemek demektir. Bunun, politik güç ve bugünden yarına gerçekleştirilebilirliğiyle bir ilgisi yoktur!

Kendi kaderini tayin hakkı, bunu, öncelikle düşünsel ve ruhsal olarak savunmak ve politikayı bunun üzerinden bina etmek, işte yurtseverliğin, onurlu duruşun özü ve ruhu bundan başkası değildir! Ne yazık, son 10 yılda Kürt halkında yok edilmeye çalışılan bilinç ve ruh da budur!

“Biz bir ulus ve halk olarak, başka halk ve ulusların sahip olduğu tüm hak ve özgürlüklere sahip olmaya hakkımız var. Olası bir çözüm süreci, biz eşit, saygın bir taraf olarak kabul edildiğimiz ölçüde anlamlı ve onurlu olabilir. Tartışmalar, görüşmeler, müzakereler, ancak bu temel üzerinden gelişirse anlamlı ve pratikte çözüm gücü haline gelebilir. Parya konumunda görüldüğümüz her zeminde ve süreçte var olan temel sorunlar ve çelişkiler de devam eder” yaklaşımına sahip tek bir politik aktör, politik temsilci görebiliyor musunuz?

Peki, kendini parya konumunda gören, Cumhuriyet Kürdü olmak için yırtınan politikacıların bu duruşu onurunuzu ve yüreğinizi acıtmıyor mu?

Unutmayın ki, dilencilerin, kendini köle, parya konumunda görenlerin dost ve düşmanları nezdinde “sıfır” düzeyinde bile değerleri ve saygınlıkları yoktur! Onlar, kendi halkına ve “kullarına” karşı “tanrı-despot” aşağılamalarında geri durmasalar bile, gerçekliğin en kaba özeti budur!

25 Ağustos 2009

Din tacirlerinin Ramazan'dan yansıyan görüntüleri

Ramazan ayının gelmesi ile beraber yoksul emekçiler din bezirganlarının propaganda bombardımanına tutularak adeta sersemletilir. Bir ay boyunca her türlü din tacirinin sahne almasıyla sömürü üzerine kurulu bu sistem bir kez daha kutsanır, işçi ve emekçiler her zamanki gibi tevekküle boyun eğmeye çağılır. Büyük bir ikiye bölünme bir yandan “din kardeşliği”nden söz edilirken, bir yandan da köleliğin takdiri ilahi ve kader olduğu, karşı çıkılmasının dinen uygun olmadığı ve her zaman için şükretmek gerektiği vaazları verilir.

Ramazani tüketim çılgınlığına çeviren din tacirleri, işçi ve emekçiler dinin boğucu etkisi altındayken, bu sefer de zam bombardımanı ile harekete geçerler. Başta gıda ürünleri olmak üzere temel tüketim maddelerine iğneden ipliğe zam yapılır. Ramazanda sermaye tarafından işçi ve emekçilerin inançları istismar yoluyla kazanç kapısına çevirmekle kalmaz, bir dizi saldırı da bu vesileyle hayata geçirilir.

Sermaye sınıfı, işçi ve emekçilerin sömürüsü üzerinden elde ettikleri zenginlik ve servetin, devasa büyüklükteki mal ve mülkün karşılığında “hayırseverlik” pozlarına bürünerek bu kaynağın üstünü bir nebze de olsa örtmeye çalışır. Sözüm ona iftar çadırı açarak ya da erzak dağıtarak, kendileri tarafından açlık ve sefaletin kuyusuna itilen milyonlarca işçi ve emekçinin Ramazan'da iftarını açıp karnını doyurması için “girişimler” başlatılır. Yaratılan zenginliklere kendileri el koymamış, onca emeği gaspetmemiş gibi bir de utanmadan ortaya çıkıp dinin vecibeleri üzerine ahkam keserek “sevap yarışına” girerler. Bütün bu girişimler göz boyamadan ibaret olsa da, dinin vaazettiği şükürcülüğü tamamlayan, servet sahiplerine karşı minnet duygularını pekiştiren önemli bir rol oynamaktadır. Kısacası gaspedilen emeğinin unutturulması ya da “helal” edilmesine dönük çabalar.

Dinci gericiliğin sözcüsü olan AKP dönemiyle beraber bu görüntüler, gelişip serpilme olanağı bulan yeşil sermaye tarafından daha çok öne çıkartılıyor. Ramazanlarda özellikle büyük kentlere olabildiğince yaygın biçimde iftar çadırları kurmak, sadaka dağıtmak bu kesim tarafından gelenek haline getirildi. İftar çadırları sadece yemek yenilen yerler değil bütün ay boyunca dinci sermayenin propaganda-ajitasyon çalışmalarına konu edilen mekanlar oluyor. Şaşırtıcı görüntülerin öne çıkarıldığı çadırlarda, bedava dağıtılan erzaklarda oluşan kuyruklar, yaşanan izdihamlar, kavgalar, yaralanmalar, vb. rezaletlerin gündeme gelerek tartışılması üzerine daha dikkatli davranmaya çalışıyorlar.

Bu yıl Ramazan başka manzarlara da sahne olmaktadır. Krizin yaklaşık bir yıldır etkilediği işçi ve emekçiler yoğun biçimde hak gasplarına maruz kalarak daha da yoksullaştı. Açlık kitleselleşerek, bu çağda ve bu bollukta ciddi boyutlar kazandı. İşsizlik ve sefalet at başı giderek intihar ve aile facılarına yol açıyor. İşte böyle bir dönemde sermaye devleti tarafından dikkat çekici tutumlar görülmektedir. Bu Ramazanda beş yıldızlı lüks otellerin zengin menüleri, bu menülerin asgari ücretin yaklaşık yarısı oranındanki tutarı, buralara akın edenlerin haberleri fazla yapılmamaya çalışılmakta, daha doğrusu yoksulluğun katmerleştiği bir sırada bu görüntülerin yansımalarına özel olarak önem verilmektedir. Görünen o ki sermaye sahipleri milyonlarca aç insanın öfkesine maruz kalmamak için dikkat etmektedir.

Açlık ve sefaletin uçurumuna yuvarlanan işçi ve emekçiler elbet bir gün sömürü düzeninden hesap sormasını da bilecektir. O zaman imdatlarına din tacirleri de yetişemeyecektir.

Deneyimlerimizden öğrenmeliyiz!

Tekstil sektöründe emek sömürüsü diğer sektörlerle kıyasla katbekat daha fazladır. 16-18 saati bulan çalışma saatlerinin kural olduğu, sigorta başta olmak üzere hiçbir sosyal hakkın olmadığı, çocuk ve kadın emeğinin en çok sömürüldüğü ve işçi sirkülasyonunun en çok yaşandığı sektördür tekstil sektörü. Sömürünün ve kayıtdışı çalışmanın en çok ve en kolay bu sektörde hayat bulması sermayenin iştahını kabartır. İşçi sınıfına yönelik tüm saldırıların öncelikle hayata geçirildiği yer de bugüne kadar bu sektör olmuştur. Örneğin çalışma saatlerinin uzatılması, esnek üretimin hayat bulması ve telafi çalışmasının uygulanması önce bu sektörden başlanmıştır. Tüm bunlar yetmezmiş gibi baskının da en çok yaşandığı yerdir burası.

Dünya işçi sınıfı hareketine baktığımızda tekstil işçilerinin ayrı bir yeri olduğunu görürüz. Onbinlerce dokuma işçisi 18-20 saate kadar varan çalışma koşullarına karşı insanca bir yaşam ve çalışma koşulları için mücadele vermemiş olsalardı, şimdi bizim çalışma koşullarımız nasıl olurdu düşünemiyorum bile. Günümüze baktığımızda geçmişi aratmayan çalışma koşullarıyla karşı karşıyayız. Biz işçilerin temel eksikliği geçmiş deneyimlerden dersler çıkartmamaktır. Tarihte neler olmuş, nasıl bir mücadele verilmiş, kazanımlar neler olmuş, bunları araştırmanız çok azdır. Oysa geçmişte ve günümüzde yaşanan bize ışık tutan çok sayıda deneyimimiz var.

Örneğin Tariş direnişi. Tariş direnişi faşist baskılara son verilmesi için başlamıştır. İşçiler sendikali oldukları halde “bizim sendikamız gerekeni yapar” demeyip direnişin örgütlenmesinde ve fabrika işgalinde kurdukları komitelerle inisiyatifi üstlerine almış, direnişi oturdukları semtlere de taşımışlardır. Devletin kolluk güçleri direnişi kırmak için Yamanlar, Postacılar ve Güzeltepe Mahallesini ablukaya almak zorunda kalmıştır.

Bugüne dönersek... Ünsa Çuval'da sendikaya üye olduktan kısa bir süre sonra patron saldırıya geçmiş ve işçiler bu saldırılara karşı tok bir yanıt vermişlerdir. Kesimhane ve yuvarlak dokumanın taşeronlaştırılmasına karşı işçiler tepkilerini gösterince patron geri adım atmak zorunda kalmıştır. Ama ilerleyen süreçte işçiler iç örgütlülüklerini sağlam tutamadıkları için sendikal bürokrasinin teslimiyetçi ve ihanetçi tutumuna karşı tok bir duruş sergileyememişlerdir. Bunu fırsat bilen patron kesimhane bölümünü taşeronlaştırmayı başarmıştır. Yuvarlak dokumadaki işçilerin davası hala sürüyor. Son zamanlarda burada mücadele eden insanlar, “sizin Ünsa'nın gelecekteki çıkarlarına zarar vereceğinizi düşünüyorum” diyerek işten çıkarılıyor.

Şirin Tekstil işçileri iki ay boyunca maaşlarını alamadılar. Patronun “maaşlarınızı bugün gelin ödeyeyim” dediği gün işyerine gittiler ama kapının kilitlendiğini ve asalak patronun kaçtığını gördüler. Bunun üzerine atölye önünde beklemeye başladılar. Atölyede çalışan öncü bir işçi bölgede bulunan OSİM-DER'e haber verdi. Bunun üzerine neler yapılacağı ve nasıl yapılacağı konusunda toplantılar yapıldı. Patronun işçileri kayıtdışı çalıştırdığı için yasal olarak bir şeyler yapmanın zor olduğu görüldüğü ölçüde, işçiler kilidi kırıp atölyeyi işgal ettiler. İki gün süren işgal sonucunda, işçileri örgütsüz hareket ettikleri süreçte muhatap almayan patron işçilerin örgütlü mücadelesi karşısında ücretlerinin bir kısmını ödemek ve geri kalan kısmı içinse senet yapmak zorunda kaldı. Kısacası mücadele kazandı.

Meha Tekstil patronu işçilerin 9 ay boyunca asgari geçim indirimi ve mesailerini ödemiordu. Buna rağmen işçilerin ses çıkarmadan çalışmalarını bekliyordu. Bu koşullara karşı koyan 105 işçiyi hiçbir hakkını vermeyerek işten çıkardı. Bunun üzerine işçiler direnişe geçtiler. 75 gün direnen ve hedef olarak Meha'nın iş yaptığı LC Waikiki'yi seçen işçiler direnişlerini kazanımla sonuçlandırdılar. Birbirine sıkı bir yumruk gibi sarılan işçiler sermayenin saldırılarına karşı izlenmesi gereken yolu da gösterdiler.

“Geçmişini bilmeyen geleceğini kucaklayamaz” diye bir söz vardır, bu söz aslında biz tekstil işçileri için söylenmiş bir söz adeta.

Sermaye sınıfının saldırılarına ve krizin faturasını bize ödetmelerine karşı izlenmesi gereken yol, geçmişimizi anlayarak ve onu aşarak sermayenin saldırılarına son vermek için örgütlü ve militan bir mücadele vermektir.

Ümraniye'den bir tekstil işçisi

Tersanelerde faaliyetlerden...

Tersaneler havzasında sürdürdüğümüz kriz gündemli faaliyet, ikinci yılını dolduran Tersane İşçileri Bülteni ROTA'nın yaygın dağıtımı ile sürüyor.

ROTA'nın 2. yaşı nedeniyle çıkardığımız A2 boyutlu ozalitleri İcmeler, Aydıntepe çevresine astık. Ardından yine İcmeler ve Aydıntepe civarına ROTA'nın 2. yaşını belirten yazılamalar gerçekleştirdik. İcmeler 1. Köprü üzerinde bulunan eski un fabrikasına “ROTA 2 yaşında! Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak! TİB-DER” yazılı büyük pankartımızı astık.

Tersanelerde bülten satışlarını da yaygın bir şekilde gerçekleştirdik. İcmeler istasyon, Aydıntepe istasyon, Tuzla Gemi Tersanesi önü, RMK, Çelik Tekne, Çiçek Tersaneleri önünde satış yaptık.

22 Ağustos akşamı ise Kartal festivaline katıldık. Burada ROTA'nın standını açtık ve elden

ROTA satışı gerçekleştirdik. Festival alanına

Tersane İşçileri Birliği'nin çeşitli talep ve sloganları içeren yaygın kuşlamalar yaptık.

Tersane İşçileri Birliği

Ağustos bültenlerinde mücadele çağrısı!

Sermaye sınıfının saldırıları eşliğinde geçen yaz dönemi boyunca sınıfa seslenişlerini sürdüren yerel işçi bültenleri, krizin acı faturasıyla karşılaşan işçi ve emekçilere ulaşmaya devam ediyorlar.

Her bülten seslendiği bölgenin kendine özgü gündemlerini işlese de, yerel işçi bültenlerinin Ağustos ayı sayılarının ortaklaştığı nokta sermayenin artan saldırılarına karşı mücadele çağrıları. Hemen hemen tüm bültenlerin kapak sayfaları kölelik yasalarına karşı mücadele çağrısını yükseltiyor. İstanbul'un çeşitli bölgelerinde çıkan yerel işçi bültenleri Ekim ayında gerçekleştirilecek olan **Metal İşçileri Kurultayı**'nın hazırlıklarına yer verirken, süren grev ve direnişlerin haberleri tüm yerel bültenlerde göze çarpıyor.

Bursa'da **Bursa İşçi Bülteni**, Adana'da **Sanayi İşçileri Bülteni**, İzmir'de **Çiğli İşçi Bülteni**'nin Ağustos ayı sayıları sanayi havzalarında ulaşırken, İstanbul Tuzla'da tersane işçilerinin sesi olmayı sürdüren **ROTA**, Küçükçekmece yerelinde çıkan **Emekçinin Gündemi**, Esenyurt'ta **Esenyurt İşçi Bülteni**, Ümraniye'de **OSB-İMES İşçi Bülteni**, Anadolu Yakası'nda **Anadolu Yakası İşçi Bülteni** ve **Gaziosmanpaşa İşçi Bülteni** yerellerin sesi ve soluğu olma özelliği taşıyorlar.

Yeni sayısı Ağustos ayının başında çıkan **Bursa İşçi Bülteni**, kapak sayfasından “sermayenin saldırılarına karşı mücadele” çağırısını yükseltirken, bültenin ilerleyen sayfalarında sürmekte olan grev ve direnişlerle dayanışma çağırısı yapılıyor. Diğer yerel bültenlerde olduğu gibi **Bursa İşçi Bülteni**’nde de “Özel istihdam büroları” yasasına karşı mücadele çağırısı yer buluyor.

Adana’da çıkan ***Sanayi İşçileri Bülteni*** ağırlıklı olarak Seyhan Belediyesi’nde yaşanan işçi kıyımını ve buna karşı sergilenen direnişi işliyor. Kapak sayfasında Seyhan Belediyesi’nde yaşanan işten atma saldırısını işleyen bültenin ilerleyen sayfalarında belediye işçileriyle yapılmış röportajlara ve kölelik yasalarına karşı mücadele çağrısı içeren yazılara yer veriliyor.

İzmir’de Çiğli yerinde çıkan **Çiğli İşçi Bülteni** de diğer yerel bültenler gibi kapak sayfasında kölelik yasalarına karşı mücadele çağrısını içeriyor. İzmir’de Kent AŞ işçilerinin süren direnişinin de işlendiği bülten sayfalarında ayrıca çeşitli illerde devam eden grev ve direnişlerin dökümü sunuluyor. Bültenin

ilerleyen sayfalarında ise işçi yazıları ve Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'la dayanışma mesajları göze çarpıyor.

ROTA 2 yaşında!: Sınıf devrimcilerinin Tuzla tersaneler bölgesinde yürüttükleri yoğun ve sistemli bir faaliyetin ürünü olarak yayın hayatını sürdüren Tersane İşçilerinin Sesi *ROTA*, Ağustos ayı sayısında ikinci yaşını selamlanıyor. Tersane işçileri *ROTA*'yı sahiplenmeye çağırılıyor. Volkan Yaraşır ve Yüksel Akkaya'nın gönderdiği 2. yıl mesajlarına da yer verilen *ROTA*'nın bu sayısında tersaneler cehenneminde yaşanan iş cinayetleri de gündemleştiriliyor.

Ankara’da sınıf devrimcilerine yönelik olarak gerçekleştirilen tutuklama terörünün de yer bulduğu *ROTA*’da ayrıca diğer yerel bültenlerde olduğu gibi Alpogut maden işçilerinin 40 yıl önce bıraktıkları mücadele deneyimi yansıtılıyor.

Esenyurt yerinde çıkan ***Esenyurt İşçi Bülteni*** kölelik yasalarına karşı mücadele çağrısı yaparken, ulaşım ve temel ihtiyaçlara yapılan zamlarla birlikte harç zamlarını da kapak sayfasına taşımış bulunuyor. Bültenin ilerleyen sayfalarında süren grev ve direnişlerin dökümü sunuluyor. Esenyurt bölgesinde farklı sektörlerde çalışan işçilerin yazılarının da göze çarptığı bülten sayfalarında Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı'nın sonuç bildirgesine de yer verilmiş.

Entes direnişiyle dayanışma çağrısı: Ümraniye bölgesinde yürütülen sistemli seslenişin bir ürünü olan **OSB-İMES İşçi Bülteni**'nin sayfalarında ise bölgede süren Entes direnişine ağırlıklı olarak yer veriliyor. Entes'te Gülistan Kobatan'ın sürdürdüğü direnişin 100. günü öncesinde çıkan bültende geçtiğimiz günlerde fabrika önünde gerçekleştirilen 100. gün etkinliğinin çağrısı yer alıyor.

Hazırlıkları devam eden Metal İşçileri Kurultayı'nın çalışmalarına ve yerellerde oluşturulan hazırlık komitelerinin açıklamalarına yer veren *OSB-İMES İşçi Bülteni* çeşitli fabrikalardan gelen işçi yazılarıyla krize ve sermayenin saldırılarına karşı bölgede yürütülen mücadelenin kürsüsü olma özelliğini taşıyor. Dünya sınıf hareketinde öne çıkan grev ve direniş örneklerinin de yansıtıldığı bülten sayfalarında Entes'teki direniş güncesine de yer veriliyor.

Sermayenin saldırılarının yanında grev ve direniş iradesini vurgulayan kapak sayfasıyla çıkan *Anadolu Yakası İşçi Bülteni*'nin Ağustos ayı sayısında Metal İşçileri Kurultayı'nın hazırlıklarına ve kurultay çağrısını içeren yazılara yer veriliyor. Bültenin ilerleyen sayfalarında ise Ankara BDSP'ye yönelik tutuklama terörü işleniyor.

Arka kapışında patronların “öldük bittik” yalanlarını gerçek rakamlarla teşhir eden **Anadolu Yakası İşçi Bülteni** bölgedeki işçi ve emekçilerle buluşmayı sürdürüyor.

Küçükçekmece bölgesinde yürütülen uzun soluklu sınıf çalışmasının ürünü olan **Emekçinin Gündemi**'nin Ağustos ayı sayısında ise bölgedeki işçi ve emekçiler sermayenin “özel istihdam büroları” saldırısına karşı uyarılıyor. Yasanın içeriğine ilişkin bir yazıya yer verilen kapak sayfasını zamlara karşı yapılan mücadele çağrısı ve bölgedeki kimi fabrikalarda yaşanan gelişmeler izliyor. Bu gelişmeler arasından BMİS'teki iç hesaplaşmanın sonucu olarak Türk Metal'e geçen Surtel Kablo süreci dikkat çekiyor.

Bültenin orta sayfalarında ise geçtiğimiz hafta sağlanan anlaşma ile sona eren Halkalı Kağıt grevi ve Alpagut işçilerinin, 40 yıl önce yaşanan grev deneyiminin ardından hakları için başlattıkları fiili grevleri tarihsel yönüyle beraber ele alınıyor.

Bültenin arka kapağında yer almaya devam eden kültür-sanat köşesinde ise “Kapitalizmi anlamak” başlıklı yazıya yer veriliyor.

“Kıdem tazminatı hakkımızı savunalalım!” şiarına kapak sayfasına taşıyan **Gaziosmanpaşa İşçi Bülteni** ise MEHA işçilerinin kazanımla sonuçlanan direnişini işliyor. Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi’nin kurultay çalışmalarına katılmaya çağıran metni de bülten sayfalarında göze çarpıyor.

Sınıf hareketinde son dönemde ortaya çıkan direnişler ise bültenin bir başka yönünü oluşturuyor. Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'ın direnişe başladığı günlerde kaleme aldığı mektubuna da yer verilen bülten sayfalarında çeşitli fabrikalardan yazılar da yer alıyor.

Yaz döneminin sıcaklığından yeni bir döneme geçerken devrimci sınıf çalışmasının temel bir ayağı olan yerel işçi bültenleri yeni sayılarının hazırlıklarını sürdürüyorlar.

Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

Taksim’de Zere ve hasta tutsaklar için 2 bin kişi yürüdü

“Güler Zere’ye Özgürlük Platformu”, Güler Zere ve hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle 21 Ağustos günü Taksim Tramvay Durağı’nda buluşarak Galatasaray Lisesi’ne yürüdü.

Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı yürüyüşte, devrimci tutsaklarla dayanışma ve devletin katliamcı kimliğine duyulan öfke öne çıktı. Türkçe ve İngilizce, “Kanser hastası Güler Zere’ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!” pankartları ile Güler Zere’nin fotoğrafı ve hasta tutsakların isimlerinin yazılı olduğu dövizlerin taşındığı yürüyüşte marşlar söylendi.

İstiklal Caddesi üzerindeki Hüseyin Ağa Camii önünde oturma eylemi yapan kitle hep bir ağızdan devrimci marşlar söyledi.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde “Güler Zere’ye Özgürlük Platformu” adına açıklamayı Sosyalist Parti Genel Başkanı Sevim Belli yaptı. Açıklamada, Zere’nin tedavisinin bir an önce sağlanması için derhal serbest bırakılması istendi. Ardından Yönetmen Sırrı Süreyya Önder kısa bir konuşma gerçekleştirerek, Zere’nin serbest bırakılmasını istediğini söyledi.

Eylem, Hakan Yeşilyurt ve Grup Yorum’un söylediği Gündoğdu marşıyla devam etti.

Av. Taylan Tanay’ın yaptığı konuşma ile eylem sona erdi. Güler Zere’nin sağlık durumu hakkında bilgilendirmede bulunan Tanay, Zere’nin durumunun her geçen gün kötüye gittiğini söyledi. Kanser hastası adli tutsak Yılmaz Keskin’in de geçtiğimiz günlerde tahliye edildiğini ancak tahliyesinden bir hafta sonra yaşamını yitirdiğini belirten Tanay, Güler Zere için de aynı akıbetin yaşatılmak istendiğini ifade etti.

Eylemde tüm duyarlı kurum ve kişiler sağlık raporunun tekrar görüşüleceği 27 Ağustos’ta Yenibosna’daki Adli Tıp Kurumu önünde olmaya çağrıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Güler Zere’ye destek büyüyor...

Aralarında sendika ve siyasi parti temsilcilerinin de bulunduğu birçok aydın, yazar ve sanatçı “Güler Zere için adalet istiyoruz” çağrısıyla 25 Ağustos günü İstanbul Tabip Odası’nda bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Açıklamada, 27 Ağustos’ta Adli Tıp Kurumu önünde buluşma çağrısı yapıldı.

Av. Behiç Aşçı’nın okuduğu açıklamada şunlar söylendi: “Adalet istiyoruz! Güler’i iyileştirebilmek için ne kadar şansımız kaldıysa hepsini kullanmak istiyoruz. Ahlakın ve vidanın emrettiğini, hukukun ve bilimin buna izin verdiğini biliyoruz. Güler Zere’yi serbest bırakın!”

Ardından İTO Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen bir konuşma yaparak, idam cezasının kaldırıldığı bir ülkede ölümü seyretme-seyretmeme durumunu tartıştıklarını ifade etti, ATK’nın bilimsellikten ve hekim değerlerinden uzak kararlar aldığını vurguladı.

Ardından KESK İstanbul Şubeler Platformu adına Dursun Doğan bir konuşma gerçekleştirdi. Tecridin sadece hapisanelerde gerçekleşmediğini, tüm toplumun tecrit politikasıyla teslim alınmaya çalışıldığını ifade etti.

Erkan Baş ve Tecrite Karşı Sanatçılar’dan Ruhan Mavruk’un konuşmalarının ardından basın toplantısı

sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bursa’da Zere’ye özgürlük!

Bursa’da Güler Zere ve diğer hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle 20 Ağustos günü Osmangazi Metro İstasyonu önünden Kent Meydanı’na kadar yürüyüş gerçekleştirildi.

Burada yapılan açıklamada, “Hastanelerde onlarca devrimci tutsak tedavileri geciktirildiği için ölümler pençeleştiği halde tahliye edilmezken, işkenceci-katliamcı Arif Doğanlar, İbrahim Şahinler, halka karşı suç işlemiş generaller ve 14 yaşındaki kız çocuklarına tacizde bulunan sapıklara kadar sağlık nedenleri gerekçe gösterilerek birer birer tahliye edilmektedir.” denildi.

Açıklamanın ardından oturma eylemi yapıldı. Oturma eylemi sırasında tiyatro oyunu sergilendi ve hep bir ağızdan marşlar söylendi.

Bursa’da tabutlu protesto

Güler Zere ile ilgili raporun Adli Tıp Üst Kurulu’nda tekrar görüşüleceği 27 Ağustos öncesi Bursa Güler Zere’ye Özgürlük Platformu yürüyüş gerçekleştirdi.

Saat 18.30’da Fomara Meydanı’nda yapılan açıklamada Güler Zere ve hasta tutsakların sesini yayma sözü verildi.

Açıklamanın ardından oturma eylemine geçildi. “Güler Zere’ye özgürlük!”, “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” sloganlarının atıldığı eylem boyunca Bursa’daki emekçilere mücadele çağrısı yapıldı.

Oturma eyleminin ardından Haşim İşcan Caddesi üzerindeki AKP İl Binasını önüne kadar yürünerek bina önüne tabut bırakıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Adana: “Güler Zere’ye özgürlük!”

Güler Zere’nin serbest bırakılması talebiyle 21 Ağustos günü Adana’da eylem gerçekleştirildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

5 Ocak Meydanı’nda toplanan kurumlar, yolun bir kısmını trafiğe kapatarak İnönü Parkı’na doğru yürüyüşe geçtiler. İnönü Parkı’na gelindiğinde yapılan açıklamada, ağızlarını her açtıklarında “demokrasi” havarisi kesilenlerin, “demokratik açılım”lardan bahsedenlerin hapisanelerine bakıldığında nasıl bir demokrasinin olduğunun görüleceği ifade edildi.

Güler Zere’nin sağlık durumuna da değinilerek, Zere’nin gün gün ölüme gittiği, bunun sorumlularının siyasi iktidar, Adli Tıp Kurumu, Adalet Bakanlığı ve ilgili savcılar olduğu dile getirildi. Açıklamanın ardından kısa süreli oturma eylemi gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Adana

Ankara’da “Zavar’a özgürlük!” eylemi

Erol Zavar’a Yaşama Hakkı Koordinasyonu tarafından Ankara’da başlatılan 5 günlük açlık grevi 20 Ağustos günü Yüksel Caddesi’nde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla son buldu.

Açıklamadan önce kısa bir tiyatro gösterimi ile şiir dinletisi gerçekleştirildi. Tel örgülerin arkasında hasta tutsaklardan Güler Zere ve Erol Zavar canlandırarak adalet talebinde bulunuldu.

Ardından basın açıklamasına geçildi. Erol Zavar’ın eşi Elif Zavar’ın okuduğu basın açıklamasında, ağır hasta tutsakların tecrit koşullarında ölüme mahkum edilmesine karşı bir mücadele başlatıldığını, bunu herkesin duyduğuna ancak yetkililerin duymadığına dikkat çekildi.

Destek için gelen DTP milletvekili ise şunları söyledi: “Hasta tutsakların içerde tutulmalarına göz yummak işkenceye ve cinayete göz yummak demektir. Adli Tıbbı ve herkese sesleniyoruz: Cinayetleri durdurun. Daha önce bu hakkınızı kullandınız şimdi de kullanın.”

Konuşmanın ardından, hasta tutsakların ölüme mahkum edildiğini anlatmak amacıyla, Erol Zavar’a Yaşama Hakkı Koordinasyonu üyeleri tarafından giyilen beyaz önlükler yırtılarak çıkarıldı.

Açıklamaya KESK Genel Merkezi de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sincan Kadın Hapishanesi’nden mektup...

“Bu kuşatmayı yaracağız!”

Merhaba dostlar, yoldaşlar!

Sizleri Eda, Gülnur, Evrim olarak Sincan Kadın Hapishanesi’nden tüm devrimci duygularımızla selamlıyoruz.

Sizlere daha önce de bir mektup yazmıştık. Ancak “Disiplin Kurulu”ndan gelen yanıtla kullandığımız kimi kelimelerin “sakıncalı” olduğunu öğrendik. Bundan dolayı ilk mektubumuz size ulaşamadı ve yeni bir mektupla sizlere seslenmeye çalışacağız.

Biz **Eda** ve **Gülnur** olarak 11 Ağustos Salı sabah 06.00 sularında “TKİP üyesi” olduğumuz ve propagandasını yaptığımız gerekçesiyle evlerimiz basılarak gözaltına alındık. Yaklaşık 2 saat süren ev aramalarında bilgisayarlarımıza, kitaplarımıza ve bazı özel eşyalarımıza el kondu. Aramalardan sonra TEM’e götürüldük. Düzenin kolluk kuvvetleri TEM’de kaldığımız süre boyunca bizleri teslim almaya çalıştı. Aileyi kullanarak psikolojik işkence yaptı. Yaptığımız açlık grevini, ifade vermeme, konuşmama tutumumuzu boşa düşürmeye çalıştı. Ancak biz sınıf devrimcilerini teslim alamayacaklarını tutumumuzu sürdürerek onlara göstermiş olduk.

Cuma sabahı adliyeye götürüldük. Sermayenin kolluk kuvvetleri şahsında karşımıza çıkan tutum farklı biçimlerde mahkemede de devam etti. Kurumlarımıza, gazetemize ve değerlerimize sahip çıktık. Akşam saatlerinde de tutuklanarak Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi’ne getirildik.

Ben de **Evrım** olarak, yoldaşlarımla tutuklandığı 14 Ağustos Cuma günü 18.00 dolaylarında Tuzluca’yı sokaklarında sermayenin kolluk kuvvetleri olan TMSH ekipleri tarafından kurulan pusu ile gözaltına alındım. Yolda yürütken beni durdurarak önümü kesen araçlardan çıkan TMSH polislerinin yaka-paça gözaltına almasına yanıtlım “İnsanlık onuru işkeneyi yenecek!” haykırışı oldu. Ağzımı kapatarak beni zorla bir arabaya bindirmeye çalıştılar. Ardından bir polis minibüsüyle beni apar topar götürdüler. Bu andan itibaren TMSH nezarethanesinde hiçbir ifade vermeyerek ve açlık grevi yaparak, faaliyetimize yönelik saldırıya devrimci kimliğimle yanıt verdim. Kronik astım rahatsızlığımdan kaynaklı nezarethane hücresinde fenalaşarak iki defa hastaneye kaldırılmam ve defalarca kriz geçirmeme karşın devrim ve sosyalizm davasına olan inancımdan aldığım güçle soluğuma soluk kattım. Karşılaştığımız devlet terörünün bir ayağı olarak dayanaksız gerekçelerle 17 Ağustos Pazartesi günü tutuklandım.

Devletin tüm kurumlarının bir bütün olarak işkenceci olduğu gerçeği hapishane girişinde zorla çıplak arama dayatmasıyla sürdü. Bizler de gözaltından beri sürdürdüğümüz tutumu burada da devam ettirdik. Şimdi yoldaşlarım Gülnur ve Eda ile bir arada duvarların ardında mücadelenin başka bir alanını var ediyoruz.

Uzun yıllardır ilmek ilmek ördüğümüz, tırnaklarımızla kazıyarak yürüttüğümüz faaliyetimize yönelik bu tutuklama saldırısı elbette bizi şaşırtmadı. Mamak 6. Kültür Sanat Festivali’nin bir gün sonrasında başlayan saldırı sınır tanımadı. Mamak İşçi Kültür Evi’nden çıkan, 9 yıl boyunca yapılan meşru kitle eylemlerinin fotoğraf ve görüntüleri, ‘68 devrimci hareketinin önderlerinin belgesel ve fotoğrafları, festivalde yapılan konuşmaların yasadışı ilan edildiği saldırı dalgası devrimci faaliyetimizi sınırlandırmaktan başka bir amaç taşımıyor. Savcılık tarafından İşçi

Kültür Evi’nin “örgüt evi” olarak tanımlandığı, Eksen Yayıncılık kitaplarının “yasadışı” ilan edildiği bu saldırı ve tutuklama terörü aynı zamanda işçi ve emekçilerin sermaye iktidarı karşısında örgütlenmesinden ve yan yana gelmesinden duyulan korkunun ürünüdür.

Kapitalistler 2009’u sermaye açısından “kriz yılı” ilan ederken krizin faturasını ağır bir şekilde emekçilere ödetmektedir. İşte kapitalistlerin ekonomik, sosyal, siyasal saldırıları dizginsizce sürerken grevler, direnişlerle işyerleri, sokaklar, işçi ve emekçilerin öfkesiyle dolup taşmaya başlıyor.

İşte böyle bir tablo içinde Mamak 6. Kültür Sanat Festivali, bu yıl kapitalizmin bu saldırıları karşısında halaylarıyla, tiyatrosuyla, ezgileriyle, çocukların gülüşleriyle, karşılıksız ve çıkarsız bir dünya özlemiyle, “Karanlığa ışık, sessizliğe çığlık olacağız!” şiarıyla örgütlendi. 2009 yılını krizi fırsata çevirmek

için kollarını sıvayanlar, sınıfa ve örgütlülüklerine saldırı dalgasını festivalin ardından İşçi Kültür Evi’ne dönük saldırıyla devam ettirdiler. Bizleri duvarların ardına koyarak yapılmaya çalışılan sınıfa ve örgütlülüklerine yönelik saldırının bir parçasıdır.

Gündüzünde sömürülmeyen, gecesinde aç yatılmayan bir dünya için mücadele azmimizi hiçbir güç engelleyemeyecek. Ateşin keşfinden başlayan mücadelemiz güneşin zaptına dek sürecek. Duvarların ardından yeniden sizleri kucaklıyor ve işçi sınıfının davasına ve devrimci faaliyetine dönük bu kuşatmaya karşı yan yana gelmeye çağırıyoruz. Sınıf devrimcilerinin bu çağrısına yanıt vermeye davet ediyoruz.

Sincan Kadın Hapishanesi’nden TKİP dava tutsakları

Eda Ünalın, Gülnur Ertaş, Evrim Erdoğan
22 Ağustos ‘09

EKK’dan seminerler dizisi...

Geçtiğimiz Mayıs ayından itibaren İstanbul Emekçi Kadın Komisyonları çeşitli konular üzerine seminerler düzenledi. Son olarak “Bağımsız kadın örgütlenmesi”, “Feminizm” ve “EKK’nın konu üzerine bakışı” başlıklı seminerler gerçekleştirildi. Esenyurt, Kartal, Tuzla, Sefaköy, Ümraniye’deki seminerler doygun tartışmalarla ve canlı bir atmosferde gerçekleşti.

Kadın-erkek işçi ve emekçilerin katıldığı seminerlerde, feminizmin nasıl ortaya çıktığı, gerçekte hangi ideolojiye hizmet ettiği, bugünkü durumu, Türkiye’deki feminist ve bağımsız kadın hareketleri ele alındı.

Ümraniye’de yapılan seminerde öne çıkan tartışma, sosyalist feministlerle farkımızın ne olduğu, sosyalist feministlerin kadın sorunu üzerine ortaya koydukları program ve bu programın çelişen yanlarıydı.

Kartal’daki seminerde, feminist hareketin ortaya çıkışı, tarihsel gelişim süreci ve güncel tablosu aktararak, dünya ve Türkiye üzerinden pratik çalışmalarına değinildi.

Feministlerin mevzi direnişlerde yer alan işçi kadınlar üzerinden grev ve direnişlere müdahaleleri de değerlendirilerek, Emekçi Kadın Komisyonları’nın hangi koşullarda feminist gruplarla yan yana gelebileceği tartışıldı.

Esenyurt’ta ise neden üretimdeki kadınlara öncelik verilmesi gerektiği, EKK’nın öncelikli talebinin “tüm kadınlar üretime” olması gerektiği üzerine canlı bir tartışma yaşandı. Sosyalist feministlerin ev kadınlarına öncelik verdiği ve taleplerinin de bu çerçeveyi aşmadığı söylendi. “Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!” isteminin tüm ev kadınlarının çalışma hayatına girmesini içerdiği vurgulandı.

Birçok konuda açıklık yaratan seminerler, katılım ve sunuş bakımından zengin bir niteliğe sahipti.

Emekçi Kadın Komisyonları

Mücadele Postası

Kartal İşçi Kültür Evi Gençlik Komisyonu faaliyetleri...

Kartal İşçi Kültür Evi bünyesinde oluşturduğumuz gençlik komisyonu çalışmaları devam ediyor.

Komisyonun hazırladığı Eylül ayı programı çerçevesinde ilk etkinlik, 1 Eylül Dünya Barış günü vesilesiyle 29 Ağustos günü gerçekleştireceğimiz “Savaş Tanrısı” adlı filmin gösterimi ile başlayacak. Son dönem gündemde olan “Kürt açılımı” tartışmaları ile beraber emperyalistlerin Ortadoğu’daki kanlı politikalarını teşhir etmek amacıyla hazırladığımız film gösteriminin çağrısını çıkaracağımız el ilanları ve afişlerle daha yaygın bir biçimde yapmayı hedefliyoruz.

40 gün boyunca devam edecek olan Kartal Şenliği kapsamında 1 Eylül’de yapılacak olan Nazım Hikmet anmasına gençlik komisyonu olarak katılıp gazetemizin satışını yapacağız.

Kartal İşçi Kültür Evi’nde BDSP’nin 12 Eylül üzerinden gerçekleştireceği etkinliğe, gençlik komisyonu olarak hazırlandığımız “Darbe” isimli tiyatro oyunu ve şiir dinletisi ile katılacağız. Etkinlik sonrasında mahallemizde meşaleli yürüyüş düzenleyeceğiz. Yine etkinlik ve yürüyüşün çağrısını yapmak için afiş ve el ilanlarımızın dağıtımını yapacağız.

26 Eylül Ulucanlar katliamı anma etkinliği ise BDSP tarafından 27 Eylül akşamı gerçekleştirilecek. Kartal İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirilecek olan anmaya bizler de Habipler’den, Ümitler’den devraldığımız bayrağı, zindanlardaki direnişlerini şiirlerimizle dillendirerek katılacağız.

“Yeni bir dünya, yeni bir kültür için ileri!” sloganı ile gerçekleştirdiğimiz okuma çalışmalarına hız kazandırmak için iki hafta önce başlattığımız kitap toplama kampanyamızın duyurusunu, çıkarttığımız el ilanları ile Pazartesi gününden itibaren yapacağız.

Kartal İşçi Kültür Evi Gençlik Komisyonu

Kriz fırsatçısı Öztiryakiler patronu kâr üstüne kâr yapıyor!

Bir avuç kapitalist tekel milyonlarca işçi ve emekçiye işsizlik ve sefaletin dipsiz kuyusuna iterek her geçen gün daha da palazlanıyor. Sabancı, Koç, Aydın Doğan, Ciner, Doğu ailesi gibi Öztiryakiler ailesi de bu asalaklardan biri.

Geçtiğimiz ay *Star* ve *Hürriyet* gazetelerine demeçler veren Öztiryakiler patronu Tahsin Öztiryaki, bu krizde kârlarını koruduklarını, dahası yeni atılımlar yaptıklarını belirtiyor.

Dünyanın dört bir tarafında binlerce bayisi, İstanbul-Kıraç’ta, Antalya’da ve Moskova’da fabrikaları bulunan Öztiryakiler bünyesinde 1100 işçi çalışıyor. Yıllık 400 ton paslanmaz çelik üretimi gerçekleştiren, buzdolabından tencereye 4 bin ürün üreten ve 103 ülkeye ihracat gerçekleştirilen Öztiryakiler, 110 milyon dolar ciroya sahip. Üretiminin yüzde 60’ını satan ve 2008 yılını 2 milyar dolarla kapatan Öztiryakiler, çelik mutfak ürünleri üretiminde Türkiye’de birinci, dünyada onuncu büyük şirket.

Birçok kapitalist patron gibi Öztiryakiler de krize kendi sınıfsal çıkarları üzerinden bakıyor. Tahsin Öztiryaki krize dair şunları söylüyor: “Türkiye büyük grupların sanayiye yarattığı bir ülke değil. Türkiye, kişisel başarıların olduğu sanayici ülke. Aile şirketleri çoğunlukta. Bizler enflasyonun yüzde 70’lerde olduğu dönemler, gecelik faizlerin yüzde 200’lerde olduğu dönemleri gördük. Bunun altından kalkabiliriz diye düşünüyorum...” “Hükümet, tüketiciye verdiği imkanları, tüketiciye üretim yapacak olan sanayiciye de verecektir. Özellikle istihdam üzerindeki yükler çok ağır; bunların bir süre ertelenmesi kredi vermek kadar gerekli. Mali disiplin çok önemli. Mali disiplini çok

bozmamak lazım, buraya kadar kolay gelinmedi.” İşçileri kontrol edebilmek için fabrikaya her gün farklı kapıdan giren Tahsin Öztiryaki, “işçilerin gerçekten çalışıp çalışmadıklarını şıp diye anlarım” diyor. Çalışanları ile söz yerine gözle anlamaya çalıştığını dile getiren Öztiryaki’nin bu sözleri, onun işçileri güdülecek koyun olarak gördüğünü ele veriyor.

“Ben bu işin sermaye ortağı değil, emek ortağıyım. Demire hakim olmayı seviyorum. İş bilen patronun üretim süresini yarıya indirebileceğini düşünüyorum” diyor!

Tahsin Öztiryaki’nin ne demek istediğini Öztiryakiler işçileri şahsında tüm metal işçileri gayet iyi biliyor. Özellikle 2001 krizinin ardından dev holdinglere dönüşen birçok şirket gibi Öztiryakiler de krizin faturalarını işçinin sırtına yıkarak palazlandı ve bugünlere geldi. İşte birçok patron gibi Tahsin Öztiryaki de krizin faturasını işçi sınıfına rahat ödetebilmenin özgüveniyle konuşuyor. Son aylarda Öztiryakiler işçisinin ikramiyeleri ve diğer sosyal hakları gaspedildi, ücretlerine zam yapılmadı, maaşlar geç ödenmeye başlandı. İşçi atılmadı ama “ya işsizlik ya köle işçilik” dayatmasıyla atılmaktan beter hale getirildi.

Öztiryakiler işçisi elbette bu kölece çalışma koşullarına sonsuza kadar sessiz kalmayacak. Çeliğe su veren o kocaman nasırlı eller birleştğinde, her şeyi önüne katıp götüren coşkun nehirler gibi önlerinde hiçbir güç duramayacak. O gün gelip çatığında Öztiryakiler patronu gibi tüm patronlar kaçacak delik arayacak.

Esenyurt’tan bir metal işçisi

Kayıp yakınlarının eylemleri sürüyor

Kayıp yakınları 22 Ağustos günü oturma eylemi gerçekleştirdiler.

“Kayıplar belli, failler nerede?” pankartının açıldığı eylemde açıklamayı İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına Elif Babül gerçekleştirdi. Babül, 230 haftadır kaybedilenlerin akıbetinin açıklanmasını istediklerini, ülkeyi yönetenlerin “görmediklerini”, “duymadıklarını” söyledi. Savcılara seslenerek, hukuka sahip çıkmalarını ve adaleti sağlamalarını istedi.

Gözaltında kaybedilen Fehmi Tosun’un eşi Hanım Tosun da sorumluların yargılanmasını istedi. Yine gözaltında kaybedilen Menan Çağan’ın annesi ise, “Ben de bir barış annesi olarak, yeraltında bulunan ve çürümeye mahkum edilen evlatlarımızın akıbetlerini gün yüzüne çıkmasını istiyorum” dedi.

Yazar Cihan Aktaş da kayıp yakınları için

yazdığı “Döneceği güne inanalım” adlı öyküsünü paylaştı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 5
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **60 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **120 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

**Emperyalist-kapitalist
sistemin haydutları
1-7 Ekim'de
İstanbul'a geliyor...**

**IMF
DÜ**

**Haramilere İstanbul'u
dar etmek için,
işçi-emekçi barikatlarına!**